

Nhật Ký Tìm Chồng

Contents

Nhật Ký Tìm Chồng	1
1. Chương 1: Tìm Chồng	1
2. Chương 2: Phản Âm? Đùng Hòng!	9
3. Chương 3: Chơi Gay? Chúng Ta Chơi Với Nhau?	18
4. Chương 4: Liều Chết Với Nhau? Đồng Thời Out?	24
5. Chương 5: Gặp Mặt Quyết Đấu!	27
6. Chương 6: Bình Thường Cậu Ta Không Như Vậy Đây	35
7. Chương 7: Khẩn Cấp	44
8. Chương 8: Bóng Hình Em	49
9. Chương 9: Viết Nên Câu Chuyện Của Em	55
10. Chương 10: Chỉ Cần Có Tình Yêu, Công Thụ Không Thành Vấn Đề	61
11. Chương 11: Hỏa Hồ Quyển Rũ	69
12. Chương 12: Phiên Ngoại 01: Đâu Phải Là Ý Trời?	75
13. Chương 13: Phiên Ngoại 02: Hiện Trường Này Không Phải Là Hiện Trường Kia	79

Nhật Ký Tìm Chồng

Giới thiệu

Tựa gốc: Cầu công kýEditor: ỐcThể loại: Đam mỹ, võng phôi, 1×1, tình cảm văn phòng, hoan hỷ oan gia, ngọt sủng ẩm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tim-chong>

1. Chương 1: Tìm Chồng

“Mệt chết mất!” Tiêu Trình mở cửa nhà, lắc chân đạp văng giày da, ngay cả dép đi trong nhà cũng không kịp đi đã lao vào nhà bếp.

Từ cửa vào được lót thảm lông dài Anh Quốc, bước chân lên sàn không cảm thấy lạnh lẽo. Trong lòng Tiêu Trình vô số lần ca ngợi quyết định anh mình hồi trước của mình — Không lót sàn gỗ đặc mà chọn trải thảm lông màu vàng nhạt.

“Ô... Quá ngon! Mình quả là thiên tài!” Tiêu Trình mở tủ lạnh, lấy một miếng bánh gato từ bên trong ra. Đây là bánh tự tay hắn làm. Tiêu Trình một hơi ăn hết một miếng lớn mới ngừng lại thở.

Mới tiếp nhận công ty nửa năm, hần đã mệt hơn cún rồi, những ngày sau này phải sống sao?!

Khi Tiêu Trình còn đang oán thán số phận hẩm hiu của mình, nước trong ấm siêu tốc sôi rồi. Hần pha một chén trà ngon, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm nhận hương trà nồng đượm thơm mát giữa hai cánh môi.

Tiêu Trình ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rồi. Đi làm từ 9 giờ sáng, đến hơn 10 giờ tối mới về nhà, công việc này quả thực không phải cho người làm!!!

Tiêu Trình bưng trà bỏ lên lầu, cánh tay mềm nhũn chẳng có sức, thiếu chút nữa đã làm đổ nước trà. “Hồi xưa sao mình lại mua nhà lớn như vậy chứ?!”

Đến khi dùng hết tính kiên trì, khi hần định thật sự nằm nghỉ luôn tại chỗ thì cũng lết được tới “phòng ghi âm”.

Đúng vậy, là “phòng ghi âm”. Không có khoan kim cương thì đừng mong ôm nghề đồ gốm(1), thế nên Tiêu Trình chuẩn bị riêng ở nhà một “phòng ghi âm” chuyên nghiệp. Bên trong có một bộ máy vi tính hiện đại cùng microphone chuyên dùng để phối âm.

Tiêu Trình giống trống cổ vũ tinh thần, hăng hái tới trước máy vi tính. Vừa mở máy ra, lên mạng, một loạt tin nhắn xông tới.

“Lần thứ hai nhắc nhở mọi người, đêm mai – Thứ bảy, 8 giờ, kênh YY 1356700, hội họp mặt người mới, mọi người nhất định đừng đến muộn!” Lấp lóe ngay trước mặt hần chính là tin thông báo chính thức của xã đoàn Tà Âm. Ngay sau đó là bình luận của mọi người.

“Khẩn trương quá, làm sao đây?”

“Đúng vậy, lần này chủ trì là Ô Giang đại nhân của chúng ta!”

“Lần này đội trưởng của chúng ta cũng sẽ dự họp, áp lực nặng như núi!”

“ ... ”

Hội gặp mặt người mới?! Được rồi, cho dù bận đến mấy, sao mình có thể quên mất sự kiện này chứ?! Tiêu Trình vỗ gáy.

Chậm rãi ăn bánh gato bổ sung chất đường, đầu óc Tiêu Trình cũng tỉnh táo hơn.

Một tháng trước, dưới sự trợ giúp của bạn tốt, Tiêu Trình đã gia nhập xã đoàn lớn nhất giới võng phối — Tà Âm.

Ngoại trừ có quy mô lớn nhất hiện nay, Tà Âm còn là xã đoàn có thời gian thành lập lâu nhất, hầu hết các đại thần trong giới đều ở xã đoàn này.

Kỳ thi chọn người mới của Tà Âm cũng nổi tiếng nghiêm ngặt tới mức biến thái. Đám người mới phải có năng lực cực kỳ tốt, hơn nữa cam đoan của xã đoàn là chỉ cần có thể gia nhập, người mới nhất định sẽ nổi tiếng rất nhanh.

Đội trưởng của Tà Âm, Kiếm Thượng Thiên Phong trùng hợp là bạn tốt Dư Nguyên ngoài đời của hắn nên hắn mới có thể đi cửa sau vào cái xã đoàn mà người ta chen nhau đến sứt đầu mẻ trán. Hắn còn tự mình đặt ID xã đoàn rất có tính ám chỉ mục đích: Cung Thu(2).

Buổi tối thứ bảy tới rất nhanh. Tiêu Trình đã sớm chờ ở trước máy tính.

Đúng 8 giờ, một thanh âm rất mềm mại phả vang lên:

Ô Giang: Hoan nghênh mọi người tới buổi lễ chào đón người mới của Tà Âm. Đây là đợt tuyển người mới ba năm một lần của Tà Âm, rất cảm ơn mọi người đã tới.

Kiếm Thượng Thiên Phong: Cảm ơn mọi người, cũng cảm ơn lần này Ô Giang dù bận trăm công ngàn việc vẫn đồng ý tới làm chủ trì hội chào đón người mới...

Ô Giang: Sáu người mới lần này của chúng ta đều có thanh tuyến khác nhau cùng sở trường đặc biệt. Trước tiên chúng ta cùng hoan nghênh từng người giới thiệu trước...

Tiêu Trình nhìn trên màn hình bắt đầu bình luận, còn có số người đang ở trong YY — 7935?

Ly Sinh: Chào mọi người, tôi là người mới của Tà Âm, Ly Sinh. Rất vinh dự được gia nhập xã đoàn...

Thanh âm của người thứ nhất vang lên.

“Cũng không tệ lắm, rất cổ phong(3).” Tiêu Trình bình luận đúng trọng tâm. Suốt một tháng nay, hắn đã tìm hiểu và cũng cố rất nhiều kiến thức về võng phối và kịch truyền thanh, đối với các loại thanh âm cùng các từ ngữ dùng trong võng phối đều thấu hiểu triệt để.

“Xem ra lượng fan của Ô Giang rất đông đảo.” Tiêu Trình nhấp một ngụm trà, sờ sờ cằm nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bên ngoài khu nhà là biển rộng, xuyên qua cửa sổ sát mặt đất có thể bao quát hết toàn cảnh, bầu trời đêm khảm đầy sao sáng, lấp lánh in bóng lên mặt biển, từng con sóng lăn tăn, cuốn trôi hết bao một nhọc trong tâm hồn.

Tuy rằng đây là xã đoàn số một, nhưng những người mới ra nghề chưa có tác phẩm nào thì làm gì có năng lực mời gọi nhiều fan như thế. Đại bộ phận những người nghe hôm nay đều vì Ô Giang mà tới.

...

Ô Giang: Vậy mời người cuối cùng, Cung Thu. Cung Thu, nói với mọi người vài câu đi.

Nghe thấy tên mình, Tiêu Trình thoáng cái phục hồi tinh thần.

Cung Thu: A, chào mọi người. Tôi là người mới, Cung Thu. Xin được mọi người chỉ bảo nhiều hơn.

Anh Đào: Oa, công âm!

Bì Bì Tương: Tôi nghe được gì thế này?! Ôn nhu công?!

...

Người qua đường Giáp: Thực sự đúng là công âm rất hay! Rất gợi cảm, rất trầm thấp, rất từ tính!

Người qua đường Ất: Quá êm tai! Công âm siêu hay!

Acc nhỏ kun: Không được, còn chưa nghe đủ mà, quá ngắn! Nói thêm nữa đi!!!

Acc nhỏ Ất: Lầu trên +1

XXX: +10086

...

Trên màn hình bắt đầu rầm rầm bình luận. Tiêu Trình đọc, công âm? Là đang nói ai vậy?

Khác với những người khác cứ thao thao bất tuyệt, lời giới thiệu của Tiêu Trình chỉ có một câu. Ô Giang cũng không ngờ hắn chỉ nói một câu như vậy đã ngừng lại. Cả thầy chỉ vồn vện 10 giây, may là Ô Giang kinh nghiệm phong phú, nhanh chóng lên tiếng chữa cháy.

Ô Giang: Cảm ơn mọi người ủng hộ người mới của chúng tôi. Tất cả những người mới đều đa tài đa nghệ, sau đây, chúng ta cùng xem họ biểu diễn tài nghệ của mình nhé.

Biểu diễn tài năng? Tiêu Trình không biết phải làm sao bây giờ, hắn chỉ có một tài năng — Múa thoát y. Thế nhưng cái này dựa vào hiệu quả thị giác, hắn làm sao có thể dựa vào thính giác để mọi người thưởng thức được kỹ thuật nhảy hoàn mỹ của hắn chứ.

Hay là đọc mấy câu về đọc nhịu(4)?! Tiêu Trình lên mạng tìm tòi về về đọc nhịu. Được rồi, chọn nó đi, không quá khó.

...

Ô Giang: Tiếp theo xin mời Cung Thu.

Tiêu Trình luyện tập đến mức lưỡi muốn gãy luôn, cuối cùng cũng đến lượt mình.

Cung Thu: Tôi sẽ gửi tới mọi người một đoạn về đọc nhịu. Ông Tề muốn đi mua cá, tình cờ gặp ông Lữ dắt lừa. Ông Tề muốn mượn lừa của ông Lữ thò cá, ông Lữ nói ông Tề muốn ông Lữ... cho mượn lừa thì phải đưa cá... cá cho ông, nếu không đưa cá... thì... không được dùng lừa của ông Lữ thò cá... Hai người tranh cãi đến tận chợ.

“Bla bla bla... Tôi xong rồi. Phù...” Tiêu Trình nói một lèo như súng liên thành, rốt cuộc cũng nói xong.

Sau khi nhấp ngụm trà, hần phát hiện trên YY lại bắt đầu bình luận.

“Tiếng thở phào gì đó thật quá đáng yêu?!”

“Lầu trên +1”

...

“Mấy lầu trên sai cả rồi, người ta không phải đọc về cho chúng ta đâu. Là muốn tạo bầu không khí sinh động để chọc chúng ta cười đấy.”

“Lầu trên chính xác, chẳng phải chúng ta đều cười rồi sao...”

...

Hội đón người mới giảng co đến hơn ba tiếng mới kết thúc. Tiêu Trình nằm ở trên giường, từ nay về sau hần chính thức trở thành một CV của Tà Âm rồi?

Ba ngày sau, trong phòng khách của kênh YY tổ kịch.

Chuẩn bị: Lần này là kịch cổ phong, tổ kịch may mắn mời được đạo diễn Phong Mặc. Hai vị chủ dịch của chúng ta lần đầu tiên hợp tác làm CP là Gió Đông Nam và Cung Thu. Mọi người cố lên.

Hậu kỳ: Lần này tôi là hậu kỳ của tổ, mọi người hợp tác vui vẻ nha.

Đội diễn viên quần chúng:

“Oa, thật là đạo diễn Phong Mặc sao?”

“Oa, là thật sao? Thật là đạo diễn đẳng cấp thần thánh đó sao?”

“Đó là acc thật sao? Có thể làm vai phụ của kịch này, cuộc đời tôi không còn gì nuối tiếc! Gió Đông Nam sama là chủ tịch thụ quân, hơn nữa còn có đạo diễn Phong Mặc?! Kịch gì mà hoa lệ thế này!!!”

...

Trước đó mọi người nhận được danh sách cast cũng quá khó tin, cho tới giờ tập hợp trên phòng khách mới biết là thật.

Phong Mặc là đạo diễn nổi tiếng của giới vông phổi. Kịch của anh ta không nhiều lắm, nhưng cái nào cũng là kịch kinh điển. Nghe nói ngoài đời công việc của anh ta rất bận rộn, vậy nên rất ít khi tiếp kịch. Thế nhưng chỉ cần là kịch anh ta tiếp, chất lượng nhất định được đảm bảo.

Hiện tại ngôi sao cực hot của giới vông phổi – Gió Đông Nam chính là nhờ anh ta mà lên. Hai năm sau khi gia nhập giới, Gió Đông Nam hầu như không có tiếng tăm gì, đến khi được phối kịch của Phong Mặc, một kịch thành danh.

Bình thường Dư Nguyên hay nhắc đến nhất với hắn chính là Phong Mặc. Chỉ cần nói tới giới vông phổi, cậu ta nói mười câu sẽ có tám câu về Phong Mặc. Tài năng của Phong Mặc giỏi cỡ nào, khí chất của Phong Mặc mạnh mẽ cỡ nào...

Bên cạnh tài hoa của Phong Mặc, điểm trừ duy nhất là anh ta quá ít nói. Ngoại trừ lúc chỉ đạo diễn xuất, anh ta hiếm khi lên tiếng. “Anh ấy rất ít mở miệng, thế nhưng mỗi lần mở miệng đều làm người ta hộc máu.” Đó là đánh giá của Dư Nguyên về Phong Mặc.

Tiêu Trình uống xong một ngụm trà, nhuận nhuận cổ họng, chuẩn bị cho một lần pia kịch.

Phong Mặc: Bắt đầu pia kịch đi.

“Phụt... Khụ khụ khụ...” Tiêu Trình kịp quay mặt đi, phun trà lên mặt bàn. “May mà tránh được máy tính với mic.” Hắn luống cuống tay chân lau bàn.

Sao lại thế này?! Khí chất tổng công đầu?! Đây rõ ràng là một ngạo kiều thụ! Lần thứ hai Tiêu Trình nhìn

vào màn hình, ID của Phong Mặc vẫn sáng. Không sai, đúng là anh ta. Chẳng lẽ do hấn tưởng tượng quá nhiều nên giờ bị vỡ hình tượng sao...

Bình thường ít khi nói chuyện?! Có mà do anh ta không dám mở miệng ấy. Vừa nói một câu, toàn bộ khí chất đều biến mất...

Hiện trường yên lặng trong chốc lát. Tiếng Tiêu Trình phun nước mọi người nghe cực kỳ rõ ràng, chính là lúc Phong Mặc cất tiếng nói. Bầu không khí trở nên xấu hổ, mọi người không biết phải mở miệng thế nào. Vị đạo diễn này trong giới võng phối cũng nổi tiếng rất xấu tính. Ngoại trừ Gió Đông Nam và chuẩn bị, tất cả mọi người đều là lần đầu tiên hợp tác với Phong Mặc. Ai cũng không dám hé răng, chỉ thầm lặng cầu khẩn lát nữa Tiêu Trình đừng bị đạo diễn báo thù. Quan trọng nhất là không liên lụy đến mọi người. A men...

Phong Mặc: Không phải tôi nói bắt đầu Pia kịch sao? Câm điếc rồi?!

Gió Đông Nam: A. Cái kia... khụ khụ...Lâm huynh, kỳ thi Hương lần này, huynh đã chuẩn bị thế nào rồi?

Gió Đông Nam lập tức phản ứng, hắng giọng bắt đầu pia kịch.

Cung Thu: Ha ha, ta sao, chẳng quan trọng, chủ yếu là được ở cùng đệ.

Gió Đông Nam: Lâm huynh, ta...

Phong Mặc: Dừng! Cung Thu, cậu đang đọc sách giáo khoa sao? Cho dù là đọc sách cũng phải đọc diễn cảm, có âm trầm âm bổng chứ?

Tiêu Trình chấn chỉnh tinh thần, tìm lại cảm giác lần nữa, dùng thanh âm yêu thương, chiều chuộng nói “Ha ha, ta sao, chẳng quan trọng, chủ yếu là được ở cùng đệ.”

...

Cung Thu: Tiểu Lăng, trước đây đệ đâu phải thế nào. Bây giờ đệ đã trở thành người mà ta không nhận ra nữa rồi!

Phong Mặc: Dừng! Đối với một Đường Lăng chỉ vì cái lợi trước mắt, trong lòng Lâm Hưng phải cảm thấy đau đớn và khổ sở. Bộ dạng của cậu nào có đau khổ gì đâu?

Cung Thu: Thế mà còn chưa đủ đau lòng, thiếu khổ sở sao?

Thở nóng nảy cũng sẽ cắn người. Sau vô số lần bị Phong Mặc hành hạ, Tiêu Trình bùng nổ.

Phong Mặc: Đây mà cậu bảo là đau lòng, khổ sở sao?! Biểu cảm của cậu phải gọi là phẫn nộ! Đường Lăng là người trong lòng Lâm Hưng, sao hắn có thể dùng loại ngữ khí phẫn nộ để nói chuyện với đối phương?!

...

Phong Mặc: Làm lại! Giờ cậu đang ở trong ngực giai nhân, không phải ngực cừu nhân. Bộ dạng hận thù sâu sắc là thế nào?!

Phong Mặc: Dừng!...

Phong Mặc: Làm lại!...

Hơn hai tiếng trôi qua mới PIA xong màn ba. Cả đám nhân viên tổ kịch đau khổ mà không dám hé răng, cũng không dám nói nửa lời.

Trước đây Gió Đông Nam PIA bị mắng cũng là chuyện bình thường, nhưng lần này toàn bộ sự nóng nảy của đạo diễn dồn hết lên đầu Cung Thu, không bận tâm mắng anh. Thực ra với người mới mà nói, biểu hiện của Cung Thu rất không tệ, lúc ban đầu còn có chút kém, rồi chậm rãi hắn cũng tiến vào trạng thái cảm xúc của nhân vật, nhưng đạo diễn vẫn không hài lòng. Ngẫm lại hình như năm đó anh cũng không bị mắng nhiều như thế. Mọi việc đều cần tính tương phản, giờ có Cung Thu, trong lòng Gió Đông Nam cũng thấy cân đối hơn.

Tiêu Trình ngã bịch xuống giường, đã hơn một giờ sáng, trong lòng có vô số con thảo nê mã nhảy chồm chồm. PIA kịch PIA mất hơn năm tiếng, tiến độ vẫn chưa được phân nửa. Đêm mai còn phải tiếp tục sao? Cổ họng hắn đã rất lắm rồi. Cái tên Phong Mặc chết tiệt kia, nếu không phải vì đi quyến rũ công, há hắn lại nhịn để mình phải chịu mắng như vậy?

Tiêu Trình uống một ngụm nước, vẫn không thể giảm bớt đau đớn nơi cổ họng. Trong lòng hắn càng mắng Phong Mặc thêm trăm lần.

Trong bữa tiệc buổi trưa, lại có thêm người yêu thương, nhớ nhung hắn. Đối phương là một diễn viên hiện nay khá nổi tiếng. Lớn lên trắng trẻo sạch sẽ, gặp may nhờ mất bộ phim thần tượng.

Từ lâu hắn đã come out rồi. Bởi vì vấn đề công việc, thường có người chủ động quấn lấy hắn, theo đuổi hắn, khiến hắn rất đau đầu. Cũng không phải hắn cố gắng giữ gìn sự trong sạch, mà là đám quấn quít lấy hắn đều là thuần 0. Trời mới biết người hắn cần là một công, chứ không phải một thụ!!!

Bạn tốt Dư Nguyên là một người thích kịch truyền thanh, hiện tại là nhân vật cấp đại thần trong giới vồng phổi. Giờ cậu ta rất ít khi phổi kịch mà chuyển hướng về phía sau màn.

Lớn lên từ nhỏ cùng Dư Nguyên, Tiêu Trình biết cậu ta bắt đầu chơi vồng phổi từ khi lên trung học, đến bây giờ thành đội trưởng Tà Âm. Trước giờ hắn chẳng có hứng thú với vồng phổi, mặc dù có người bạn

như Dư Nguyên, nhưng hắn không hiểu lắm về cái thế giới ảo này.

Nhiều năm trôi qua, Dư Nguyên rất nhiều lần muốn giúp hắn vào giới, đều bị hắn từ chối. Cho tới bây giờ...

Hiện tại chẳng phải hắn đột nhiên thích phổi âm, mà là kiến nghị của tên bạn tốt kia.

“Cậu như vậy không được đâu. Khí chất tổng công trên người cậu mãnh liệt như vậy, chỉ cần mở miệng luôn luôn có thể áp đảo toàn bộ. Những người bị cậu hấp dẫn đều là tiểu thụ. Cậu xem đi, trước giờ cậu đi quyến rũ công có thành công bao giờ chưa? Cuối cùng người ta toàn coi cậu như anh em tốt. Muốn tìm công ở ngoài đời, khó lắm! Hay là cậu gia nhập giới võng phổi đi. Nơi đó có đủ các loại công âm cho cậu chọn. Xác suất thành công cao hơn nhiều.”

Theo cách nói của người trong nghề, bạn tốt bảo hắn là — Công âm thụ thân(5). Nếu như ngồi im lặng, hắn trông cũng được. Nhưng một khi đã mở miệng, nhất định sẽ bộc lộ khí phách tổng công...

Vì vậy sau một tháng dùng hết tâm tư quyến rũ được một tên công thành anh em tốt, Tiêu Trình nóng máu, không suy nghĩ kỹ về tính logic trong lời nói của bạn tốt, bẻ cong con đường cứu quốc – Vào giới võng phổi.

*Chú thích:

- (1) Không có khoan kim cương thì đừng mong ôm nghề đồ gốm: ý chỉ không có năng lực thì đừng làm.
- (2) Cung Thu: đảo ngược lại thì đồng âm với “cầu công” (tìm công).
- (3) Cổ phong: phong cách cổ đại, phong cách cổ xưa.
- (4) Về đọc nhieu: cụm từ đọc lú lười (về khó đọc nên dễ nhieu); cụm từ khó phát âm đúng hoặc khó phát âm nhanh (Ví dụ như câu: Nồi đồng nấu ốc, nồi đất nấu ếch).
- (5) Công âm thụ thân: giọng công, thân thể thụ.

2. Chương 2: Phản Âm? Đùng Hòng!

Chuẩn bị: Cung Thu, phần âm này của anh cần phải làm lại.

Cung Thu: Làm lại? Vì sao!!!

Chuẩn bị: Cái này... Là ý của đạo diễn...

Cung Thu: Cô gửi tới tên đó hai chữ hộ tôi...

Chuẩn bị: “Được rồi” ư?

Cung Thu: Sai. “Đừng hòng”.

Chuẩn bị: ...

Cái tên Phong Mặc đáng chết này! Xem ra tên này muốn đối đầu với mình đây mà. Đừng tưởng rằng mình là người mới thì cái gì cũng không biết. Bộ kịch này chỉ là kịch kỳ một, tổng cộng có năm màn mà PIA hết tận ba mươi mấy tiếng?! Bản thân hần vất vả lắm mới thu âm xong xuôi, hiện giờ lại bắt phải phản âm?

Đây tuyệt đối là cố ý.

Phong Mặc: Phần ghi âm của cậu cần phải làm lại một lần nữa.

Quả nhiên nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Không lẽ em gái chuẩn bị chẳng nói chẳng rằng đã mời đích thân Phong Mặc tới? Tiêu Trình liếc mắt nhìn màn hình một cái, mặc kệ anh ta.

Phong Mặc: Mau chóng giao bản ghi âm mới lên.

Cung Thu: Vừa rồi hần là chuẩn bị đã gửi cho anh hai chữ kia.

Phong Mặc: Hai chữ gì?

Cung Thu: “Đừng hòng”.

Tiêu Trình nhìn thấy đối phương im lặng. Nếu như em gái chuẩn bị không nói gì, Phong Mặc sẽ không tới tận cửa tìm hần. Vậy chắc là cô ấy đã áp dụng phương thức truyền tải uyển chuyển, không biểu đạt được hết tất cả tinh túy trong lời nói của hần.

Phong Mặc: Âm của cậu không thể dùng.

Cung Thu: Không thể dùng? Vì sao?

Đây căn bản là lấy việc công trả thù tư. Trong lòng Tiêu Trình ảo não vô cùng. Chẳng phải chỉ là khi PIA

kịch cỡ tranh luận với anh ta thôi sao?

Phong Mặc: Lúc PIA kịch vất vả lắm mới tìm được cảm giác, nhưng đến khi cậu thu âm, toàn bộ cảm giác bay đi đâu mất rồi? Thu âm lại tất cả, không được mặc cả.

Cung Thu: Không làm được. Anh thích làm thế nào thì làm. Muốn bắt tôi phản âm ư? Vẫn là hai chữ kia — Đừng hòng.

Phong Mặc: Nếu như cậu không thể phối hợp, ngoan ngoãn phản âm, thì chẳng còn cách nào khác ngoài đổi CV. Thu âm lại đi, phải nộp trước cuối tháng.

Cung Thu: Tôi sợ anh uy hiếp chắc?!

...

Cuộc trò chuyện với Phong Mặc tan rã trong khó chịu, sau đó anh ta rất thức thời không còn đến quấy rầy nữa. Một tháng sau, kỳ một kịch truyền thanh tuyên bố...

Tiêu Trình vừa mở ra nghe, lập tức phát hiện có gì đó không thích hợp. Chuyển sang xem danh sách cast, quả nhiên đã đổi CV rồi!

Hắn đã tốn biết bao nhiêu thời gian lâu như vậy để làm kịch, hoàn toàn uổng phí?!

Nếu như điều này còn chưa đủ khiến hắn bùng nổ thì sáng ngày hôm sau ở công ty, khi thư ký trình lên bản dự thảo quy hoạch xí nghiệp, Tiêu Trình triệt để mất bình tĩnh.

“Cái dự thảo này là sao?” Tiêu Trình chỉ mở trang thứ nhất ra đã ngẩng đầu lên hỏi.

“Cái này... là ý của giám đốc Mặc.” Thư ký nhỏ giọng trả lời.

“Giám đốc Mặc là ai? Tên đó dám chỉnh sửa dự thảo tôi đã ký tên sao?” Nói là chỉnh sửa còn khách khí chán, dự thảo này đã bị thay đổi hoàn toàn.

“Giám đốc Mặc là giám đốc nghệ thuật công ty chúng ta vừa mời về.”

“Đổi dự thảo lại như cũ cho tôi.”

“Tổng giám đốc, điều này...”

“Sao nào? Tôi là tổng giám đốc hay tên đó là tổng giám đốc?”

“Giám đốc Mạc... Anh ấy...” Thấy ông chủ không vui, thư kí cũng không biết nên làm thế nào bây giờ. Làm thư ký thật không dễ dàng, cô chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, cả tổng giám đốc và giám đốc đều không thể đắc tội.

“Gọi cái tên giám đốc Mạc kia lên cho tôi!” Tiêu Trình cũng không muốn gây khó dễ cho thư kí của mình nữa.

“Vâng, tôi lập tức đi ngay.” Cô thư ký không quan tâm mình đang đi giày cao gót, chỉ chăm chăm chạy trốn thật mau.

Mạc Phong vừa mới bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc đã thấy bóng dáng người đó ngồi sau bàn làm việc. Đối phương một tay cầm bút kí tên, một tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào cửa chính, ra vẻ cứ chờ đợi anh như vậy.

“Chúc buổi sáng tốt lành, tổng giám đốc Tiêu. Tôi là Mạc Phong.”

“Tốt, hóa ra cậu biết tôi là tổng giám đốc. Phần văn bản tôi đã ký này cuối cùng có phải là do giám đốc cậu đây sửa lại không?”

“Đó là việc tôi nên làm.”

“Hay cho câu “việc tôi nên làm”. Lập tức đổi lại cho tôi!”

“Không được. Bản thảo cuối cùng đã quyết định rồi.”

“Cậu đang muốn đổi đầu với tôi?”

“Tôi chỉ đang làm tốt công việc của mình.”

“Được. Vậy bắt đầu từ ngày mai, cậu không cần đi làm nữa.” Tiêu Trình thật không ngờ mình như thế này mà dễ dàng bị đối phương chọc giận. Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng sa thải nhân viên. Thật ra hắn là một ông chủ không tệ, chế độ lương cho nhân viên trong công ty rất cao, hơn nữa bình thường sẽ không làm khó nhân viên.

“Khiến tổng giám đốc Tiêu thất vọng rồi. Trên hợp đồng mời tôi về làm của chủ tịch đã viết rất rõ ràng. Kỳ hạn trong vòng ba năm, tất cả những case mà tôi tiếp nhận đều do tôi quyết định. Hơn nữa, trừ phi quyết định của tôi khiến công ty bị tổn thất quá lớn, nếu không công ty không có quyền sa thải tôi...”

“Nếu tổng giám đốc không có chuyện gì khác, tôi xin phép về làm việc trước.” Mạc Phong nói xong, thành thoi xoay người bỏ đi.

“Cậu...” Nghe tiếng đóng cửa lại, Tiêu Trình nghen một hơi trong cổ họng. Rốt cuộc ông nội mời được tên khốn kiếp này từ đâu ra chứ?

Kiểm Thượng Thiên Phong: Tiêu Trình. Tôi lại nhận giùm cậu một kịch nè. Đàm mỹ dài kỳ “Hai công gặp nhau ắt có một thụ”. Tổ kịch lần này từ chuẩn bị đến hậu kỳ đều là người nhà, dễ nói chuyện. Nhất định có thể ra kịch. Là câu chuyện về một tổng giám đốc khí phách đối phó với cấp dưới của mình. Nội dung chính của truyện ở đây, cậu xem trước đi.

Cung Thu: Ừ, được rồi. Tôi nhận.

Tiêu Trình hài lòng nhìn tin nhắn Dư Nguyên gửi tới. Một câu chuyện rất hay, nhân vật cấp dưới trong truyện này khiến hắn vừa đọc đã thấy thích. Gần đây tâm trạng không được tốt, nhận một vở kịch để điều tiết cảm xúc cũng không tệ.

Kiểm Thượng Thiên Phong: Được rồi! Lúc khác em gái chuẩn bị sẽ liên hệ với cậu, đồng thời gửi cậu kịch bản.

Thấy bạn thân sáng khoái đồng ý, Dư Nguyên cũng an ủi không ngớt. Gần đây công việc khá bề bộn, mới vài ngày không lên mạng, nào ai ngờ được kỳ một kịch truyền thanh lần trước anh đề cử Tiêu Trình đã phát kịch, còn bị thay đổi CV.

Kỳ một bộ kịch này quả nhiên giống như dự đoán, đạt được tỷ lệ lượt xem bão táp, mau chóng trở thành bộ kịch đứng đầu giới vông phổi.

Trước đây, khi đề cử Tiêu Trình vào tổ kịch, anh cũng không nắm chắc trăm phần trăm. Phong Mặc là một người tự do, không phụ thuộc vào bất cứ xã đoàn hay cá nhân nào, mà bản thân anh ta khi chọn lựa CV cũng rất nghiêm khắc. Cho dù quen biết anh ta nhiều năm, tình cảm dù ít hay nhiều cũng đừng mong có thể thương lượng của sau với anh ta. Nhưng với thanh tuyến của bạn thân, Dư Nguyên vẫn rất tự tin.

Chơi vông phổi nhiều năm như vậy, Dư Nguyên là một tên cuồng giọng nói không hơn không kém. Mà bên cạnh anh lại tồn tại một công âm hoàn mỹ như thế. Cảm giác này tựa như treo thịt trước mặt sói đói, khiến nó mỗi ngày nhìn được mà không ăn được.

Cuối cùng cũng có thể lừa được bạn thân vào giới, còn đề cử hắn vào tổ kịch của Phong Mặc, đồng thời bạn thân còn bị Phong Mặc chọn trúng. Thế nhưng cuối cùng lại bị đá ra...

“Hai công gặp nhau ắt phải có một thụ” lần này nhất định phải thuận lợi ra kịch!

Chuẩn bị: Cung Thu, có ở đây không?

Cung Thu: Có.

Chuẩn bị: Tôi là chuẩn bị của “Hai công”, đây là kịch bản và nội dung chính của truyện, xin chờ một lát nữa tôi sẽ thông báo hiện trường PIA kịch.

Cung Thu: Tôi phối vai tình anh thụ trong kịch sao?

Về mặt Tiêu Trình trước máy tính tràn ngập chờ mong, chỉ tiếc em gái chuẩn bị không thể nào nhìn thấy được.

Chuẩn bị: Đại đại, anh hay nói giỡn quá. Sao có thể để anh phối thụ được? Anh là tổng giám đốc công khí phách trong kịch!

Cung Thu: ...

Mạc Phong đang kiểm tra trang cuối cùng của dự thảo quy hoạch, điện thoại di động đột nhiên vang lên. “Đàn anh, làm sao thế?”

“Mạc Phong à, có thể nhờ chú giúp anh một việc hay không?”

“Đàn anh cứ nói.”

“Giúp anh nhận một kịch đi.”

“Điều này...”

“Anh biết chú bề bộn nhiều việc. Kịch mới gần nhất của chú vẫn chưa làm xong. Nhưng bộ kịch lần này, tác giả rất thân với anh, nể mặt lắm mới cho anh trao quyền. Nếu như cuối cùng không làm tốt, anh thật có lỗi với người ta. Anh không tin tưởng người khác, chỉ có chú mới làm anh yên tâm. Nếu không phải ba anh đang nằm viện, cần anh chăm sóc, chắc chắn anh sẽ không làm phiền chú.”

“Bác trai sao thế ạ? Nghiêm trọng lắm không?”

“Đừng lo, cao huyết áp, đều là bệnh cũ.”

“Vâng, anh nhớ nhắc nhở bác trai phải giữ gìn sức khỏe. Ngày mai tan làm, em sẽ đi thăm bác. Anh cứ lo chăm sóc bác Cố đi, chuyện làm kịch truyền thanh cứ để em lo.”

“Ừ, cảm ơn chú, Mạc Phong.”

...

Mạc Phong day day huyết Thái Dương. Hiện tại vừa thay đổi công tác, tuy rằng mấy thứ này anh chỉ cần nhẹ nhàng, đơn giản làm một chút là quen việc, nhưng dù sao cũng là chuyển sang hoàn cảnh mới, vậy nên tiến độ có chút chậm. Nhà đột lại còn gặp đêm mưa, kịch truyền thanh anh nhận thay đổi CV, tất cả phải làm lại từ đầu. Vậy nên đến thời hạn dự kiến rồi mà vẫn chưa làm xong kịch.

Vốn ở trong trạng thái này, anh tuyệt đối không thể nhận thêm kịch mới. Nhưng tình huống lần này đặc thù, không thể làm gì khác hơn là sắp xếp thời gian làm kịch.

Rất mau đã tới buổi hiện trường kịch “Hai công”. Mọi người đứng giờ tập trung trong phòng khách, mở mic.

Chuẩn bị: Đạo diễn vở kịch này của chúng ta đúng lúc có việc bận, vậy nên đổi thành đạo diễn mới Phong Mặc. Hoan nghênh Phong Mặc đại thần.

Mọi người:

Vì sao đạo diễn lại đổi người? Phong Mặc đại thần ư?

Tôi có hoa mắt điếc tai không thể? Phong Mặc đại thần nhận hai vở kịch trong một tháng?

Không đâu, tôi cũng nghe thấy, là Phong Mặc đại thần đó.

...

“Tại sao lại là tên này?!” Tiêu Trình không thể tin nổi tai mình nghe thấy điều gì.

Hoàn cảnh vẫn thế, lời đạo đầu vẫn thế. “Bắt đầu PIA kịch đi.”

Bộ kịch này ngay từ đầu đã nói về cảnh làm việc, quả thực là Tiêu Trình tự diễn bản thân, thế nên phối kịch vô cùng thuận buồm xuôi gió. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, đến cảnh hai bắt đầu thêm những đoạn kịch tình cảm vào.

Phong Mặc: Bây giờ cậu đang nói với người mình thích, tình cảm của cậu đâu?

...

Phong Mặc: Hiện tại trong mắt cậu, người này không còn là cấp dưới, cậu nói chuyện với ai cũng dùng

chung một kiểu giọng điệu sao?

...

Phong Mặc: Dừng giọng điệu khi cậu nói chuyện với người yêu đi.

Cung Thu: Anh đang lợi dụng việc công để trả thù cá nhân. Anh rõ ràng là đang trả thù!

NND(1), mỗi một câu mà PIA năm lần không được?!

Phong Mặc: Cậu cũng quá đề cao bản thân rồi. Tại sao tôi phải trả thù cậu? Cậu không phối tốt, không đạt được yêu cầu của tôi thì không thể thông qua. Còn nữa, lúc này cậu cũng muốn làm “kẻ đào ngũ” như lần trước sao?

Thanh âm lạnh nhạt của Phong Mặc truyền đến, Tiêu Trình không tự chủ được xiết chặt tay.

Cung Thu: Ai nói tôi là kẻ đào ngũ!

Tiêu Trình hoàn toàn bị kích thích. Lần này ông nội với mày chiến đến cùng!

...

Dù miệng nói không phục, hai người vẫn tiếp tục PIA.

Một giờ trôi qua, nhìn tình hình đạo diễn và Cung Thu ngày càng nghiêm trọng, mọi người bắt đầu trộm kêu ca.

Mẹ nó, cái này cũng quá kinh khủng rồi.

Đúng thế, Nghe nói tính cách của Phong Mặc đại thần đâu có như thế này?

May mà tôi chỉ là vai phụ, PIA một lần là qua.

Lâu trên +1, tôi cũng thế, còn chưa PIA đã qua.

Hu hu hu, tôi không dám hy vọng được tham gia kịch của Phong Mặc sama nữa, trái tim thủy tinh sẽ đau đớn!

...

Sau hơn hai tiếng, đạo diễn vẫn còn mắng Cung Thu không tha. Cung Thu cũng không phải đèn cạn dầu. Với tiến độ này thì còn lâu mới hoàn thành PIA, chuẩn bị để đoàn vai phụ rút trước.

Ba tiếng sau, chỉ còn lại hai chủ dịch.

Bốn tiếng sau, chỉ còn lại hai người, đạo diễn và Cung Thu.

...

Hai tháng sau, kỳ một của “Hai công” rốt cuộc cũng được phát hành.

Cầu tất cả kịch truyền thanh của Cung Thu đại thần!

Cùng cầu!

Ai nhận được xin gửi em một bản nha!

...

Mấy lần trên không cần vội vàng, CV này là người mới, không có tác phẩm khác.

Thật không khoa học. Diễn xuất tốt như vậy. Mỗi câu nói đều nắm được điểm mấu chốt. Anh ấy tuyệt đối không thể nào là người mới.

Trên mạng không có tư liệu về anh ấy, có thể là người mới thật đó.

Tôi cá anh ấy là acc nhỏ của một CV đại thần, thua phải khỏa thân đi bơi!

Đồng ý với lần trên. Anh ấy tuyệt đối là acc nhỏ của đại thần.

...

Chú thích:

(1) NND: Con bà nó.

3. Chương 3: Chơi Gay? Chúng Ta Chơi Với Nhau?

Tiêu Trình ngồi trước bàn họp xem lướt qua diễn đàn võng phối, người đang phát biểu cứ thao thao bất tuyệt cũng không thể cắt đứt sự hăng hái của hắn. “Tên Phong Mặc này quả thật rất có tài.” Tuy rằng Tiêu Trình vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết giới võng phối, bản thân anh cũng chỉ coi như một kẻ trong suốt(1), nhưng trên trang đầu diễn đàn, tám mươi phần trăm topic đều đang thảo luận về “Hai công”, có thể thấy được mức độ nóng của bộ kịch này. Mà chủ dịch công hắn đây cũng liên tiếp được người ta nhắc tới.

Trở thành một đại thần là điều mà Tiêu Trình chưa bao giờ nghĩ tới. Mục đích hắn gia nhập giới võng phối rất rõ ràng, có thể khiến cho mọi người quan tâm đã là thành công bước đầu của hắn.

“Tổng giám đốc, ngài thấy những phương án này...” Nhân viên của phòng quản lý thận trọng hỏi Tiêu Trình. Tổng giám đốc nghịch ipad rất hăng say, một nhân viên quản lý nho nhỏ như cậu ta nào dám thốt lên nửa câu oán hận.

“A, mấy chuyện này cứ hỏi giám đốc Mặc là được rồi. Chẳng phải cái gì cũng do cậu ta quyết định sao. Lời nói của tôi đâu có tác dụng gì.” Tiêu Trình lạnh nhạt quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Phong ở bên cạnh, tiếp tục chơi ipad.

Không ngờ Tiêu Trình sẽ nói ra những lời như vậy, Mặc Phong nhất thời bị chặn họng, không nói nên lời.

Nhìn thấy Mặc Phong kinh ngạc, Tiêu Trình bỗng thấy bao nhiêu bực dọc tan thành mây khói, tâm trạng rất tốt.

Loại tâm trạng tốt đẹp này vẫn kéo dài cho đến sau khi tan làm...

Buổi tối lại bị Phong Mặc PIA cả đêm, Tiêu Trình không hiểu lúc sáng mình bị ma xui quỷ khiến thế nào mà đi khen người này? Ban ngày thì có Mặc Phong đối đầu với hắn, buổi tối hắn còn phải hăng hái chiến đấu với Phong Mặc, cuộc sống như thế thật đúng là vô cùng đặc sắc. Nhưng mà điều tốt nhất là Phong Mặc chỉ có trên mạng ảo, sau khi hoàn thành kịch, cùng lắm thì không nhận kịch của anh ta nữa, từ nay về sao giang hồ rộng lớn, vĩnh viễn không gặp lại nhau.

Còn Mặc Phong, ngoại trừ đi họp, hầu hết mọi lúc đều có thể tránh mặt, ba năm trôi qua lại là ngày tươi sáng, tốt đẹp...

Tiêu Trình ôm giấc mộng mỹ lệ về tương lai mà ngủ, chờ đến ngày hôm sau khi hắn đẩy cửa ra, hắn thật không biết kiếp trước mình có phải là quạ đen không nữa...

Người trước mắt đây chẳng phải là Mặc Phong thì còn có thể là ai cơ chứ?! Mặc Phong đang khóa cửa, cái chìa khóa còn cắm ở trong ổ chưa tháo ra. Sáng sớm đã gặp phải Mặc Phong khiến hắn kinh ngạc vô cùng, hơn nữa cánh cửa kia còn ở sát vạch nhà hắn, Tiêu Trình lập tức cảm thấy một cơn nóng bức bốc lên từ

đáy lòng.

“Chào buổi sáng, tổng giám đốc Tiêu.” Đối phương cũng sửng sốt đôi chút, hiển nhiên không ngờ rằng ở đây lại gặp được hắn.

“Chào giám đốc Mạc.”

“Tôi mới dọn đến đây. Sau này mong tổng giám đốc Tiêu chỉ bảo nhiều hơn.”

“Cậu cũng thế nhé.”

Thấy Mạc Phong cũng mang theo cặp tài liệu giống mình, đi về phía cầu thang máy, Tiêu Trình dứt khoát quyết định — Đi thang bộ. Hắn không muốn ở cạnh người này lâu thêm một phút đồng hồ.

Thấy Tiêu Trình đột nhiên xoay người đi về phía thang bộ, Mạc Phong dừng bước. Anh ta chắc chắn chứ? Bọn họ ở tầng hai mươi tám, hơn nửa tầng này là dạng căn hộ duplex(1). Nghĩ đến thảm trạng đau khổ của Tiêu Trình lát nữa, Mạc Phong sung sướng huyết sáo tiến vào thang máy...

Mạc Phong tranh thủ giờ nghỉ mở diễn đàn YY lên, vừa nhìn vào đã bị bài post đầu tiên hấp dẫn ánh nhìn:

“Mọi người đừng có ai cũng nghĩ như vậy là không tốt. Bản thân cậu ta có giọng nói rất hay, có thể khiến mọi người quan tâm cũng là nhờ vào sự nỗ lực của chính mình.” Mạc Phong trả lời xong bài post này mới phát hiện ra sai lầm, mau chóng xóa ngay. Anh nhất thời kích động, quên mất không thay nick, cứ thản nhiên dùng nick thật lên đó. May mà bài post không có bình luận nào khác, lướt xem chỉ tăng một cái, chứng tỏ không ai nhìn thấy anh.

Anh đã lẫn lộn trong giới vông phối đã năm năm rồi, không còn là người mới nữa, thế mà vẫn xúc động phạm phải loại sai lầm ngu si này. Mạc Phong buồn bực tắt trang web. Nỗi buồn bực trong lòng cũng không biến mất theo trang web kia, mà còn liên tục duy trì đến tận bữa tiệc tối của công ty.

“Phù...” Tiêu Trình thở ra một hơi thật sâu. Âm nhạc xập xình và tiếng người không còn nữa, tai hắn rốt cuộc cũng được yên tĩnh.

Tiêu Trình thật sự rất ghét loại tiệc rượu này, nhưng không còn cách nào khác, thân là tổng giám đốc, hắn đương nhiên phải có mặt. Mỗi lần tham gia tiệc rượu lại liên tiếp có người này, người kia quẩn quýt lên, lần này cũng không ngoại lệ. Khi hắn lần thứ hai mượn cơ hội bỏ rơi được một cậu bé đẹp trai, Tiêu Trình cuối cùng không được chạy trốn luôn.

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng.”

“Tiểu Phong, em đừng như vậy. Có phải em vẫn còn giận anh không? Anh kết hôn chỉ vì bất đắc dĩ thôi.

Chỉ là đám cưới thương mại. Anh không có tình cảm gì với đối phương hết.”

“Quản lý Từ, tôi nghĩ anh đang hiểu lầm cái gì đó.”

Thanh âm này nghe quen thê. Tiêu Trình nhìn về phía phát ra tiếng nói, là Mạc Phong cùng một người đàn ông trung niên khác.

“Tiểu Phong, anh không tin! Nhất định là em đang giận.”

“Quản lý Từ, anh đừng như vậy!”

Đứng có chút mệt, ánh mắt Tiêu Trình liếc thấy có một cái ghế dài ở cách đó không xa. Hắn bước tới chuẩn bị ngồi xuống, thoải mái xem trò vui, nào ngờ chợt nghe thanh âm của Mạc Phong trở nên bén nhọn. Thấy cái tên quản lý Từ kia ôm lấy Mạc Phong định dùng vũ lực, Tiêu Trình vốn là người thích hóng hớt lại không thể bình tĩnh được nữa. Tuy Mạc Phong rất cao, chắc phải hơn một mét tám, nhưng anh rất gầy. Đối phương so ra thì thấp hơn Mạc Phong, nhưng cơ thể cường tráng, nếu muốn dùng vũ lực thì Mạc Phong khẳng định sẽ chịu thiệt.

Bị người ta dùng sức kéo mạnh một cái, Mạc Phong không đề phòng gì đã ngã vào trong ngực quản lý Từ. Anh không ngờ đối phương muốn động chân động tay với mình, đang định cho tên này một phát quật vai thì bỗng dưng có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Vị tiên sinh này, ngài cứ lôi lôi kéo kéo bạn trai của tôi như vậy thật không đứng đắn.”

“Cậu... Tiêu Trình?...” Quản lý Từ kinh ngạc nhìn tên Trình Giảo Kim đột nhiên xuất hiện. Mạc Phong nhân cơ hội đẩy đối phương ra.

Tiêu Trình không chút thay đổi sắc mặt, nhú mày, mau chóng tìm tòi lại trong ký ức một lần, xác định mình thật sự không biết người này.

“A Phong, này giờ anh tìm mãi mà không thấy em, nào ngờ em lại ở chỗ này.”

“Bảo bối, em dám chạy đi gặp mặt tên đàn ông khác sau lưng anh, em nói tối này anh nên trừng phạt em thế nào? Hử?...” Tiêu Trình nhẹ nhàng nâng cằm Mạc Phong, mặt dán lại càng ngày càng gần...

Người kia đang định...? Khuôn mặt anh tuần ở ngay trước mắt, ngay cả lông mi của đối phương, Mạc Phong cũng có thể thấy rõ ràng. Xóa bỏ sự sắc bén ngày thường, ánh mắt của Tiêu Trình dịu dàng đến mức dường như có thể chảy nước. Đôi môi khiêu gợi tựa như đang muốn hôn mình, một tiếng “bảo bối” như một cơn gió nhẹ phảng phất qua tim, khiến trái tim thoát khỏi sự khống chế của bản thân...

Mạc Phong vươn tay muốn chống cự lại cảm xúc rung động khiến mình xa lạ và sợ hãi này. Nhưng khi vừa

chạm vào lồng ngực đối phương, bàn tay anh như bị nhiệt độ nóng rực kia làm phỏng tay, không thể sử dụng sức mạnh được nữa.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Trình nhìn thẳng vào Mạc Phong, chợt phát hiện anh lớn lên đúng là rất đẹp. Nhất là đôi tay kia, mười ngón tay thon dài vô cùng dễ nhìn. Đôi mắt xinh đẹp của anh lúc này đang dán chặt vào lồng ngực mình. Nếu đối phương đã “nhiệt tình” như thế, Tiêu Trình cũng không khách sáo với anh. Xiết chặt đôi tay kia, đôi môi tiến gần, hôn lên môi đối phương...

Trên môi đột nhiên truyền tới cảm giác ấm áp khiến suy nghĩ trong đầu Mạc Phong như ngừng lại. Cái chạm môi nhẹ nhàng đã không thể thỏa mãn Tiêu Trình, khi hắn đang định cho đầu lưỡi vào hôn sâu, một tiếng gầm lên giận dữ đã lôi lý trí của hai người lại...

“Mạc Phong, anh không ngờ em lại là người như thế! Chẳng trách em muốn bỏ anh, hóa ra đã trèo được lên người tổng giám đốc Tiêu!” Ngay cả tay, Mạc Phong cũng không cho mình chạm vào một chút, ấy vậy mà lại cho tên kia hôn như thế, quản lý Từ đỏ mặt vì tức giận.

“Anh...” Anh đừng có ngậm máu phun người! Lời muốn nói còn chưa kịp thốt lên đã có một giọng nói khác đoạt trước.

“A Phong ưu tú như vậy, em ấy đáng giá. “Chim khôn chọn cây mà đậu(2)” thì có lỗi gì cơ chứ?”

“Cậu...”

Dưới ánh đèn mờ mờ không thấy rõ được sắc mặt của quản lý Từ, nhưng nhìn thấy sự tức giận đến mức không nói nên lời của đối phương, trong lòng Tiêu Trình có chút sung sướng bỉ ổi.

“A Phong, chúng ta về nhà đi.” Tiêu Trình ôm vai Mạc Phong mà đi. Vừa mới bước được hai bước, hắn ngừng lại, quay đầu nói, “Quản lý Từ à, A Phong đã ở bên tôi rồi, sau này mong anh không quấy rầy em ấy nữa.”

Tiêu Trình không ngờ tên nhóc này rất có số đào hoa, vừa định trêu ghẹo hai câu, thanh âm của Mạc Phong đã nhẹ nhàng truyền tới. “Tổng giám đốc Tiêu, hôm nay rất cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Lần đầu tiên nghe thấy Mạc Phong dùng thanh âm dịu dàng như vậy để nói chuyện với mình, hắn thật sự không quen. Hơn nữa trong lời nói của đối phương lộ ra sự bất đắc dĩ nồng nặc, lời chế nhạo chạy đến miệng rồi còn phải nuốt xuống.

Dọc đường đi, hai người không nói thêm gì nữa. Nhìn bóng lưng nặng nề của Mạc Phong, hắn có chút không nỡ. “Cậu có muốn đến chỗ của tôi uống chén trà không?” Lời mời như vậy cứ thốt ra một cách tự nhiên, không có sự kiểm duyệt của não.

“...” Mạc Phong quay người lại nhìn Tiêu Trình, không thể tin được mình đã nghe thấy điều gì. Đối phương

luôn bất hòa với mình, hôm nay giúp mình thoát khỏi khó xử, còn mời mình về nhà uống trà?

“Sao nào? Sợ tôi “bắt nạt” cậu à? Hử?” Tiêu Trình đi tới, cười xấu xa nhìn Mạc Phong. Bộ dạng ngơ ngác như thế này của cậu ta thật sự rất đáng yêu, khiến người ta rất muốn bắt nạt.

“Tôi...”

“Giám đốc Mạc, cậu đỏ mặt?” Ha ha, thật đáng yêu.

“Anh... Đi thôi...” Mạc Phong đi lướt qua người Tiêu Trình. Nếu cứ để hắn nhìn anh nữa, nhịp tim của anh sẽ bị lộ mất.

“Chẳng phải anh muốn mời tôi uống trà sao?” Nghe thấy phía sau không có động tĩnh gì, Mạc Phong đứng yên, không dám quay đầu lại. Bây giờ mặt của anh sắp đỏ tới mức rỉ máu rồi.

“Ừ. Mau vào đi.” Không hề trêu chọc Mạc Phong, Tiêu Trình mời anh vào trong nhà. Rót một ấm trà xa, hắn lấy bánh ga tô từ trong tủ lạnh ra.

“Ném thử bánh tôi tự tay làm đi.”

Tiêu Trình tự mình làm bánh? Nhìn rất đẹp mắt. Mạc Phong xúc một miếng ngậm trong miệng, mùi sữa từ bánh ga tô ngập tràn trong khoang miệng. Mạc Phong không dám tin nhìn Tiêu Trình.

“Thế nào? Tôi rất giỏi phải không?!”

“Thật sự rất giỏi.”

“...” Không ngờ lại được người này khen?! Chẳng phải cậu ta nên nói là “bình thường thôi” sao?

Hiện trường YY “Hai công”.

Hôm nay có phải không PIA kịch không? Đạo diễn không tới à?

Chủ dịch công của chúng ta cũng không tới.

Chẳng lẽ hai người bọn họ không muốn chiến đấu với nhau nữa nên đồng thời trốn?

Lâu trên tường tượng hơi quá~

Nhưng khi hai người bọn họ đụng mặt nhau thật sự quá tàn khốc~~ Rất sợ.

Lầu trên đều sai rồi, hai người bọn họ phải đi chơi gay.

Là bọn họ chơi người khác hay bọn họ chơi nhau?

...

Thấy hiện trường càng ngày càng vui mừng lạc đề, chuẩn bị mau chóng chạy ra chủ trì đại cục.

Chuẩn bị: Hình như đạo diễn không tới đâu, hoàn toàn không liên lạc được. Mọi người giải tán thôi.

...

Sáng ngày hôm sau, Dư Nguyên gọi điện thoại tới, “Người anh em, tôi hôm qua cậu không tới hiện trường PIA kịch à?”

“PIA kịch?” Tiêu Trình nghi ngờ nhíu mày.

“À... tôi quên mất.” Buổi tối phải đi tiếp khách và ở cùng Mạc Phong, hẳn hoàn toàn không nhớ ra chuyện PIA kịch.

“Này người anh em, cậu còn là người mới mà dám đùa giỡn ngôi sao à? Không đến được cũng phải nói một câu chứ. May mà ngoại trừ đạo diễn, còn lại đều là người một nhà, nếu không lần này tôi không thể giúp cậu dẹp yên.”

“Tên Phong Mặc kia chắc phát điên hả?” Rất muốn nhìn xem khuôn mặt tên khốn kiếp của tên kia.

“À, không có đâu. Anh ta cũng không tới.”

“Điều này thật không khoa học... Tên đó mà cũng vắng mặt? Chẳng phải tên đó là chiến sĩ thi đua nổi tiếng của giới võng phối sao? Không bao giờ đến muộn chứ đừng nói đến vắng mặt.”

“Lần này thật kỳ quái. Tối hôm qua, cả đêm cũng không thấy anh ta xuất hiện, không thể nào liên lạc được với anh ta.”

Ha ha, xem ra ông trời cũng giúp mình. Lúc này không bị tên kia nắm phải điểm yếu, sau đó bắt bẻ mình. Tâm trạng của Tiêu Trình trở nên thật tốt đẹp.

Thấy sắp nhà mình đột nhiên vui tươi hơn hẳn, các nhân viên trong công ty đều cảm thấy rất khó hiểu.

Chú thích:

(1) Căn hộ duplex: một dạng căn hộ thông tầng, tức là kiểu nhìn bên ngoài trông như hai tầng, nhưng thật ra tầng hai là gác lửng, thông với tầng một.

(2) Chim khôn chọn cây mà đậu: trích trong câu “Lương điều trạch mộc nhi kê/ Trung thần cầu quân nhi sự”.

4. Chương 4: Liều Chết Với Nhau? Đồng Thời Out?

Tiêu Trình nhìn hội trường kín người, trong đầu cứ vang vọng tiếng ù ù.

Từ sáng sớm hán đã cảm thấy chóng mặt, đầu óc nặng nề, nhất định là do đã lâu không luyện tập. Tiêu Trình chạy hai vòng quanh khu dưới lầu rồi mới đi làm, ấy vậy mà cảm giác choáng váng không những không biến mất, hiện tại dường như còn nghiêm trọng hơn.

“Tiếp theo, xin được mời tổng giám đốc Tiêu giới thiệu cho mọi người về kế hoạch quý tới của công ty.” Thanh âm ngọt ngào của thư ký truyền đến.

Tiêu Trình đứng lên, đột nhiên thấy trước mặt đen tối, chân mềm nhũn, đầu óc trống rỗng...

Khi Tiêu Trình khôi phục ý thức, không ngờ trước mắt là gương mặt của Mạc Phong.

“Rốt cuộc anh có biết tự chăm sóc bản thân không thế? Sốt cao 39.5 độ còn không biết nghỉ ngơi?!”

“Sốt cao...?”

“Chẳng lẽ anh không hề biết cơ thể mình nóng ran à?”

“Đúng là không biết.”

“Sáng nay tỉnh dậy có thấy khó chịu không?”

“Có, thế nên tôi xuống vườn hoa dưới lầu chạy hai vòng.”

“... Chẳng trách anh lại té xỉu ở công ty.”

“Trời tối rồi à?” Tiêu Trình nhìn xung quanh một chút liền biết đây là phòng bệnh của bệnh viện? Xuyên qua cửa sổ, bên ngoài là một màu đen nhánh.

“Ừ, anh hôn mê tám tiếng đồng hồ. Đã truyền xong nước biển rồi.”

Mạc Phong không nhắc tới thì còn không cảm thấy, nghe những lời anh ta nói, Tiêu Trình cảm thấy quả thật tay trái của mình có gì đó là lạ. Vừa giơ lên nhìn, trên tay còn dán băng dính.

“Đói bụng không? Nào, uống chút cháo đi.” Mạc Phong thận trọng đỡ Tiêu Trình ngồi xuống, bưng bát cháo đã chuẩn bị sẵn trên bàn lên, múc một thìa cháo đưa tới bên miệng hắn. Tiêu Trình cũng không khách khí, ngậm một thìa.

“Thật là khó ăn.” Tiêu Trình ghét bỏ cau mày.

Cõi lòng mềm mại của Mạc Phong sụp đổ trong nháy mắt. Người này, luôn luôn có thể làm mình tức giận.

“Cái này nhất định do cậu mua đúng không? Quá ít thịt gà, cũng không đủ lửa. Tôi muốn ăn cháo nhà làm cơ...”

“Anh có ăn hay không?”

“Ừ... Được rồi...” Quân tử không chịu thiệt thòi trước mắt, Tiêu Trình lập tức phân rõ tình thế, nếu không ăn, hắn nhất định sẽ rất đói bụng.

“Mạc Phong, cậu là người ở đâu?”

“Tuổi tác cậu nhỏ như vậy đã làm giám đốc, cậu bắt đầu đi học từ năm bao nhiêu tuổi thế?”

“Cậu có người yêu chưa?”

“... Ngủ.” Người này còn chưa hỏi xong sao, đã hơn mười hai giờ rồi.

“Nhưng tôi không ngủ được.” Buổi tối vừa mới tỉnh lại mà.

“Mạc Phong, bình thường cậu lúc nào cũng nghiêm túc như thế sao?”

“...” Mạc Phong ảo não, hận không thể tát cho cái tên cứ huyền tha huyền thuyên nói không ngừng kia một phát hôn mê luôn. Thật hối hận tối nay ở lại trông hẩn!

Buổi tối hôm sau.

“Cháo lần này không tệ nha.” Tiêu Trình rất dứt khoát húp một ngụm lớn, khiến cho Mạc Phong đang cầm muôi sững sốt một chút. Cháo không tệ sao?

Tiêu Trình rất mau chóng ăn sạch một bát cháo lớn, “Cậu vất vả rồi. Vết thương trên tay còn đau không?”

“A, lúc gọt bút chì không cẩn thận cắt vào tay, chuyện nhỏ thôi...” Từng lời chưa kịp qua đại não xử lý đã thốt lên, Mạc Phong hận không thể đập chết chính mình. Đây là cái lý do thối gì chứ?!

“Mạc Phong, cậu tới chỗ của tôi ngủ có được không?”

“Anh lại muốn làm trò đùa gì?”

“Không phải đâu. Tôi lạnh quá.”

“Hả? ... Lạnh?” Cảm thấy thanh âm của đối phương có chút không thích hợp, Mạc Phong lập tức lao đến bên giường hẩn.

“Tại sao lại sốt rồi?! Y tá... Y tá ơi!” Mạc Phong luống cuống tay chân nhấn liên tục vào nút bấm đầu giường.

“Xin anh không cần lo lắng, chúng tôi đã tiêm một mũi cho bệnh nhân, anh ấy sẽ hạ sốt rất nhanh.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng phải anh ấy đã khỏe rồi sao? Sao đột nhiên lại bắt đầu sốt cao?”

“Lần này anh ấy bị bệnh sốt virus, tạm thời sau khi hạ sốt có khả năng tái phát. Anh nên nghe lời khuyến cáo của chúng tôi đã nói từ trước, không nên ở nơi này, bệnh sốt virus rất dễ truyền nhiễm.”

“Không sao.”

“Tôi đi trước, nếu có chuyện gì xin hãy gọi tôi.” Trước khi y tá đi còn lặng lẽ liếc mắt nhìn hai người. Bằng kinh nghiệm làm hủ nữ nhiều năm của cô, hai người kia tuyệt đối là một đôi! Hai người đều vô cùng đẹp trai, thật ngọt ngào! Còn nhìn nữa cô sẽ chảy nước miếng mất...

“Xin lỗi, tôi hiểu lầm anh.” Mạc Phong vạch chăn của Tiêu Trình ra mà chui vào.

“Cậu mau về đi, sẽ lây bệnh cho cậu.” Vì sao lúc trước Mạc Phong không nói cho hắn biết bệnh này sẽ truyền nhiễm.

“Không sao, thân thể tôi rất khỏe mạnh.”

“...” Hắn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng mí mắt thật nặng, giọng nói cũng không có sức lực. Ý thức chậm rãi tan rã theo giọt nước. Trong cơn rét mướt, bên cạnh thân thể có một nguồn nhiệt hùng hực. Tiêu Trình theo bản năng cố sức muốn ôm chặt lấy nguồn nhiệt kia. Đáng tiếc thân thể không nghe theo sự điều khiển của anh, cánh tay nặng như đeo chì không nâng lên nổi. Mà nguồn nhiệt kia thật săn sóc, dường như hiểu rõ ý muốn của hắn, ôm lấy hắn thật chặt. Thân thể cứng ngắc của Tiêu Trình chậm rãi trầm tĩnh lại, dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Tổ kịch “Hai công”.

Thông tin chính thức.

Thông báo khẩn: PIA kịch “Hai công” bị tạm dừng. Ngày mở lại xin chờ thông báo tiếp theo của tổ kịch.

Xảy ra chuyện gì vậy? Hiện trường bị ngừng rồi?

Đúng thế, có ai biết lý do không?

Là do đạo diễn có việc không tới được.

Gần đây Cung Thu cũng không xuất hiện. Hai người bọn họ quả nhiên là liều mạng với nhau rồi cùng out mà~~

Lầu trên +1.

5. Chương 5: Gặp Mặt Quyết Đấu!

Phỏng vấn bí đỏ là chương trình phỏng vấn nổi tiếng hàng đầu của giới vlog phối. Đó là chương trình kết hợp của hậu kỳ nổi danh “Một đường hướng nam” và ca sĩ cover “Đỉnh cao”.

Ngôn ngữ của chương trình phỏng vấn này có đặc trưng là sắc bén vô cùng. Khác với các chương trình phỏng vấn khác, nó không phải là bản thu âm, mà là phỏng vấn hiện trường, hơn nữa tên tuổi các khách quý được mời hoàn toàn giữ kín, đến khi phát sóng mới công bố ngay tại chỗ.

Trong lúc phỏng vấn, người chủ trì và khách mời hoàn toàn không có kịch bản trước, nội dung phỏng vấn cũng không được tiết lộ cho khách mời. Ở chương trình này, các khách mời thường bị giết cho trở tay không kịp, vậy nên hiện trường cuộc phỏng vấn thường rất hung tàn. Thậm chí, hồi trước còn có khách mời không thể trả lời mà đột nhiên tắt mic biến mất.

Cũng chính vì vậy mà chương trình này vô cùng nổi tiếng, tỷ lệ lượt xem siêu cao. Tuy rằng đây cũng là một cơ hội tuyên truyền rất tốt cho các CV, nhưng phải là ai có tâm lý vững vàng lắm mới dám tham gia.

Một đường hướng nam: Chương trình kỳ này của chúng ta mời tới hai vị CV chủ dịch của vở kịch truyền thành hot nhất hiện nay “Hai công gặp nhau ắt có một thụ”.

Người nghe:

Là Hoa Hướng Dương sama và Cung Thu sama!!!

Cung Thu sama tham gia chương trình kìa!

Không ngờ Cung Thu đại thần có thể đề được Hoa Hướng Dương! Lần này có thể nghe được giọng thật của Cung Thu đại thần, thật hấp dẫn~

Hoa Hướng Dương sama cũng tới kìa! Em chính là fan của anh!

Hoa Hướng Dương đại thần, khí chất tổng công của anh đâu rồi? Tại sao anh có thể làm thụ? Đừng mà >_<

...

Đỉnh cao: Xem ra mọi người rất thích khách quý kỳ này của chúng ta. Nhưng mà xin đừng nóng vội, hiện trường lần này còn có một vị khách mời thần bí...

Mọi người:

Còn có người khác? Ai vậy?

Ô Giang sama ư?

Không thể nào, có phải là Gió đông nam sama không?

Nhất định là...

Đỉnh cao: Ha ha, tất cả mọi người đều đoán sai rồi. Người này không phải là CV, anh ta đảm nhiệm vai trò ở hậu trường. Nhưng anh ấy cũng chính là người xâu chuỗi toàn bộ linh hồn nhân vật trong kịch...

Chuẩn bị đại thần cũng tới?

Em cũng đoán là chuẩn bị đại thần.

Lầu trên +1

Em nghĩ là Phong Mặc đại thần.

Không thể nào, Phong Mặc đại thần sẽ không tham gia chương trình, anh ấy chỉ ở hậu trường.

...

Đỉnh cao: Xin hãy hoan nghênh vị khách mời của chúng ta – Phong Mặc.

Nghe thấy tên Phong Mặc, màn hình trên hiện trường bắt đầu bị spam siêu tốc:

Địch, Phong Mặc đại thần thật sự tới kìa!

Không phải là anh đang lừa bọn em chứ?

Địch, mau chóng thông báo cho bạn bè, Phong Mặc đại thần thật sự tham gia chương trình!

...

Hai người chủ trì phải cùng nhau duy trì trật tự.

Đỉnh cao: Mọi người chú ý, chú ý, không được spam.

Một đường hướng nam: Xem ra Phong Mặc của chúng ta rất được mọi người hoan nghênh. Nhưng mọi người không được spam, mọi người đừng spam...

Không ngờ Phong Mặc cũng tới? Nghe đến cái tên này, Tiêu Trình cũng kinh ngạc như mọi người. Rõ ràng Dư Nguyên từng nói với hắn là khách quý chỉ có hắn và Hoa Hướng Dương.

Phong Mặc: Chào mọi người, tôi là Phong Mặc.

Đây là giọng nói của Phong Mặc đại thần, thật dễ nghe~

Đại thần hoàn toàn có thể trở thành một CV ưu tú, vì sao anh không đi phối âm?

Rất thích thanh âm của đại thần, rất hoa lệ, rất êm tai!!!

...

Tổ chủ trì không chỉ phải có tài ăn nói giỏi, chủ yếu nhất là họ phải làm chủ được hiện trường. Trên màn hình bắt đầu spam cuộn cuộn, điên cuồng, số lượng người nghe cũng mau chóng nhảy vọt, tình trạng hoàn toàn không thể khống chế được, cho dù có cố gắng duy trì trật tự cũng không có hiệu quả rõ rệt. Tuy rằng Một đường hướng nam không ngừng nhắc nhở mọi người đừng spam, nhưng thật ra trong lòng cậu vô cùng hài lòng. “Vũ khí bí mật” Phong Mặc này quả nhiên rất lợi hại, hiệu quả còn tốt hơn mong muốn của cậu. Hay là trước hết cứ kích thích hứng thú của mọi người đã?

Một đường hướng nam: Trước tiên, tôi xin hỏi Hoa Hướng Dương. Cậu luôn là công âm nổi tiếng của giới vồng phối, ngoại trừ vở kịch này, cậu đã bao giờ phối vai thụ chưa?

Hoa Hướng Dương: Từ trước đến nay quả thực tôi vẫn luôn phối công âm, đây là vai thụ đầu tiên.

Một đường hướng nam: Đây là một bước ngoặt của cậu sao?

Hoa Hướng Dương: Cũng không phải là bước ngoặt. Thật ra tôi luôn muốn được thử sức với các vai diễn khác nhau, chỉ tiếc không có cơ hội.

Một đường hướng nam: Trên diễn đàn YY hiện nay đang xôn xao một câu nói: “Là một người mới, tỷ lệ được quan tâm của Cung Thu đã vượt qua cậu”. Cậu có cảm nghĩ gì với câu này?

Hoa Hướng Dương: Tôi rất mừng cho Cung Thu, anh ấy rất ưu tú. Đây là điều anh ấy đáng nhận được.

Một đường hướng nam: Cung Thu thấy thế nào?

Cung Thu: Cái này à? Đó chỉ do lời đồn mà thôi. Khoảng cách giữa tôi và Hoa Hướng Dương còn quá xa.

Đỉnh cao: Tôi có chuyện muốn hỏi Cung Thu và Phong Mặc của chúng ta. Hai người có biết những chuyện riêng của nhau không?

Hai giọng nói đồng thời vang lên:

Cung Thu: Không biết.

Phong Mặc: Chúng tôi đương nhiên quen biết nhau, hợp tác trong cùng một tổ kịch, làm sao lại không biết chứ.

Đỉnh cao: Có người nói Cung Thu đi cửa sau mới có thể tiến vào giới võng phối. Cung Thu, anh có cảm nghĩ gì với điều này?

Cung Thu:...

Sao ánh mắt của quần chúng lại sáng như tuyết đến mức này? Trong lòng Tiêu Trình âm thầm kêu khổ.

Phong Mặc: Thực lực của Cung Thu mọi người đều rõ như ban ngày. Hơn nữa không phải ai cũng có thể vượt qua kỳ thi tuyển của Tà Âm.

Đỉnh cao: Mọi người đều biết Cung Thu là người mới. Chỉ với một bộ kịch mà có thể tham gia vào tổ kịch có lực lượng hùng hậu như vậy, Cung Thu, rốt cuộc có phải anh đi cửa sau hay không?

Phong Mặc: Những cái này đều là lời nói vô căn cứ. Tôi chưa bao giờ tin tưởng vào danh tiếng đại thần. Kịch tôi làm, tôi chỉ nghe thanh âm, giọng ai thích hợp thì chọn dùng, không liên quan đến thời gian đối phương gia nhập giới hay nhận ít hay nhiều kịch.

...

Cuộc phỏng vấn giảng co hơn hai tiếng mới kết thúc. Tiêu Trình nghe Phong Mặc đối đáp trôi chảy, miệng lưỡi trơn tru, trong lòng toát ra một câu hỏi thật lớn, rốt cuộc ai nói cậu hấn ngoại trừ khi đối kịch, Phong Mặc không bao giờ nói chuyện với người khác?

“Tổng giám đốc Tiêu, người mẫu quảng cáo lần này nhất định phải thay đổi.”

“Hừm...” Nhìn người trước mắt, Tiêu Trình cầm bút kí tên trên tay mà ung dung xoay xoay vài cái, “Không được.”

“Tổng giám đốc Tiêu, đó là quảng cáo thiết bị điện gia dụng, người phát ngôn của quảng cáo này không hề có sức thuyết phục!”

“Một người đẹp như thế này mà cậu nói người ta không có sức thuyết phục?”

“Không phải cứ người trẻ tuổi xinh đẹp là có thể đóng quảng cáo. Đối tượng khách hàng của sản phẩm này không phải là học sinh trung học!”

“Vậy cậu nghĩ người nào mới thích hợp?”

“Người phát ngôn cần tìm phải là người không có scandal nào trong giới giải trí, hơn nữa phải có hình tượng “mẹ hiền vợ đảm”.”

“Không được. Vất vả lắm tôi mới có được một người xinh đẹp như vậy, sao có thể buông tay?”

“Anh...” Thật sự là ghê tởm. Quảng cáo lần này không thuộc phạm vi phụ trách của anh, anh chỉ là người giúp đỡ phát triển mà thôi, nếu không một kế hoạch ngu ngốc như vậy có thể qua được tay anh.

“Bây giờ, tôi yêu thích người đó vô cùng. Hay là thế này, cậu thưởng bản thân cho tôi, tôi sẽ lập tức đổi người đóng quảng cáo, cậu thấy có được không?”

“Anh...” Quả nhiên là một tên củ cải hoa tâm(1)! “Tùy anh!”

Ấ... Hình như đùa hơi quá rồi... Nhìn Mạc Phong giận dữ rời đi, Tiêu Trình đặt cái bút trên tay xuống, thay đổi bộ dạng cà lơ phất phơ vừa rồi. Nhưng mà hắn rất thích nhìn thấy bộ dạng người này bị hắn chọc cho tức điên. Hết cách rồi, ai bảo từ sau khi xuất hiện, Mạc Phong rất không đáng yêu. Khi ở bệnh viện, rõ ràng Mạc Phong quan tâm hắn vô cùng đầy đủ, mỗi ngày đều tự tay nấu cơm cho hắn. Chờ đến khi hắn khỏi ốm rồi, Mạc Phong lại trở thành mặt nghiêm túc, không nóng không lạnh như trước.

Tiêu Trình cầm điện thoại lên, “Quảng cáo tất cả cứ dựa theo giám đốc Mạc mà làm.”

Đêm đó, hiện trường PIA “Hai công” vốn lặng yên sau nửa tháng được khai mạc một lần nữa. Phong Mặc và Cung Thu tiếp tục chiến đấu hăng hái. Mặc dù khi hai người bọn họ PIA kịch chưa từng không cãi nhau, nhưng tình trạng hôm nay lại đậm máu một cách kỳ lạ. Mọi người nơm nớp lo sợ không dám hé miệng, rất sợ trúng đạn lạc.

Phong Mặc: Rốt cuộc cậu có tình cảm hay không? Một vai chung tình như thế bị cậu phối thành củ cải hoa tâm!

Cung Thu: Chung tình? Căn bản hắn là một con ngựa đực, hiểu không?

Đầu óc đạo diễn đem đi trồng hoa rồi hay là nhầm tác phẩm?!

...

Phong Mặc: Thâm tình của cậu đâu rồi? Loại giọng nói đùa giỡn cuộc đời, không chịu trách nhiệm như vậy là sao?

Cung Thu: Tên công này vốn là một tra công, được không? Anh còn muốn biến hắn thành thâm tình?!

Phong Mặc: Cậu đã đọc tiểu thuyết chưa? Bởi vì hắn biết mình không có cơ hội nên mới giả vờ lạnh lùng.

Cung Thu: Thế nên hắn có thể làm tổn thương người khác xong rồi tự xưng là tình thánh sao?! Hơn nữa, hắn vốn là giàu nứt đổ đổ vách, nếu như hắn thật sự theo đuổi tình yêu, chẳng lẽ không thể cảm động đối phương? Rõ ràng người ta cũng thích hắn. Cái loại như hắn chỉ là có mối nối cũ, sao có thể vì một thân cây mà buông tha toàn bộ khu rừng...

Phong Mặc: Xin đừng lôi bản thân cậu vào vai diễn.

Cung Thu: Anh chỉ đơn giản là đang cố ý đúng không? Có dám ra gặp tôi quyết đấu không?!

Tiêu Trình hoàn toàn bùng nổ. Buổi tối vừa lên mạng đã bị Phong Mặc tóm chặt lấy không tha. Một tên tra công mà muốn hắn phối thành thâm tình? Sao anh ta không biết lại tiểu thuyết một lần nữa đi?!

Phong Mặc:...

Phong Mặc: Được rồi... Mọi người giải tán trước đi.

Hả? Không thể nào, Tiêu Trình không dám tin nhìn ID của Phong Mặc tối sầm. Người này bị hắn dọa sợ, cứ thế mà out sao?

Mọi người:

Oa, chúng ta nhìn thấy cái gì thế này? Phong Mặc đại thần đi tìm Cung Thu đại thần để quyết đấu rồi?!

Bạo lực đâm máu như vậy sao?

Phong Mặc đại thần đồng ý thách thức rồi!

...

Đạo diễn đã rút lui, hắn còn quyến luyến cái gì nữa.

Cung Thu: Đạo diễn đã nói vậy, chúng ta đều out thôi.

Nói xong, hắn cũng đóng mic không chút khách khí.

Mọi người:

Oa, không hổ là tổng công, rất khí phách!

Cung Thu đại thần uy vũ!

Lầu trên +1

Cung Thu đại thần cũng đi sao?!

...

Qua một phút đồng hồ, tiếng chuông cửa vang lên. Tiêu Trình nghi ngờ xuống lầu mở cửa. Ai mà lại đến lúc khuya thế này?

Mạc Phong? Tại sao lại là cậu ấy? Xuyên qua mắt mèo để nhìn cho kỹ, đúng là Mạc Phong.

Khi Mạc Phong kịp phản ứng, anh đã nhấn chuông cửa nhà Tiêu Trình rồi. Ban ngày, sau khi ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Trình, tâm trạng của anh cả ngày đều không tốt. Cậu nói “Bây giờ, tôi yêu thích người đó vô cùng” cứ liên tục vang vọng trong đầu anh. Nghĩ đến cái kẻ không biết liêm sỉ đó, anh lại tức giận, thế nên buổi tối PIA kịch cũng không giữ đúng mực. Mạc Phong ảo não nhìn tay của mình, nếu đã tối thì không thể nhút nhát được.

“...? Mạc Phong?”

“Không phải anh muốn gặp tôi quyết đấu sao?... Cung Thu...”

“Phong Mặc?! Là cậu?!?”

“Là anh muốn quyết đấu với tôi, sao nào, bây giờ chính anh muốn từ chối sao?” Mạc Phong nhìn Tiêu Trình ngơ ngác đứng ở cửa, không có bất cứ động tác nào.

“...” Sự thật này thật quá đáng sợ. Tiêu Trình nhìn người trước mắt. Giọng nói của Mạc Phong và Phong Mặc cứ lần lượt xuất hiện trong đầu anh, thanh tuyến tương tự, ngay cả giọng điệu cũng giống nhau... Nhưng tại sao hắn chưa từng phát hiện ra? Là vì hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Mạc Phong sẽ chơi vông phổi,

vậy nên từ đây lòng hẩn không nghĩ tới khả năng này...

“Mở mic!” Sao còn ngơ ngác như thế, rốt cuộc người này muốn gây ngốc tới bao giờ?!

“Hả...?”

“Mở mic, tôi và anh đối kịch lại một lần.”

“A...”

...

Mạc Phong: “Rốt cuộc anh đã tới.”

Tiêu Trình: “Ừ.”

Mạc Phong: “Vậy tức là, anh yêu em?”

Tiêu Trình: “Xin lỗi.”

Mạc Phong: “Em không muốn nghe anh nói lời này, rốt cuộc anh có muốn ở bên em hay không?!”

Tiêu Trình cảm thấy nhịp tim của mình dường như đập nhanh hơn?! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Thật ... Vừa rồi cùng Hoa Hường Dương PIA ở hiện trường cũng không có cảm giác này. Tiêu Trình quay đầu nhìn thoáng qua Mạc Phong, may mà đối phương chỉ nhìn chằm chằm lời thoại, không chú ý đến hẩn. Tiêu Trình cố gắng kiềm chế một chút, bắt đầu đọc đoạn lời thoại mà đêm nay PIA vô số lần vẫn không được thông qua, “Nếu như có thể, anh nhất định sẽ không phụ lòng em lần nữa. Anh yêu em hơn bất cứ thứ gì...”

*Chú thích:

(1) Củ cải hoa tâm: củ cải ám chỉ phần thân dưới, cái xxx của đàn ông, hoa tâm là đào hoa, không chung thủy.

6. Chương 6: Bình Thường Cậ Ta Không Như Vậy Đâu

Từ khi biết Phong Mạc là Mạc Phong, dường như giữa hai người chẳng có gì thay đổi, lại dường như tất cả đều khác xưa. Ngoài đời, Tiêu Trình tiếp tục ngăn chân Mạc Phong ở công ty. Trên mạng, Cung Thu

tiếp tục đấu võ mồm với Phong Mặc.

Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày, từng ngày. “Hai công” đã ra đến kỳ ba, Cung Thu cũng có nhóm fan hâm mộ của riêng mình.

Buổi tối rảnh rỗi, Cung Thu sẽ lên YY tâm sự cùng những người hâm mộ.

Đại thần, hôm nay tâm trạng của anh thật tốt nha.

Cung Thu: Ừ.

Oa, sama, anh có việc gì vui à? Có thể tiết lộ cho bọn em một chút không?

Cung Thu: ...

Tiêu Trình không khỏi nhớ lại chuyện ban sáng.

“Mạc Phong, Mạc Phong. Buổi tối qua nhà tôi ăn cơm đi.”

“Không.”

“Đừng như vậy mà. Quan hệ giữa hai ta tốt đến thế, trong kịch ngoài kịch cậu đều đặc biệt quan tâm, chăm sóc tôi, tôi sẽ nấu cơm cho cậu ăn.”

“Tôi không rảnh.”

“Mạc Phong...” Mới nói được phân nửa, đột nhiên Mạc Phong cúi đầu xuống giúp nhân viên trước mặt nhặt giấy tờ bị rơi. Tiêu Trình không kịp dừng bước, đụng vào anh.

“Mạc Phong, xin lỗi. Cậu không sao chứ?” Tiêu Trình đỡ lấy Mạc Phong thiếu chút nữa bị hấn đẩy ngã.

Cái eo thon nhỏ, tinh tế, tuy rằng nhìn lướt qua thấy thân thể anh rất gầy, nhưng vuốt ve lại thấy rất sừng tay...

“Tổng giám đốc Tiêu, ngài có thể buông tôi ra chưa?”

“A...” Trước khi buông tay, Tiêu Trình cố tình làm một chuyện mà hấn vẫn luôn muốn làm — Bóp cái mông của Mạc Phong một phát. Quả nhiên rất sướng!

“Anh...!” Trong nháy mắt, gương mặt Mạc Phong đỏ lừ như con tôm luộc, khi bước vào phòng họp rồi vẫn không bớt đi...

Nhìn Mạc Phong mang theo khuôn mặt đỏ ửng còn phải giả vờ bình tĩnh làm báo cáo, mỗi khi nghĩ đến cảnh đó, tâm trạng của Tiêu Trình trở nên tốt vô cùng.

Sama, thu hồi tiếng cười dâm của anh lại~~

Đại thần, anh cười thành tiếng rồi...

Sama, có phải anh có bạn trai rồi không?

Cung Thu: Không có.

Sama, có phải anh có người mình thích rồi không?

Có thể khiến cho sama cười khúc khích thành như vậy, khẳng định là có vấn đề~~

Cung Thu: Coi như là có người mình thích đi.

Tự hỏi trong lòng một hồi, quả thật Tiêu Trình rất thích Mạc Phong. Ở bên Mạc Phong càng lâu, hẳn càng hài lòng. Mỗi lần chọc ghẹo anh, hẳn đều có cảm giác thành tựu vô cùng.

Sama thích thì hãy dũng cảm thổ lộ đi.

Ủng hộ sama.

Đại thần mau chóng đem về cho bọn em một thụ thụ đáng yêu nha!

Cung Thu: ...

Đại thần, thức ăn anh đăng lên weibo đều do anh làm sao? Nhìn anh đã thấy rất ngon rồi~~

Sama, anh nấu ăn trông thật ngon~~

Cung Thu: Là tôi tự mình nấu.

Gạt người sao, chắc chắn là anh mua.

Thật sao? Trông rất ngon mà.

Cung Thu: Lừa các cô làm gì, thật sự là tôi nấu đấy. Nếu mọi người có hứng thú học, sau này tôi có dạy mọi người.

Dịu dàng sẵn sàng, lại khéo tay, nấu ăn ngon, nước bọt ینگ~~

Đại thần, mau chóng dùng tay nghề nấu nướng của anh chinh phục đối phương đi.

Đại thần, đối phương đã từng ăn món anh nấu chưa?

Cung Thu: Ăn rồi.

Oa, ghen tị quá.

Đại thần, mau chóng thổ lộ đi. Nói không chừng đối phương đã thích anh từ lâu rồi...

Sama học nấu ăn vì người ta, thật quá cảm động...

Cung Thu: Không phải như mọi người tưởng tượng đâu, chúng tôi là bạn tốt.

Đại thần đúng là một công dịu dàng.

Cung Thu: ...

Trước đây Tiêu Trình từng thấy có một lần Mạc Phong ôm bụng, dường như bộ dạng không thoải mái lắm. Hỏi qua mới biết quả nhiên bình thường anh không ăn sáng. Vài ngày sau, Tiêu Trình nấu xong bữa sáng thì sang gõ cửa nhà Mạc Phong, nhưng lần nào anh cũng đi làm mất rồi. Hắn thì không thể dậy sớm được như vậy, thế nên mỗi sáng, Tiêu Trình nấu cháo xong rồi cho vào cặp lồng giữ ấm, mang tới công ty cho Mạc Phong.

Lúc mới đầu, Mạc Phong nhất quyết không chịu ăn, hắn phải cố ý múc vào bát đặt ở trước mặt anh. Tiêu Trình lúc nào cũng tự tin với tài nấu nướng của mình. Bộ dạng Mạc Phong giả vờ không thèm để ý nhưng vẫn nhìn không được mà liếc trộm nhìn đáng yêu vô cùng, khiến Tiêu Trình hận không thể xông tới hôn một cái.

“Ăn đi. Tôi không muốn nhìn thấy nhân viên của mình xỉu ở công ty. Hơn nữa, tôi rất muốn được chung

sống hòa thuận với hàng xóm láng giềng.”

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, ánh mắt của Mạc Phong nhìn hắn trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, cũng chấp nhận ăn bữa sáng hắn làm.

Cung Thu: Hôm nay trò chuyện đến đây thôi. Tôi phải đi rồi.

Không được. Sama mới hàn huyên với bọn em có một tiếng mà.

Đại thần, đừng mà. Khóc~

...

Cung Thu: Lát nữa tôi có việc. Buổi tối thứ sáu tôi lại lên mạng nói chuyện với mọi người nha.

Được rồi. Đại thần đừng nuốt lời đó.

Đại thần, bọn em chờ anh, không gặp không về.

...

Tiêu Trình rời khỏi phòng YY của mình, vào phòng PIA “Hai công”.

Cung Thu: Tôi tới rồi.

Hoa hướng dương: Hôm nay anh có việc gì vui thế, tâm trạng tốt như vậy?

Vai phụ và nhóm diễn viên quần chúng:

Trong giọng nói của Cung Thu mang ý cười, xem ra sắp có chuyện tốt.

Có JQ.

+1

Cung Thu: Tâm trạng quả thật rất tốt.

Nghĩ tới chuyện hiện tại Mạc Phong cũng ở trong phòng này, khóe miệng của Tiêu Trình không kiềm chế được mà nhếch lên. Từ sau khi biết Mạc Phong là một ngạo kiều thụ, Tiêu Trình không còn bắn khoăn gì nữa. Những lần đầu vô mồm với Phong Mặc cũng trở nên hấp dẫn vô cùng. Mỗi lần tưởng tượng tới bộ dạng đỏ mặt tía tai của Mạc Phong ở bên kia máy tính, Tiêu Trình nằm mơ cũng có thể nở nụ cười.

Phong Mặc: Làm lại một lần nữa, biểu đạt cảm xúc sai rồi!

Cung Thu: Không đúng ở đâu?

Phong Mặc: Phải dịu dàng hơn nữa.

Cung Thu: Có phải như thế này hay không? “Phong Mặc, bảo bối, em yêu, ngoan nào~”

Phong Mặc: ...

Cung Thu: Bảo bối, có phải em đỏ mặt rồi hay không? Hửm?

Mọi người:

Địch, Cung Thu, anh dám công khai đùa giỡn đạo diễn~~

Hai người đang chơi trò gì thế? Quan hệ của hai người tốt như vậy từ khi nào thế?

Lá gan của Cung Thu cũng thật lớn, không sợ lát nữa bị bắt lỗi sao?

...

“Người anh em, hoàn hồn đi. Cậu không sao chứ? Gần đây cứ cười khúc khích một mình. Từ nãy đến giờ, cậu mất hồn mất vía bao nhiêu lần rồi, cậu tự đếm xem.” Dư Nguyên lắc lắc tay trước mặt bạn thân. Gần đây trong giới võng phối đồn ầm lên rằng Cung Thu đang yêu, xem ra là sự thật.

“Cậu thích ai thế? Đã chưa chưa?”

“Cậu nghĩ gì thế? Chẳng phải tôi vẫn như trước sao?”

“Cậu đó, đây rõ ràng là biểu hiện của tình yêu mà.” Hóa ra cậu ta vẫn không tự nhận ra. Nhưng mà quả thật anh chưa từng nghe thấy Tiêu Trình đang yêu đương cùng tên “công” nào.

“Cốc cốc cốc.”

“Tổng giám đốc.” Nhìn thấy Tiêu Trình có khách, Mạc Phong đứng ở cửa, không tiến về phía trước.

“Vào đi.”

“Oa, công ty của cậu có một anh đẹp trai như vậy từ khi nào thế?”

“Cậu không được dọa người ta.”

“Tổng giám đốc, đây là dự án hợp tác với công ty A lần này.”

“Ừ. Đặt trên bàn là được rồi.”

“Tôi xin phép đi trước.” Trước khi ra ngoài, Mạc Phong còn lịch sự đóng cửa lại dùm hai người.

“Giới thiệu anh chàng đẹp trai này cho tôi đi. Dù sao cậu cũng không thể chiếm được người ta.”

“Cậu thích cậu ấy à?” Xem ra hai người bọn họ đều không nhận ra đối phương.

“Đúng vậy, một người đẹp như vậy, bỏ lỡ thật đáng tiếc.”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi.”

Hai ngày sau, khi Mạc Phong chấp nhận lời mời của Tiêu Trình, hẳn lại bất ngờ ngẩn người. Mạc Phong đã đồng ý rồi?

“Tổng giám đốc Tiêu? Buổi tối mấy giờ?”

“À...? Ừm... Tám giờ tối. Dù sao hôm nay là thứ bảy, có thể chơi thoải thích.”

“Được. Buổi tối gặp lại.”

“Ừ.”

Về nhà đóng cửa lại, trong lòng Tiêu Trình nặng trĩu, buồn bực không nói nên lời. Trước đây mỗi lần hắn muốn hẹn Mạc Phong đều bị từ chối.

“Ngại quá, tổng giám đốc Tiêu, tôi không rảnh.”

“Tổng giám đốc Tiêu, buổi tối tôi có hẹn rồi.”

“Tổng giám đốc Tiêu, hôm nay tôi mệt quá, không muốn đi.”

...

Ấy thế mà hôm nay cậu ta lại dễ dàng đồng ý, bởi vì mối quan hệ với Dư Nguyên sao? Tuy rằng hắn chưa từng nói về Dư Nguyên, nhưng hôm trước Mạc Phong đã gặp Dư Nguyên, liệu có phải cậu ấy đã đoán ra được điều gì? Suy nghĩ này khiến tâm trạng của Tiêu Trình còn tụt xuống thấp hơn. Bình thường hắn không thấy Mạc Phong có bạn bè gì, cũng không thấy cậu ấy hẹn hò với ai, hắn chính là người có quan hệ tốt nhất với cậu ấy...

“Anh đẹp trai, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“A, xin chào.”

“Tôi là Dư Nguyên.”

“Mạc Phong.”

“Mạc Phong, trước đây cậu đã từng tới bar này sao?”

“Đã từng tới một lần.”

“Tôi mời cậu một chén nhé?”

“Được thôi.”

...

Thấy hai người mau chóng trở nên thân thiết, Tiêu Trình cảm giác như mình là kẻ thừa thãi ở chỗ này. Hai người bọn họ hợp ý nhau như vậy là lẽ đương nhiên, dẫu sao họ cũng quen biết trên mạng internet. Đột nhiên tiếng nhạc vang lên, tất cả mọi người bắt đầu lao vào sân khấu để nhún nhảy. Đối với Tiêu Trình mà nói, đây quả thật giống như ném một ổ bánh mì ra trước mặt người sắp chết đói: “A, ở đó nóng nhiệt quá. Tôi đi xem sao, hai người cứ chơi đi.”

“Tôi nên gọi anh là Dư Nguyên hay là Kiếm Thượng Thiên Phong?”

“Phong Mặc? Quả nhiên là cậu.”

“Ừ. Thật không ngờ chúng ta sẽ vô tình gặp nhau.”

“Thật vậy. Thế giới quá nhỏ bé. Cậu đang làm việc ở tập đoàn Tiêu thị sao? Chuyển công tác lúc nào thế? Tôi nhớ rõ trước đây cậu không làm ở đó.”

“Mấy tháng trước, khoảng thời gian Tà Âm tuyển người mới.”

“...”

Hai người “bạn cũ” gặp mặt luôn có rất nhiều chuyện để nói. Ngay khi họ đang trò chuyện hăng say, đột nhiên lực chú ý bị tiếng hoan hô xung quanh sân khấu hấp dẫn. Lúc hai người đồng thời quay đầu về phía đó, Tiêu Trình đang ở trên sân khấu, ôm ấp một vũ công nam mà nhảy hăng say...

“Anh đẹp trai, anh nhảy tốt quá.”

“Sao dám múa rìu qua mắt thợ chứ.”

Vũ công nam uốn éo thất lừng, cọ qua cọ lại trước mặt Tiêu Trình. Hắn cũng phối hợp vô cùng hoàn hảo, hai tay dao động bên hông của đối phương, toát ra vẻ quyến rũ và nóng bỏng không nói nên lời.

“Anh đẹp trai, có muốn không?” Vũ công nam mập mờ nháy mắt với Tiêu Trình. Dáng vóc rất đẹp, lại còn nhảy tốt như vậy, quả thật là loại đàn ông mà hắn thích.

“Không muốn.”

“Anh đẹp trai, chắc chắn chứ?” Một người đẹp như vậy, bỏ qua thật đáng tiếc.

“Chắc chắn. Được rồi... tôi quả thật có chút không nỡ. Ha ha...” Người này lớn lên có vẻ ngoài không tồi, cũng rất biết cách kích thích người ta. Nhưng vấn đề là hắn mang về nhà cũng không thể ấy ấy đối phương.

Âm hưởng trên sân khấu quá ồn, hai người phải ghé sát vào bên tai đối phương mà nói. Động tác này trong mắt mọi người xung quanh dường như người tình đang nỉ non. Một người cao lớn, đẹp trai, một người xinh đẹp, gợi cảm, hơn nữa kỹ thuật nhảy của cả hai đều cực kì nóng bỏng, khiến cho khán giả hét chói tai liên tục.

“Tiêu Trình,... Bình thường cậu ấy không phải như vậy đâu...” Thấy Mạc Phong không lộ ra cảm xúc gì, Dư Nguyên lúng túng nói. Tuy rằng những lời này hoàn toàn không có sức thuyết phục, nhưng Dư Nguyên vẫn bênh vực bạn thân của mình theo bản năng.

Chờ tới khi Tiêu Trình nhảy chán rồi, vừa xuống khỏi sân khấu đã nhìn thấy Mạc Phong.

“Mạc, Mạc Phong.” Nhớ tới màn nhảy nhót gợi tình vừa rồi, Tiêu Trình xấu hổ trong phút chốc. Nhưng nghĩ lại, hắn xấu hổ làm cái quái gì?!

“Ừ, chơi mệt rồi à? Cho anh này, uống đi.”

Đúng lúc vô cùng khát, Tiêu Trình lập tức nhận lấy, uống một ngụm lớn. Mùi rượu nóng nặc mang theo chút hương chanh khiến Tiêu Trình không nhận được mà nâng cốc cạn sạch.

“Được rồi, Dư Nguyên đâu?” Bất tri bất giác nhìn xung quanh, Tiêu Trình vẫn không tìm thấy bóng dáng thằng bạn thân của mình đâu.

“Ồ bên kia.”

Theo ánh mắt của Mạc Phong, Dư Nguyên đang cùng một cậu bé xinh trai khác thân mật nhiệt tình, quả thật chính là đang “muốn”.

“Dư Nguyên,... Bình thường cậu ấy không phải như vậy đâu...” Sao đúng thời khắc mấu chốt thì thằng bạn hắn lại làm hỏng việc?

7. Chương 7: Khẩn Cấp

“Thật ra, Dư Nguyên là người không tồi.”

“Ừ.”

“Rất sẵn sàng, cũng rất chung thủy, sẽ là một người yêu tốt.”

“Ừ.”

“Có phải cậu cũng thấy cậu ấy rất tốt không?”

“Đúng là rất tốt.”

“Các cậu...?” , chẳng lẽ cần hắn phải nói rõ ràng ra sao? Mà cái tên Dư Nguyên này cũng thật là! Chẳng phải chính cậu ta muốn hắn giới thiệu Mạc Phong cho sao? Mình ở đây nỗ lực hết sức, cậu ta lại ở kia liếc

mắt đưa tình với người khác?! Tiêu Trình không ngừng liếc về phía Dư Nguyên, nhưng đáng tiếc giữa hai người không có độ ăn ý, mắt của Tiêu Trình liếc suýt lé luôn mà Dư Nguyên vẫn không quay đầu lại nhìn hắn.

“Chúng tôi quen nhau lâu rồi.”

“A, quen lâu rồi sao, vậy cũng tốt. Hả?? Quen lâu rồi?!” Hóa ra bọn họ đã nhận ra đối phương là ai.

“Chúng tôi đã hợp tác với nhau nhiều năm qua kịch truyền thanh.”

“...” Quả nhiên.

“Tôi có người mình thích rồi.” Mạc Phong bình tĩnh nhìn Tiêu Trình.

“Cậu có người mình thích?” Chẳng hiểu sao trong lòng Tiêu Trình nhói một cái, tất cả mọi người đều có người yêu, vì sao chỉ chính hắn không có? Ngay cả Mạc Phong cũng không thể độc thân cùng hắn.

“Ừ.”

“...” Vậy sau này cậu còn có thể đi chơi cùng tôi không? Còn có thể ăn bữa sáng tôi làm không? Tôi còn có thể “đùa giỡn” cậu nữa không?

“Tiêu Trình, tôi thích anh.”

“...” Đầu óc hắn đột nhiên trống rỗng, có chút không thể tin vào lỗ tai của mình. Mạc Phong nói thích hắn??

“Tôi thích anh.” Mạc Phong lặp lại một lần nữa. Tuy rằng lần này thanh âm của anh không lớn, nhưng Tiêu Trình nghe được rất rõ ràng. Mạc Phong đột nhiên thổ lộ giống như một phát búa tạ nện thẳng vào lồng ngực Tiêu Trình. Trái tim bắt đầu đập thình thịch, vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Tiêu Trình nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Mạc Phong. Đôi mắt xinh đẹp kia cũng đang nhìn hắn. Trong đôi mắt đó tràn ngập sự chân thật, nghiêm túc.

“Mạc Phong...” Tiêu Trình nhịn không được vươn tay vuốt lên gò má của Mạc Phong. Hắn đã biết từ lâu rằng Mạc Phong rất đẹp. Bây giờ nhìn lại, hắn càng cảm thấy đôi mắt của Mạc Phong dường như chứa đựng một đầm nước trong vắt. Đôi môi cũng xinh đẹp đến mức khiến hắn không thể kiềm chế được mà muốn nhắm nháp một phen. Nghĩ như vậy, Tiêu Trình hành động ngay.

Mạc Phong dụ ngoạn, tùy ý cho Tiêu Trình hôn, còn từ từ đáp lại.

Trái tim đập nhanh như muốn văng ra khỏi lồng ngực, hô hấp trở nên vô cùng trắc trở, dù cho liều mạng

thở dốc vẫn cảm thấy không khí trong miệng hít thế nào cũng không đủ. Khi phổi bị đè nén sắp bùng nổ, Tiêu Trình mới dừng nụ hôn này lại.

Nhìn đôi môi sưng đỏ của Mạc Phong bị mình hôn hít, trong đầu Tiêu Trình như có gì đó đổ rầm, chẳng khác nào bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, lập tức khôi phục lí trí.

“Mạc Phong, xin lỗi...”

“Xin lỗi? Tại sao lại nói xin lỗi? Đây là có ý gì?” Vì sao người này một giây trước còn hôn mình, một giây sau đã mang về mặt áy náy đẩy mình ra?

“Tôi...”

“Anh thích tôi không?”

“Tôi...”

“Tôi hiểu rồi.”

“...” Nhìn bóng lưng Mạc Phong xoay người rời đi, Tiêu Trình muốn đuổi theo theo bản năng. Nhưng đuổi kịp rồi thì phải làm sao đây? Hay là cứ cho nhau thời gian để bình tĩnh trước đã.

Đến khi Tiêu Trình bình tĩnh lại đã là qua một ngày.

“Mạc Phong.”

Mạc Phong đang chuẩn bị cho cuộc họp ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Trình đang ôm cặp lồng giữ ấm. Tiêu Trình chuẩn bị sẵn bát như thường lệ, mức cháo bưng tới trước mặt Mạc Phong.

Sau khi đặt xuống, Tiêu Trình nhìn đối phương, trong lòng thấp thỏm không nói nên lời. Mạc Phong hơi sững sốt, bưng bát lên ăn. Thấy Mạc Phong không cự tuyệt, Tiêu Trình cuối cùng cũng yên tâm.

“Anh có người mình thích sao?”

“Hả?” Không hiểu vì sao đột nhiên Mạc Phong hỏi một câu như vậy.

“Anh có người mình thích sao?” Mạc Phong cố chấp muốn biết đáp án.

“...” Trong lòng hắn bỗng dưng cảm thấy chua xót khó hiểu. Nhìn vào hai mắt Mạc Phong, hắn không tài nào thốt lên được hai chữ “không có”.

“Tổng giám đốc Tiêu, cảm ơn anh, cháo rất ngon.”

Mạc Phong chậm rãi ăn xong cháo, hai người vẫn không nói gì. Thời gian dường như ngưng lại, mỗi giây đều trôi qua rất gian nan.

Tiêu Trình tự nhận mình không phải là kẻ hèn nhát, nhưng lần này hắn đã chạy trốn.

Đứng ở bên người Mạc Phong, Tiêu Trình cảm thấy cả người đều không bình thường. Không thể suy nghĩ được gì, đứng ngồi không yên. Ngay cả có trở về phòng làm việc của mình, cứ nghĩ đến chuyện Mạc Phong cũng ở đây, Tiêu Trình nôn nóng tới mức không thể làm việc.

Năm ngày trôi qua, không có ai tới quấy rầy Tiêu Trình. Lúc đầu, hắn nói với bí thư trừ phi có chuyện khẩn cấp, nếu không thì không được quấy rầy. Sau đó hắn rời khỏi công ty. Hắn chỉnh điện thoại sang chế độ tắt tiếng, cũng không lên mạng.

Khí trời bắt đầu chuyển lạnh. Gió biển thổi qua từng cơn. Tiêu Trình ngồi bên bờ ngắm nhìn bờ biển mênh mông, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Bao nhiêu khổ đau, phiền não khi phải đối mặt với Mạc Phong dường như tan biến hết, bây giờ lại thấy nhớ nhung. Năm ngày qua, trong đầu Tiêu Trình vẫn luôn mờ mờ ảo ảo bóng hình Mạc Phong.

“Tiêu Trình? Sao anh lại ở đây?”

“Hải Đông?”

“Hôm nay không phải đi làm sao?”

“Trốn việc ý mà.” Lần thứ hai gặp lại Lưu Hải Đông, cảm giác thật kỳ diệu.

“Em ra ngoài chụp ảnh sao?”

“Đúng vậy.” Lưu Hải Đông lắc lắc máy ảnh trong tay.

Lưu Hải Đông cũng là người trong giới bọn hắn. Trước đây, hai người quen biết nhau trong một buổi tiệc rượu thương nghiệp. Lưu Hải Đông có khí chất trầm ổn, hơn nữa cả người toát ra hơi thở nghệ thuật lập tức hấp dẫn Tiêu Trình. Hai người mới quen đã thân, sau đó thường mời nhau đi ăn cơm, chơi bởi giết thời gian, như lẽ đương nhiên trở thành — anh em tốt.

Tuy rằng Lưu Hải Đông rất cao, nhưng Mạc Phong không thấp hơn cậu. Lưu Hải Đông rất tuấn tú, nhưng Mạc Phong đẹp hơn nhiều. Ánh mắt của cậu ta không quyến rũ bằng Mạc Phong. Hơn nữa, giọng nói của Mạc Phong dễ nghe hơn...

“Gần đây, anh có bận gì không? Đã lâu không cùng nhau ăn cơm. Tối nay có thể chứ?” Lưu Hải Đông nói, kéo cái hồn treo ngược cành cây của Tiêu Trình trở về.

“Ừ, được.” Tiêu Trình vui vẻ đồng ý.

Hai người cùng nhau cơm nước xong lại tới quán bar chơi một phen rồi mới về.

Lưu Hải Đông hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, hắn cũng rất thích Lưu Hải Đông. Trước đây, hắn còn tưởng rằng mình đã rung động, nhưng hiện tại xem ra thích và rung động là hai loại hoàn toàn khác nhau. Hắn thích chơi với Lưu Hải Đông, nhưng chưa từng muốn cùng cậu ta tiến thêm một bước thân mật. Nói chuyện với Lưu Hải Đông rất vui vẻ, nhưng trái tim hắn không hề đập rộn ràng.

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm trạng của Tiêu Trình trở nên tốt hơn nhiều. Rồi còn quán rượu đã ngồi ngây người nằm ngay, chuyện đầu tiên khi hắn về đến nhà là gõ cửa nhà Mạc Phong. Lúc hắn giơ tay lên, đột nhiên nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay. Vì vậy, hắn lại buông tay xuống. Đã gần tới một giờ sáng rồi, Mạc Phong đã đi ngủ từ lâu, không nên quấy rầy cậu ấy.

Nghĩ tới sáng sớm hôm sau có thể nhìn thấy Mạc Phong, Tiêu Trình kích động tới không ngủ được. Cho tới tận khi trời sắp sáng, hắn mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Khi mở mắt tỉnh dậy, đã quá bảy giờ.

Tiêu Trình mau chóng rời giường nấu cháo, ôm cặp lồng giữ ấm chạy tới công ty.

Khi hắn mở cửa phòng làm việc của Mạc Phong, bên trong không có ai.

“Xin chào tổng giám đốc.” Thấy tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện, trợ lý mau chóng tiến tới chào hỏi.

“Giám đốc Mạc đâu?”

“Giám đốc Mạc? Anh ấy đi rồi mà...”

“Đi rồi? Đi đâu?”

“Anh ấy từ chức, không nói cho chúng tôi biết là đi đâu.” Nhìn vùng lông mày của tổng giám đốc càng ngày càng nhíu chặt, giọng cậu trợ lý càng nhỏ hơn.

“Từ chức?! Khi nào?!”

“Ngày hôm qua...”

“Chết tiệt!”

“Tổng... Tổng giám đốc...” Nhìn bộ dáng tổng giám đốc bấm điện thoại như kiểu nếu không nghe máy sẽ tức chết luôn, cậu trợ lý cảm thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa còn liên quan tới Mạc Phong.

“Gọi quản lý phòng nhân sự tới gặp tôi!”

“A, được ạ...” Thư ký nhận được chỉ thị thì lập tức chạy đi. Sắc mặt Tiêu Trình khó coi vô cùng, cô chưa từng thấy tổng giám đốc nổi trận lôi đình lớn đến vậy.

“Ai đồng ý cho Mạc Phong từ chức?”

“...”

“Không có sự cho phép của tôi, ai dám cho cậu ta rời đi?!”

“Trong hợp đồng của giám đốc Mạc có viết rõ ràng rằng anh ấy có thể rời đi bất cứ lúc nào, chúng tôi không còn cách nào khác...” Quản lý bộ phận nhân sự cảm giác như lần này mình gây họa lớn rồi, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

“Chẳng phải tôi đã bảo có chuyện khẩn cấp thì phải báo ngay sao? Vì sao hôm qua cô không nói cho tôi?!”

“Tôi...” Chuyện nhân viên từ chức ngày nào chẳng có, tổng giám đốc chỉ bảo trừ phi có chuyện khẩn cấp, nếu không thì không được quấy rầy hần. Thư ký cúi đầu không dám nói lời nào. Cô chưa bao giờ biết việc đồng nghiệp từ chức cũng được tính là “khẩn cấp”.

Hơn nữa, chuyện giám đốc Mạc từ chức được chủ tịch ngầm cho phép.

8. Chương 8: Bóng Hình Em

Tỷ lệ người xem của đài Trái táo gần đây giảm xuống 20%, đối lập với kênh nổi tiếng nhất hiện nay...”

“Những chuyện mọi người đều biết thì không cần phải lặp lại nữa. Nói thẳng cho tôi nghe phương án giải quyết đi.” Tiêu Trình ngắt lời đối phương đang đứng ở trên bục nói liến thoắng không ngừng.

“Chúng tôi dự định trước tiên sẽ áp dụng điều tra dân ý qua mạng internet, thu thập sự phản hồi của khán giả...” Thấy sắc mặt của tổng giám đốc càng ngày càng đen hơn, trán của vị giám đốc này bắt đầu vã mồ hôi.

“Rầm!” Tiêu Trình đập tập tài liệu lên bàn hội nghị. “Công ty mời ông tới không phải để nghe ông nói nhảm.”

“Hiện tại chính là thời điểm học sinh khai giảng, thời gian xem ti vi sẽ bị giảm nhiều. Vậy nên chúng ta có thể điều chỉnh khung giờ phát sóng của một số bộ phim thần tượng thanh xuân từ giờ vàng lên sáu giờ chiều...” Thanh âm dễ nghe quen thuộc kia lại bắt đầu vang vọng bên tai hắn. Trước mắt chợt xuất hiện bóng dáng tự tin của Mạc Phong. Cho tới bây giờ, anh ta chưa từng nói nhảm. Mỗi lần đi họp, thời gian đều rất ngắn. Sau khi anh lên bục sẽ nói thẳng vào vấn đề ngay lập tức, sau đó báo cáo chỉnh đốn và trình bày phương án giải quyết, không cần phải lập những bảng biểu màu mè, cũng không cần những kế hoạch phiền phức.

“Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy! Lát nữa ông đến phòng làm việc của tôi, trình bày cho tôi nghe phương án của ông, sau đó bắt tay vào mà làm ngay đi! Tôi muốn ông phải nói rõ ràng cho tôi nghe nên làm thế nào, chứ không phải là trưng cầu ý kiến, để tôi quyết định. Nếu không thì tôi thuê ông để làm gì?!” Mạc Phong không phải là người chuyện gì cũng chạy đi hỏi ý kiến hắn, chờ hắn tới mới quyết. Mạc Phong luôn luôn rất có chủ kiến, cũng rất sáng tạo. Lần đầu tiên hai người gặp mặt cũng bởi vì Mạc Phong sửa lại kế hoạch hắn đã ký duyệt mà làm hắn tức điên. Cảnh tượng lúc ấy cứ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Giám đốc mới không sắc bén như Mạc Phong, cũng không quyết đoán như Mạc Phong. Ông ta chưa bao giờ dám tranh luận với hắn, chuyện gì cũng phải trưng cầu ý kiến của hắn, xin hắn phê duyệt.

“Tiêu Trình, rốt cuộc mày làm sao vậy? Chẳng phải là mày muốn như vậy sao...” Vì sao khi tất cả mọi chuyện trở lại như lúc ban đầu thì trong lòng hắn lại khó chịu đến thế? Không ai đấu võ mồm với hắn, mọi thứ đều nằm trong tay hắn, mọi thứ đều chờ đợi hắn quyết định...

Tài liệu chất trên bàn làm việc càng ngày càng nhiều, ngày nào cũng tăng ca mà vẫn không xong. Số giấy tờ mới đưa tới luôn luôn nhiều hơn số đã xử lý xong. Hơn hai tháng không có Mạc Phong, hắn đã lao tâm, lao lực quá độ.

“Đài Thanh Mang của chúng ta quý này có tỷ suất người xem tăng đột biến, hiện nay đã xếp hạng nhất trên cả nước...” Có vết xe đổ của giám đốc, quản lý Trương bắt đầu ngay vào thông báo tin mừng. Nhưng vì sao sắc mặt của tổng giám đốc vẫn khó coi như vậy chứ?!

Đài Thanh Mang sao? Phần do Mạc Phong phụ trách. Quả nhiên từ hạng nhất đếm ngược mà bay thẳng lên, còn đứng số một toàn quốc. Anh ta thật sự không hề khiến hắn thất vọng, hơn nữa còn làm tốt hơn kỳ vọng của hắn.

“Còn có quảng cáo “Máy hút mùi Viên Thái” của chúng ta nữa. Hình tượng của người phát ngôn và danh tiếng sản phẩm đều vô cùng tốt. Hiện nay quảng cáo này được phát sóng tuần hoàn trên các đài truyền hình lớn, tiếng vang rất tốt. Loại máy hút mùi này được bán rất chạy. Chủ hãng bên đó muốn kí hợp đồng

hợp tác quảng cáo thêm một loại sản phẩm khác. Nhờ quảng cáo này, các thương hiệu, xí nghiệp khác cũng đang muốn hợp tác với chúng ta...”

“Tổng giám đốc Tiêu, người mẫu quảng cáo lần này nhất định phải thay đổi. Tổng giám đốc Tiêu, đó là quảng cáo thiết bị điện gia dụng, người phát ngôn của quảng cáo này không hề có sức thuyết phục! Người phát ngôn cần tìm phải là người không có scandal nào trong giới giải trí, hơn nữa phải có hình tượng “mẹ hiền vợ đảm”.” Thanh âm của Mạc Phong còn quanh quẩn bên tai hắn, quảng cáo đó đã được chiếu rồi...

“Tổng giám đốc, ngài có khỏe không? Có phải cảm thấy không thoải mái không?” Thư ký lặng lẽ tới bên người Tiêu Trình, lo lắng hỏi. Sắc mặt của tổng giám đốc rất kỳ quái.

“Tôi không sao.”

Kênh YY “Món ăn gia đình”:

Cung Thu: Hôm nay tôi sẽ dạy mọi người làm canh gà. Cách làm vô cùng đơn giản, là phương pháp mà mọi nhà thường sử dụng. Có thể bỏ vào đó ớt xanh, hoặc dùng tiêu để thay thế...

Đại thần, tại sao lại dùng tiêu để thay ớt xanh?

Cần có tiêu, đã ghi chú rồi.

Sama, anh rất thích ăn cay sao?

...

Cung Thu: Bởi vì... Bởi vì vị của tiêu rất ngon... Những bạn thích ăn cay có thể làm như vậy. Không thể ăn cay thì hãy dùng ớt xanh.

Bởi vì... Mạc Phong ghét vị ớt xanh... Cái thực đơn này chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra, cho đến tận khi thấy có người đặt câu hỏi, Tiêu Trình mới đột nhiên phục hồi tinh thần.

Từ khi những người hâm mộ phát hiện ra Tiêu Trình rất giỏi nấu ăn, ai cũng yêu cầu Tiêu Trình dạy họ. Xã đoàn cũng nhận ra sự cuồng nhiệt của hắn với nấu nướng, lập tức mở riêng một kênh “Món ăn gia đình”, để các CV nổi tiếng dạy fan nấu cơm. Lần dạy đầu tiên của Tiêu Trình đã khiến mọi người khen ngợi không ngớt.

“Tiêu Trình, quả nhiên mày không thể rời khỏi cậu ta...” Đây đã là lần thứ mấy rồi?! Khi nấu ăn, hắn sẽ nhớ rõ không được bỏ thêm ớt xanh, bởi vì Mạc Phong rất ghét thứ này.

Mỗi lần thấy ô mai, hắn sẽ bất tri bất giác mua rất nhiều. Bởi vì Mạc Phong thích ăn ô mai.

Mỗi lần làm bánh ga tô xoài, hắn sẽ hưng phấn chạy tới gõ cửa nhà Mạc Phong, rồi mới nhớ ra Mạc Phong không có nhà...

Ở trên kênh dạy nấu ăn, hắn sẽ vô thức nhắc đi nhắc lại món mà Mạc Phong thích.

Đại thần, anh đã dạy mọi người nấu “thịt bò bít tết” rồi mà.

Nhất định là sama rất thích ăn thịt bò bít tết.

...

Cung Thu: Tôi chỉ muốn kiểm tra xem mọi người có chú ý nghe giảng không thôi. Ừ, rất tốt, tất cả đều rất chăm chú nghe. Sau đây tôi sẽ dạy mọi người một món khác...

Sama, món “tôm hùm phô mai bỏ lò” này anh đã giảng đến ba lần rồi.

Đại thần thật là đáng yêu.

Đại thần, còn học nữa không?

...

Cung Thu: Khụ khụ. Món này,... Món này hơi khó làm, tôi chỉ muốn chắc chắn là mọi người đã học kỹ rồi. Tất cả phải nghe cho kỹ đấy. Hết buổi học tôi sẽ kiểm tra.

Mọi người:

Khóc, thật sao đại thần? Còn phải kiểm tra?

Sama, anh kinh khủng y như thầy giáo của bọn em.

Cầu vồng ghi chép, nước mắt chảy ròng ròng.

Cùng cầu.

Có bạn trẻ nào tốt bụng gửi cho tôi với. Đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp say đắm, cầu vồng ghi chép
~~o(>_<)o~~

...

Hai tháng, điện thoại di động của Mạc Phong tắt máy, anh không hề về nhà. Đã không biết bao nhiêu lần Tiêu Trình ngồi trước cửa nhà Mạc Phong, chờ cả tối. Hai tháng, Tiêu Trình cũng chấp nhận sự thật rồi, anh ấy đi thật rồi.

Nhắn tin qua QQ, Mạc Phong cũng không trả lời. Hai tháng trôi qua, Mạc Phong chưa từng xuất hiện trên YY. Chuẩn bị của “Hai công” nói cho hắn biết, hai tháng trước, Phong Mặc đã thông báo rời khỏi tổ kịch.

“Anh đang ở đâu vậy? Vì sao không nghe điện thoại?”

“Tôi quá rầy anh lắm hay sao? Nếu đúng là thế, tôi có thể rời đi mà.”

“Có phải tôi bám lấy anh quá chặt nên anh không muốn gặp tôi không?”

“Xin lỗi, trước đây mang đến nhiều rắc rối cho anh. Sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa.”

...

Bản thân đáng chết! Chưa bao giờ Tiêu Trình hận bản thân như bây giờ. Đến khi hắn phát hiện ra những tin nhắn Mạc Phong gửi cho hắn, gấp gáp mở điện thoại ra xem mới thấy có năm cuộc gọi nhỡ của Mạc Phong. Vì sao lúc đó hắn ngu ngốc muốn yên tĩnh một mình?!

Vốn cho rằng mở số điện thoại công việc, công ty có việc gì gấp, thư ký sẽ báo lại, hơn nữa còn có Mạc Phong ở đó, hắn có thể yên tâm.

Vốn chỉ muốn để bản thân mình được yên tĩnh một chút, phòng ngừa bất cứ người nào tới quấy rầy. Kết quả lại chính do bản thân mình ngu si ép Mạc Phong phải đi!

Câu cuối cùng Mạc Phong nhắn lại vào đúng đêm hắn trở về, vì sao hôm đó hắn không lên mạng, vì sao không gõ cửa nhà Mạc Phong?!

Trong hai tháng này, đã biết bao lần hắn nấu cháo từ sáng sớm, cất vào cặp lồng giữ ấm mới nhớ ra Mạc Phong đã đi rồi. Không biết trong cuộc sống không có hắn, Mạc Phong có ăn cơm đúng giờ hay không, có lại đau dạ dày hay không?

Mỗi lần điện thoại di động vang lên, Tiêu Trình luôn rất kích động, nhưng lần nào cũng không phải là Mạc

Phong. Chỉ cần QQ có tin nhắn, Tiêu Trình sẽ thấy khẩn trương, không dám mở. Hắn vô cùng mong chờ lời hồi âm của Mạc Phong, lại vô cùng sợ thất vọng...

Đạo diễn ban đầu của “Hai công” đã giải quyết xong chuyện ngoài đời, quay trở về nhận bộ kịch này lần nữa. Vị đạo diễn này là một người có tính tình rất tốt. Bất kể Tiêu Trình biểu hiện tồi tệ tới mức nào, đạo diễn cũng không nổi giận. Quả nhiên hắn bị M sao? Không còn Mạc Phong nữa, hắn lại không biết phải phối bộ kịch này như thế nào.

Mỗi lần tới hiện trường kịch “Hai công”, tâm trạng của Tiêu Trình cực kỳ khẩn trương và kích động. Hắn hy vọng có kỳ tích xuất hiện, Phong Mạc có thể xuất hiện lần nữa. Có lẽ hết thảy chỉ là giấc mộng của hắn, Phong Mạc không đi đâu hết, anh ấy vẫn ở đó, hai người còn có thể PIA kịch với nhau như trước, đấu võ mồm với nhau...

Hiện trường “Hai công”:

Đạo diễn: Giọng điệu khi nói những lời này cần dịu dàng hơn một chút.

Cung Thu: Ừ, tôi thử lại lần nữa. “Ngày mai tôi nhất định sẽ cho em một câu trả lời. Lần này tôi sẽ không trốn tránh nữa...”

Đạo diễn: Được, cứ như vậy là được.

Thật sự có thể được sao? Khi hợp tác với Phong Mạc, mỗi lần hắn cảm thấy rất hoàn mỹ rồi, Phong Mạc vẫn có thể bối mớ ra lỗi sai. Vậy mà bây giờ đến hắn còn thấy mình phối không tốt, thiếu chút cảm xúc gì đó, đạo diễn lại cho qua.

Mạc Phong, nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi phải phối bộ kịch này như thế nào?

Bộ kịch này đã đem đến cho hắn rất nhiều vinh quang và fan hâm mộ. Có lẽ có rất ít CV dựa vào kỳ một của kịch mà đã nổi tiếng? Hắn phải may mắn lắm mới gặp được anh... Lời thoại trong bộ kịch này đều là Phong Mạc dạy hắn từng câu, từng chữ. Mỗi câu nói đều phải PIA rất nhiều lần.

Chuẩn bị: Đại thần, đại thần, âm thô đã thu xong chưa? Hoa hướng dương đã giao âm rồi, còn thiếu anh thôi.

Cung Thu: Thu xong rồi. Tôi gửi cho cô ngay đây.

Chuẩn bị: Được~~

Khi Tiêu Trình đang định gửi âm thô kỳ bốn lên mạng, hắn do dự. Phần âm thô ngay cả chính hắn cũng không cảm thấy hài lòng này thật sự có thể giao cho người ta sao? Bộ kịch này đã tốn của Mạc Phong rất

nhieu mồ hôi xương máu, làm sao có thể chỉ vì một mình hắn mà phá hoại cả kịch được...?

Cung Thu: Chuẩn bị, xin lỗi. Tôi làm mất âm thô rồi. Tôi sẽ thu âm lại.

Chuẩn bị: Nước mắt chảy ròng ròng ~~o(>_<)o ~~

Thông báo chính thức “Hai công gặp nhau ắt có một thụ”:

Bởi vì chủ dịch công Cung Thu gần đây không được khỏe, hiện trường PIA kịch tạm dừng. Thời gian mở lại xin chờ thông báo tiếp theo.

Mọi người:

Cung Thu đại thần bệnh nặng sao?

Đại thần nhất định rất khó chịu. Thương quá. Đại thần là một CV tốt, chưa từng vắng hợp, đạo diễn PIA thế nào cũng không giận, lần này nhất định là bệnh nặng lắm.

Rốt cuộc sama ốm có nặng không? Lo lắng quá.

...

Đạo diễn: Mệnh của tôi và tổ kịch này xung khắc sao? Vừa mới nhận kịch truyền thanh, âm thô của chủ dịch công bị mất, hiện tại còn bị bệnh, sẽ chẳng bao giờ phát kịch được mất, nước mắt chảy ròng ròng ~~o(>_<)o ~~

9. Chương 9: Viết Nên Câu Chuyện Của Em

Thật cảm động. Là chuyện thật sao?

Không thể nào. Chắc chỉ là tiểu thuyết thôi.

Rốt cuộc người này là ai? Có ở trong giới vãng phối không?

Tui cũng muốn biết chân tướng cuối cùng là gì?

...

Gần đây, những chuyện nổi bật nhất trong giới vông phôi:

Thứ nhất là kịch truyền thanh “Hai công gặp nhau ắt có một thụ”, bộ này là tác phẩm mới nhất của một tác giả đam mê vô cùng nổi tiếng, hơn nữa còn là sản phẩm của xã đoàn lớn nhất giới vông phôi – Tà Âm, vừa phát hành kịch đã khiến mọi người điên cuồng theo dõi. Kỹ thuật chế tác kịch truyền thanh cực kì cao siêu, càng giúp nó dễ dàng phá vỡ kỉ lục kịch truyền thanh có lượt nghe nhiều nhất.

Thứ hai là CV chủ dịch của “Hai công” – Cung Thu. Hình tượng tổng giám đốc công đầy khí phách trong kịch như được “đo ni đóng giày” cho hắn. Thanh âm hoàn mỹ, diễn xuất tỉ mỉ càng khiến hắn chỉ trong nửa năm đã được đứng vào hàng ngũ các CV hàng đầu. Xã đoàn của hắn còn nắm cơ hội xây dựng kênh “Món ăn gia đình”, càng nhận được nhiều lời khen ngợi.

Thứ ba là tác phẩm “Viết nên câu chuyện của em” được đăng trong một topic trên diễn đàn vông phôi. Bài post được viết từ hai tháng trước, ban đầu không có nhiều người quan tâm. Nhưng trong hai tháng trở lại đây, tỷ lệ lượt xem càng ngày càng cao, hiện tại đã được xuất hiện trên trang đầu của diễn đàn, còn được đánh dấu hot. Rốt cuộc câu chuyện này là thật hay do tác giả bịa ra luôn là câu hỏi được mọi người tranh luận sôi nổi. Mà thân phận của tác giả càng khiến người ta tò mò hơn.

Nội dung của bài post như sau:

Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với người kia là trong một buổi tiệc chào mừng người mới. Khoảng thời gian đó, tôi vừa được công ty mới mời về làm việc, hai tháng trước khi chuyển sang công ty mới có hai tháng rảnh rỗi, nghỉ lâu sẽ thấy buồn chán, đứng dịp lên mạng nhìn thấy có một xã đoàn tuyển người mới, vì thế tôi đã đổi acc phụ đến nghe.

Người kia không tham gia hòa đồng với mọi người giống những người mới khác. Hắn chỉ lặng lẽ đứng ở một góc, im lìm không lên tiếng. Nhưng vừa nghe thấy hắn cất giọng nói, tôi đã bị hấp dẫn. Hắn được ông trời ưu ái ban cho điều kiện thuận lợi nhất để làm một CV, nhưng trong tương lai có thể phù hợp với kịch hay không thì còn rất khó nói.

Lần thứ hai tiếp xúc với hắn là vì một bộ kịch truyền thanh. Lúc đó, tôi nhận được sự giới thiệu của bạn bè, không ngờ lại là hắn. Cũng chính vì vậy, khi vừa mới bắt đầu, tổ kịch đã có lời đồn rằng tôi vì người mới mà phá vỡ quy tắc của mình.

Chẳng thể phủ nhận hoàn toàn công lao của bạn tôi, bởi vì không có lời đề cử của cậu ta, tôi sẽ không còn nhớ đến hắn nữa. Nhưng người quyết định cuối cùng vẫn là tôi.

Thật ra ngay lúc đó, trong danh sách chủ dịch công có không ít CV hàng đầu được đề cử. Nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy không tìm được cảm giác mà mình muốn. Sau lần thứ hai nghe giọng nói của hắn, cuối cùng tôi cũng tìm ra lời giải cho vấn đề. Thanh âm của hắn cực kỳ phù hợp với vai chủ dịch công trong kịch, vừa trầm ổn vừa quyến rũ, còn mang đến cảm giác “tự tin và hừng hờ” không dễ gì nhận ra được. Chính vì chút “tự tin và hừng hờ” này khiến tôi chọn hắn.

Cho dù tôi chọn hắn vì lí do gì đi chăng nữa, hắn vẫn có một khuyết điểm vô cùng lớn – diễn xuất không đủ. Hắn có giọng nói trời sinh nhưng không có cảm tình. Bộ kịch đó đã trở thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng tôi. CV mà tôi muốn dùng phải là người thích hợp nhất, mà CV phù hợp với bộ kịch này nhất – hắn cuối cùng lại bỏ dở giữa chừng.

Vốn cho rằng tôi chỉ quen biết được hắn trên mạng internet, nhưng ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy hắn ngoài đời, hắn vừa mở miệng nói là tôi đã nhận ra. Không ngờ hắn chính là tổng giám đốc công ty tôi mới tới nhậm chức.

Phải chăng đây chính là ý của ông trời khi bộ kịch truyền thanh thứ hai lại có hắn. Lần này, tuy rằng hắn vẫn oán hận, cần nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn phối hợp PIA kịch với tôi, chấp nhận làm lại âm. Mặc dù ngoài miệng tôi chưa nói ra, ở trước mặt hắn cũng không thể hiện ra, nhưng sự kiên trì của hắn quả thực đã làm tôi rung động sâu sắc.

Hai chúng tôi đúng là oan gia ngõ hẹp. Bất kể là ở trên internet hay ngoài đời, vừa nhìn thấy mặt đã đấu vô mồm. Sau này khi không còn được cãi vã với hắn, tôi lại có cảm giác thiếu thiếu gì đó. Tôi quả thật rất M...

Lần thứ hai bị một người bạn quấy rầy trong tiệc rượu, tôi đã định lật mặt. Tôi chỉ coi người đó là bạn, nhưng người đó hiển nhiên không cho rằng như thế. Vốn tưởng thấy tôi mất mặt hắn sẽ vui vẻ lắm, nào ngờ hắn lại tới giúp đỡ tôi. Một tiếng “bảo bối” khiến tôi lập tức rơi vào tay giặc, không thể tự thoát ra được nữa. Chỉ một nụ hôn phớt cũng khiến cho tâm trạng tôi xoắn xuýt mất mấy ngày...

Trên mạng, khi biết hắn muốn tham gia tiết mục phỏng vấn, tôi chủ động gửi tin cho tổ chế tác muốn tham gia. Tôi sợ hắn sẽ bị bắt nạt, gây khó dễ, sợ hắn không có kinh nghiệm, không thể ứng phó được.

Vì tình cảm cá nhân mà hắn tuyển dụng người phát ngôn quảng cáo không thỏa đáng khiến tôi rất tức giận. Thật ra sau này ngẫm lại, tôi đâu có tức giận, tôi đang ghen mới đúng... Chỉ vì một câu nói của hắn, tôi đã đánh mất sự chuyên nghiệp mình rèn luyện hằng ngày, ngay cả ở trong kịch truyền thanh cũng mất đi sự đúng mực, trở thành một người cổ tình gây sự, mượn việc công trả thù tư...

Sau này, âm thô của kịch truyền thanh là tôi cùng hắn thu âm trực tiếp tại nhà hắn. Tôi còn lết lút lưu phần âm bị cắt đi trong điện thoại di động. Mỗi khi mệt mỏi, tôi vẫn thấy thỏa mãn. Khi hắn đọc lời thoại đó là hắn đang nói với tôi. “Nếu như có thể, anh nhất định sẽ không phụ lòng em lần nữa. Anh yêu em hơn bất cứ thứ gì...”

Khi tôi dốc hết can đảm để thổ lộ với hắn, hắn đã từ chối. Tôi rất đau lòng, cho dù biết hắn có người trong lòng, nhưng vẫn muốn cố gắng. Tôi thật lòng thích hắn.

Nào ngờ hắn không tới công ty nữa, cũng không về nhà. Tôi gọi điện thoại cho hắn, hắn lại không nghe. Tôi nhắn tin QQ cho hắn, hắn cũng không đáp. Ngày đầu tiên, tôi còn có thể tự an ủi mình, rằng nhất định là hắn quên mang điện thoại di động theo. Ngày thứ hai, tôi tự nói với mình rằng có thể hắn bận quá nên không có thời gian nghe điện thoại di động...

Tôi tự cho bản thân ba ngày, nếu như đến ngày thứ ba mà hắn vẫn trốn tránh tôi, tôi sẽ từ bỏ. Kết quả là

tối ngày thứ ba, tôi lại hèn mọn thay đổi ý định, biết đâu ngày mai hẳn sẽ trở về...

Hôm nay đã là ngày thứ năm hẳn bỏ đi. Hẳn quả thật không muốn gặp tôi nữa. Sau khi gửi thư từ chúc, trong lòng tôi đau đớn không nói nên lời, chua xót vô cùng, mọi chuyện chẳng hề thoải mái như trong tưởng tượng. Vị cấp cao trước đây thuê tôi về làm việc cũng không nhiều lời giữ tôi lại. Ông nói với tôi rằng: “Cháu à, đừng cố miễn cưỡng bản thân. Cháu không vui, ông sẽ không ép cháu ở lại. Đây chẳng phải cũng chính là ước nguyện ban đầu lúc ông mời cháu tới đây sao? Nếu sau này cháu muốn trở về, lúc nào ông cũng hoan nghênh cháu.”

Được ông ấy ngầm đồng ý, việc từ chức của tôi rất thuận lợi. Thế nhưng tôi cũng xấu hổ vô cùng. Hợp đồng ba năm, tôi chỉ làm nửa năm, thật sự quá vô trách nhiệm, cũng rất có lỗi với ông ấy. Nhưng trong trái tim tôi quá đau đớn, không thể nào chịu đựng thêm được nữa. Nhất thời hờn giận cũng được, nhất thời buông thả cũng được, tôi cần tìm cách trút nỗi buồn trong lòng ra.

Đến tận buổi chiều, tâm trạng tôi vẫn không thể bình tĩnh được, vì thế tôi ra ngoài uống vài li rượu. Trời xui đất khiến thế nào mà tôi lại bước vào quán rượu – nơi tôi thổ lộ với hẳn. Nếu như tâm trạng trước đó là tự trách bản thân vì sự sốc nổi và vô trách nhiệm của mình thì khi bước vào quán rượu đó, tôi không biết phải hình dung cảm thụ của mình như thế nào. Giống rơi vào hầm băng? Hận mình không cố gắng tranh đoạt? Hay cảm thấy may mắn vì mình không hối hận mà xin rút lại thư từ chúc?...

Hóa ra trong năm ngày này, hẳn đang ở bên một người khác. Đối phương xứng đôi với hẳn trên mọi phương diện, hóa ra đây chính là người hẳn thích.

Nhìn bộ dạng vui vẻ và cử chỉ thân mật của họ, trong lòng tôi chua xót cực kì. Trong khoảnh khắc đó, tôi vẫn cố chấp không muốn tin vào những gì mình nhìn thấy, cho tới khi hai người bọn họ hôn môi...

Đây mới chính là người mà hẳn thích thật lòng. Đối với tôi, hẳn chỉ đang trêu đùa mà thôi.

Tôi tự nói với bản thân rằng nên vui mừng thay cho hẳn. Hẳn may mắn hơn tôi, có thể ở bên người mình thích.

Về đến nhà, tôi mở QQ muốn nói với hẳn mấy lời cuối cùng, để sau này hẳn không cần phải cảm thấy nặng nề vì tôi nữa: “Xin lỗi, trước đây là tôi gạt anh. Tôi không thích anh.” Nhưng tôi không thể nói lời trái lương tâm như vậy, xóa rồi lại viết, vẫn không thể nào gửi đi được.

Tôi đã từng nỗ lực, nhưng trong thế giới tình cảm, không phải cứ nỗ lực là sẽ có thu hoạch, đã đến lúc phải buông tay...

“Xin lỗi, trước đây mang đến nhiều rắc rối cho anh. Sau này tôi sẽ không làm phiền anh nữa.”

“Giỏi thật, tổng giám đốc Tiêu của chúng ta bận rộn tới mức ngay cả anh em cũng quên mất!” Buổi trưa, Dư Nguyên tới, tiện thể bàn chuyện hợp tác với công ty đối tác ở tòa nhà bên cạnh. Anh hẹn Tiêu Trình cùng đi ăn cơm trưa, nhưng gần tới giờ cơm rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Trình đâu, anh đành

phải tự mình tới mời người đi.

“Ngại quá, tôi bận rộn quên cả thời gian.” Tiêu Trình đứng lên, xoa xoa bả vai đau nhức.

Không còn Mạc Phong, hết thảy mọi thứ đều phải do hắn tự tay xử lý. Công việc quá tải khiến hắn không thở nổi. Quá nhiều dự án chờ hắn đưa ra quyết định. Đã lâu rồi hắn không có một bữa cơm ngon, một giấc ngủ tròn.

Mỗi ngày làm việc, Mạc Phong chưa từng oán giận câu nào, sắp xếp mọi việc mình phụ trách ổn thỏa vô cùng, mới có thể giúp hắn có thời gian rảnh để lên mạng, về nhà nấu cơm. Hóa ra công việc của Mạc Phong vất vả như vậy, thế mà ngày nào hắn cũng khiến cho Mạc Phong bận bịu hơn gấp đôi...

“Cậu ấy không rời khỏi giới đúng không? “Hai công” vẫn chưa kết thúc, cậu ấy nhất định sẽ quay về.” Tiêu Trình buông đũa, ăn cơm mà như nhai sáp, không thấy mùi vị gì.

“Ừ, khi nào cậu ấy xuất hiện, chúng tôi sẽ báo cho cậu ngay lập tức, giúp cậu bắt lấy cậu ấy.”

“Được...”

“Yên tâm đi. Xã đoàn chúng ta nhiều người như vậy, sức mạnh đông đảo, chỉ cần cậu ấy vừa xuất hiện, tuyệt đối không thể chạy thoát!”

“Tốt...”

Haizz, Dư Nguyên thở dài trong lòng. Anh chẳng biết phải an ủi thằng bạn thân như thế nào. Không ngờ lần này vì Phong Mặc, ngay cả sự nghiệp “tìm chồng” cố chấp như thế cũng bị thằng bạn thân bỏ mặc.

“... Mạc Phong...”

“...”

Đột nhiên nghe thấy cái tên quen thuộc, trái tim bỗng nảy lên một cái, lập tức hấp dẫn lực chú ý của Tiêu Trình.

“Mạc Phong chỉ ỷ vào khuôn mặt đó mới có thể nổi tiếng trong ngành.”

“Làm đi còn muốn lập đền thờ trình tiết. Ông chủ chúng ta trước đây sờ nó một cái còn bị nó đánh.”

“Đúng vậy. Nó có được ngày hôm nay không biết đã bò lên giường của bao nhiêu người rồi... Ông chủ chúng

ta nhất định là không đủ tư cách, không thể lọt vào mắt xanh của nó...”

...

“Á, ối!... Mày là ai?! Tại sao lại đánh tao?!”

“Mày dừng tay!...”

Trong phòng ăn đột nhiên vang tiếng “rầm rầm”, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng bát đĩa vỡ tan thành tạo nên chấn động không nhỏ. Mọi người đều tò mò tới xem.

Hai người bị đánh nhìn kẻ đột ngột xông tới hành hung họ, không nói lời nào đã ra tay khiến họ không hiểu tại sao. Người đó bộ dạng luộm thuộm, ra tay cũng quá độc ác, cứ như bọn họ có mối hận ngút trời với hắn vậy.

“Bọn khốn kiếp chúng mày! Không có bản lĩnh còn đi bịa đặt, nói xấu người khác!” Tiêu Trình tức giận tới mức cả người phát run, nắm đấm tự động vung về phía hai người kia. Các đốt ngón tay bị xiết chặt tới mức đau đớn, phát ra cả tiếng khớp xương kêu răng rắc, kháng nghị sự hung ác của chủ nhân.

Sự đau đớn từ bàn tay cũng không thể nào ngăn cản nỗi đau đớn, lo lắng trào lên từ đáy lòng. Suốt quãng đường đời vừa qua, Mạc Phong đã vượt qua như thế nào? Có quá nhiều người chèn ép cậu ấy?! Tiêu Trình bị tức giận tới mù quáng, hận kẻ khác đồng thời cũng hận chính mình. Hắn cũng chính là một trong những kẻ đáng chết đã bắt nạt gây khó dễ cho Mạc Phong!

Nếu như hắn quen biết Mạc Phong sớm hơn thì tốt, nếu như có thể nhận ra tình cảm của mình sớm hơn thì tốt, nếu như sớm vứt bỏ điều cố kỵ trong lòng thì tốt... Hắn nhất định sẽ bảo vệ Mạc Phong thật tốt, không để cậu ấy phải chịu bất cứ khó chịu nào. Nếu không phải do những kẻ khốn nạn này chèn ép, dựa vào năng lực của Mạc Phong, thành tựu của cậu ấy nhất định không chỉ có như hôm nay! Nếu như khi đó hắn có thể ở bên cạnh cậu ấy...

“Mạc Phong có được ngày hôm nay tất cả đều nhờ vào tài hoa và nỗ lực của cậu ấy!... Sau này chúng mày... Còn dám nói bậy về cậu ấy, tao gặp lần nào sẽ đánh chúng mày lần đó.” Trong lòng đau đớn, giọng nói cũng chua chát theo. Tiêu Trình không ngừng hít sâu mới có thể nói hết lời.

“Tiêu Trình, đừng đánh nữa!... Mau đi bôi thuốc thôi. Ra tay cũng không cần nhắc thiết hơn, tay đã sưng đến vậy!” Từ trước tới nay chưa từng thấy Tiêu Trình điên cuồng như vậy, không thể nào can nổi.

Nhà hàng cao cấp này tọa lạc trên con đường thương nghiệp phồn hoa nhất trung tâm thành phố, những người ra vào đều là tinh anh của giới thương gia. Từ khi khai trương tới nay, trong nhà hàng chưa từng xuất hiện tình huống đánh nhau như vậy, thế nên sự việc lần này lập tức gây chấn động mạnh. Sau khi nghe được tin tức, mấy tờ báo cùng truyền thông tranh nhau chạy tới thu thập tin tức hiện trường. Tập đoàn họ Tiêu ở ngay gần đây, bởi vì ưu thế địa lý, phóng viên của tập đoàn chính là những người đầu tiên tới nơi. Vốn tưởng rằng hôm nay mình sẽ thu được tin tức nóng hổi, không ngờ vừa tới đã thấy sếp nhà

mình...

“Mọi người đừng chụp, đều là hiểu lầm thôi...”

“Xin mọi người đừng chụp ảnh...” Phóng viên của tập đoàn họ Tiêu và nhiếp ảnh gia vội vàng ngăn cản truyền thông đang tới, lập tức gọi điện cho cấp trên cầu cứu, mau chóng phong tỏa tin tức, ngàn vạn lần đừng để cho tổng giám đốc nhà mình lên trang nhất vì đánh người!

“Tra ngay hai người kia đến từ công ty nào, tôi muốn để thành chủ khốn kiếp của họ không thể lẫn lộn ở đây được nữa.” Ngay trước khi rời đi, Tiêu Trình giao nhiệm vụ cho nhân viên của mình.

“Vâng, chúng tôi sẽ làm ngay.” Tuy rằng giọng nói của tổng giám đốc Tiêu nghe rất bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người chẳng ai dám chậm trễ.

10. Chương 10: Chỉ Cần Có Tình Yêu, Công Thụ Không Thành Vấn Đề

Hôm nay là ngày sinh nhật của Tiêu Trình. Hắn dùng cả một ngày để trông chừng điện thoại di động, không có bất kỳ một cuộc gọi nào, cũng không có bất kỳ một tin nhắn nào. Trên diễn đàn có đăng tin tức gì, hắn đều lập tức đi xem, đáng tiếc vẫn không thấy người kia.

Khi hắn gọi lại vào điện thoại đối phương lần nữa, vẫn trong trạng thái tắt máy.

Đến sinh nhật của hắn mà người kia vẫn không xuất hiện. Cậu ấy thật sự sẽ không bao giờ xuất hiện nữa...

Sau khi về nhà, Tiêu Trình không vào nhà mình mà tới gõ cửa nhà hàng xóm. Nơi đó vẫn yên ắng như cũ.

Cậu ấy thật sự ra đi không trở lại...

Ở nhà mãi cũng không có chuyện gì để làm, chỉ cần nghĩ đến nhà bên cạnh là nhà của người kia, tâm trạng của Tiêu Trình càng thêm buồn bực. Cho dù ngồi xem thực đơn hấp dẫn nhất, Tiêu Trình vẫn không xem nổi. Đôi mắt vẫn chăm chú nhìn trang giấy thật lâu, tâm hồn thì đã bay rất xa rồi...

Thôi đi, ra ngoài shopping thôi!

Không muốn đi đâu quá xa, Tiêu Trình ủ rũ đi xuống lầu, ngồi ở ghế dài trong vườn hoa. Hôm nay thời tiết rất xấu, cả ngày trời giăng đầy mây, thật giống như tâm trạng của Tiêu Trình lúc bấy giờ. Tiêu Trình cứ ngồi ngẩn người như vậy, thời gian trôi qua từng giây, từng phút, nhưng hắn vẫn không muốn về nhà.

“Anh chờ người ta một chút đi... anh đi nhanh quá!” Một tiếng nói hờn dỗi vang lên, hấp dẫn sự chú ý của Tiêu Trình. Nhìn theo thanh âm kia, hắn thấy một đôi tình nhân nắm tay nhau bước đi từ xa.

Vườn hoa này thảnh thơi cũng sẽ có người đi ngang qua, tất cả đều có đôi có cặp. Bóng dáng Tiêu Trình ngồi một mình trên ghế càng thêm vẻ cô đơn.

Nếu như ngày đó hắn không từ chối cậu, bây giờ bọn họ có thể nắm tay nhau chậm rãi tản bộ như tình nhân đúng không?

Huyệt thái dương có chút đau đơn tê dại, mắt cũng chưa xót cay cay. Thật muốn ngủ một giấc thật sâu. Tiêu Trình mệt mỏi nhắm mắt lại. Khi ý thức của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ, trên người hắn bỗng có chút ẩm ướt mát mẻ. Tiêu Trình mở mắt ra, mưa rồi.

Vừa về đến nhà, còn chưa kịp vào cửa, điện thoại di động đã vang lên.

“Dư Nguyên à, có chuyện gì thế?”

“Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à? Đã tám giờ mười phút rồi. Sao cậu còn chưa lên mạng?”

Đúng rồi, tám giờ tối nay có ca hội sinh nhật của hắn. Tâm trạng xấu vô cùng, hắn chẳng muốn tham gia chút nào, nhưng đây là ý tốt của người khác, nếu phụ lòng người ta thì không được tốt cho lắm.

Không ngờ muộn như vậy mới về đến nhà, Mạc Phong kéo va li, vuốt lại tóc mái lòa xòa trước trán.

Vốn theo kế hoạch, hôm qua anh đã về tới nơi rồi, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của người kia. Nào ngờ chuyến bay ngày hôm qua bị hủy bỏ, chuyến sớm nhất của hôm nay lại đến tận giờ này. Về tới nơi còn phải vượt qua màn mưa, vất vả lắm mới đón được xe, muộn hơn dự định của anh tới một tiếng đồng hồ...

Mạc Phong đi tới trước cửa nhà Tiêu Trình, nhìn cánh cửa cản trở hai người, bàn tay giơ lên lại buông xuống. “Quên đi, chắc chắn anh ấy không muốn nhìn thấy mình đâu...”

Từ sau khi từ chức khỏi tập đoàn của Tiêu Trình, Mạc Phong bay ra nước ngoài nghỉ phép. Khi tâm trạng không vui, cho dù phong cảnh có đẹp tới mấy cũng không muốn ngắm.

“Không thể làm người yêu thì làm bạn tốt.” Những lời này tuyệt đối không thích hợp với Mạc Phong. Trước đây khi biết hắn có người mình thích, thấy bọn họ thân mật ở bên nhau, trái tim anh đã đau đớn tưởng như ngừng đập. Anh không dám tưởng tượng tới cảnh mỗi ngày đều nhìn thấy hắn cùng người khác ra ra vào vào, anh sẽ phát điên mất.

Anh nhất định không thể ở lại tập đoàn Tiêu Thị. Mà cái nhà này cũng không ở nổi nữa rồi.

Trước đây, anh quyết định đầu tư ở đây quả là chính xác. Giá phòng chỗ này tăng rất nhanh, chỉ mới hai năm đã tăng gấp đôi. Nhưng dù sao giá tiền thuê nhà vẫn có giới hạn của nó, tăng cao tới một mức nào đó rồi sẽ ngừng lại. Nửa năm trước anh luyến tiếc không bán bởi vì nơi này có một người để cho anh bận tâm, nhưng bây giờ chẳng còn gì hết.

Lần này trở về, ngoại trừ vì sinh nhật của Tiêu Trình ra, anh cũng muốn thử xem có thể bán được căn nhà này đi không, sau đó sẽ ra đi mãi mãi...

Mạc Phong mở máy vi tính ra, dù acc nhỏ đăng nhập vào YY. Hôm nay là ca hội sinh nhật của hắn, không thấy được người thì ít nhất cũng có thể nghe được giọng nói của hắn...

Không khí ở đây rất náo nhiệt. Ca hội được tổ chức chẵn chu, có rất nhiều đại thần hàng đầu của giới võng phối tới tham gia. Hắn rất ít khi nói gì đó, trừ khi có người hỏi, còn không thì hắn không rên tiếng nào. Hơn nữa câu trả lời của hắn cũng là lời ít ý nhiều, cả người hoàn toàn trong trạng thái mất hồn mất vía. Có phải gần đây công việc quá mệt mỏi hay không? Trước đây anh đã cố gắng giải quyết hết mọi việc, để hắn có thể có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn. Hiện tại anh không còn ở đó nữa, không biết hắn có bận rộn không?

Những người hâm mộ nhảy cảm cũng phát hiện ra điều không thích hợp.

Cung Thu sama, anh sao vậy? Em cảm thấy dường như anh không được vui cho lắm.

Thương sama quá, có ai chọc giận anh sao?

Đúng rồi, em cũng cảm thấy hôm nay sama không hề tập trung...

...

Cung Thu: Cảm ơn mọi người quan tâm. Tôi không sao, chỉ là tâm trạng không tốt lắm, khiến mọi người mất vui rồi.

Đại thần hãy nói cho bọn em biết đi, đừng giấu ở trong lòng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sama làm sao vậy?

Thương đại thần quá...

Nghe thấy thanh âm của Tiêu Trình, trong lòng Mạc Phong cũng đau đớn theo. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mới hai tháng không gặp, sao lại giống như thay đổi cả người? Là “người đó” đã chọc giận hắn sao? Chẳng phải bình thường hắn luôn mang bộ dáng cợt nhả, bất cần sao? Trên đời này còn có chuyện gì có thể gây rắc rối cho hắn? Có phải do không tìm được giám đốc mới hay không?

Khách quý số 1: Cung Thu, nếu như có thể, cậu hãy tâm sự với mọi người đi. Nói ra sẽ dễ chịu hơn. Nếu có vấn đề gì, chúng tôi có thể giúp cậu.

Khách quý số 2: Đúng vậy, nếu như cậu không muốn nói công khai trong hiện trường ca hội thì lát nữa hãy gửi tin nhắn riêng cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ lắng nghe cậu.

“Haizz...” Tiêu Trình thở dài một hơi, bắt đầu nói về câu chuyện của mình.

Cung Thu: *Mục đích tôi gia nhập giới vốn không được trong sáng cho lắm. Nhưng sau này tôi đã thật lòng yêu phối âm. Tôi đến đây vì muốn tìm được người có thể khiến tôi rung động. Mà người đó đã thật sự xuất hiện...*

Bất kể là ở trong cuộc sống thực tế hay trên internet, người đó đều có thể dễ dàng kích thích tâm trạng của tôi. Ngay từ ban đầu, tôi vẫn luôn đối địch của người đó, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của người đó, tôi cảm thấy rất sung sướng. Nhưng càng về sau, mọi thứ đều chậm rãi thay đổi. Tôi không có việc gì cũng chạy đi tìm người đó, chỉ vì muốn người đó chú ý tới tôi thêm một chút, nghe tôi nói nhiều hơn một chút.

Khi tôi vui vẻ, tôi muốn chia sẻ với người đó, khi tôi đau khổ, tôi sẽ bất giác mà nhớ tới người đó. Hóa ra từ lâu người đó đã sớm in dấu trong cuộc sống của tôi, mà tôi không hề hay biết...

“Mạc Phong, từ đầu tới cuối mày đúng là thằng ngu! Mày còn muốn tự ảo tưởng tới mức nào nữa?!” Hắn có người trong lòng, trước đây, hắn làm cử chỉ thân mật với mày chỉ vì muốn trêu đùa mày thôi. Chỉ có mình mày ngu ngốc mới thật sự rung động... Vất vả lắm mới được nghe giọng nói của hắn, lại là nghe hắn thổ lộ mình yêu một người khác tới cỡ nào.

Con trỏ chuột di chuyển tới nút “đóng” nhưng anh không nỡ nhấn xuống. Quả nhiên anh thật sự rất ngốc, cho dù như vậy vẫn không nỡ tắt thanh âm của hắn đi...

Cung Thu: *Tôi luôn một mực theo đuổi hình mẫu lí tưởng trong lòng mình, nhất quyết không được sai một li. Tôi vẫn tưởng rằng chỉ có hình mẫu hoàn hảo đó mới có thể trở thành người yêu của mình. Nhưng tôi lại quên mất bản chất của tình yêu không phải là kinh doanh, không phải cứ người phù hợp điều kiện sẽ khiến mình rung động.*

Bất kể là ở trên internet hay trong hiện thực, từ đầu tới cuối người luôn ở bên tôi chính là người đó. Chỉ tiếc tôi còn bị điều cố kị che mắt, không nhận rõ cuộc mình muốn cái gì.

Chỉ cần là người tôi yêu, còn cần tính toán chi thêm nữa.

Khi tôi còn chưa kịp nói cho hắn biết tình cảm trong lòng mình, hắn lại hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời tôi...

Mọi người:

Sao lại ngược đến vậy?~~ Sama đột nhiên như thay đổi cả người, tôi không kịp thích ứng...

Người này rốt cuộc là ai? Cũng là CV sao?

Chắc là vậy rồi. Có phải là Ô Giang sama không?

Gió Đông Nam sama mới đúng.

Ô Giang: Xin lỗi nhưng mọi người đừng coi tôi như không khí... Người kia không phải là tôi...

Gió Đông Nam: Tuy rằng được Cung Thu yêu là một điều rất vinh hạnh, nhưng tôi cũng không may mắn tới vậy...

Mọi người:

Cũng đúng. Nếu không đại thần sẽ lộ ngay tại chỗ rồi. Chắc người kia không có ở hiện trường.

Đại thần còn “điều cốt kị” là cái gì?

Có phải là vấn đề “công thụ” hay không?

Lầu trên +1

Vậy nên tất cả mọi người đều đoán sai rồi, người kia chắc là — Hoa Hướng Dương sama. Nếu là vấn đề công thụ, như vậy nhất định là — đối phương cũng là công. Cho nên đối phương không chịu làm thụ của đại thần, đại thần cũng không chịu nhường bước, mới dẫn tới kết cục ngày hôm nay.

Lầu trên phân tích thật sâu sắc. Hơn nữa hiện tại Hoa Hướng Dương đại thần cũng không có ở đây!

Đúng đúng! Lí do hai người họ phối “Hai công” hợp tới mức kinh điển như vậy, hóa ra là do khắc họa chính họ ngoài đời?!

Tôi thấy cái gì đây?! Cung Thu sama và Hoa Hướng Dương sama thật sự có gian tình sao?!

Oa, các chị em phát hiện ra chân tướng rồi?!

...

Bởi vì bị đứt mạng nên không thể tham gia ca hội, đồng chí Hoa Hướng Dương hắt xì hơi một cái.

Hai tháng này đại thần không nhận thêm kịch mới, hơn nữa cũng rút lui khỏi rất nhiều bộ kịch đã nhận, chẳng lẽ anh định lui giới sao?!

Đúng vậy. Đại thần đừng mà. Em vừa trở thành fan của anh mà anh nỡ lui giới sao?

Đừng mà. Đại thần nhất định phải phối kịch tiếp. Bọn em đều yêu quý anh.

Đại thần có tham gia kỳ bốn của “Hai công không? Kịch còn chưa xong mà, đừng bỏ rơi nó.

Đại thần, chúng em chờ anh, chờ anh hết buồn rồi, nhất định phải nhận kịch mới.

Đại thần, chúng em chờ anh.

Đại thần, chúng em chờ anh.

Đại thần, chúng em chờ anh.

...

Mọi người dường như cùng hô tập thể, bắt đầu spam khung chat. Khắp cả màn hình đều là dòng chữ “Đại thần, chúng em chờ anh”.

Cung Thu: Mọi người đừng suy nghĩ nhiều. Tôi sẽ không lui giới. Hơn nữa tôi cũng không thể lui giới... giới võng phối là phương tiện liên lạc duy nhất giữa tôi và người đó lúc này...

Ngày hôm nay, tôi xin được gửi tặng mọi người một bài hát “Xin lỗi, anh yêu em”, tặng cho người bị tôi gây khó dễ vẫn tiếp tục bao dung tôi, người khi tôi sốt cao vẫn truyền cho tôi hơi ấm, không sợ lây bệnh của tôi, người chỉ vì một câu nói của tôi mà đích thân xuống bếp nấu cháo, người mà tôi chưa kịp nói lên tiếng yêu đã vội đi mất...

Ngay sau đó, tiếng nhạc vang lên...

“A Phong, anh thích em.” Tuy thanh âm không lớn, nhưng lời tỏ tình này, mọi người vẫn nghe rất rõ ràng.

Người trong lòng của đại thần có tên là A Phong sao?

A Phong là ai?

Không có CV nào tên là A Phong.

...

Mạc Phong cảm thấy như có một tia sét đánh thẳng vào đầu, không thể tin được mình đã nghe thấy cái gì. Câu thổ lộ kia cứ vang vọng trong đầu anh, cho tới khi thấy mọi người spam khung chat, anh mới phản ứng được, đứng dậy xông ra ngoài.

Tiêu Trình vừa mới bắt đầu hát được hai câu đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Anh tắt nhạc đi, cố gắng nghe lại cho rõ, đúng là có tiếng chuông vồn vã liên hồi. Đã trễ thế này còn có ai tới tìm mình sao? Người ấy đã trở về rồi à?!

Vươn tay đè ép trái tim đang đập dồn dập, Tiêu Trình mau chóng lao xuống lầu, bậc thang cuối cùng còn bước hụt một phát... Bất chấp cơn đau đốn truyền tới ở đầu gối, Tiêu Trình đứng lên chạy ra mở cửa. Trước mắt quả nhiên chính là người mà hắn ngày nhớ đêm mong...

“Tiêu Trình...”

“Mạc Phong...” Tiêu Trình lập tức túm chặt lấy bả vai đối phương, kéo vào trong cửa.

“Lời em nói... vẫn còn tính chứ?!” Tiêu Trình giữ chặt vai anh, nhiệt độ cuộn cuộn truyền tới hai tay chứng minh đây không phải là ảo giác của hắn, Mạc Phong đã về thật rồi.

“Trước tiên anh đừng nói gì cả, nghỉ ngơi một chút.” Tiêu Trình chạy từ trên lầu xuống sao? Thở dốc kinh như vậy.

“Mau trở lời anh! Em còn muốn ở bên anh hay không?!” Tiêu Trình khẩn trương cầm tay Mạc Phong thật chặt, rất sợ anh từ chối.

“...”

Vừa nóng ruột, vừa sợ nghe thấy lời phủ phàng, hai loại cảm xúc mâu thuẫn trong lòng khiến Tiêu Trình không kiềm chế nổi nữa, hôn lên môi đối phương...

“Vì sao? Em không còn thích anh nữa sao?” Người trong lòng không hề có chút phản ứng nào, Tiêu Trình thiết tha nhìn chăm chăm vào mắt Mạc Phong, muốn tìm thấy hình bóng mình ở đó. Hóa ra cảm giác bị người mình yêu từ chối khó chịu tới vậy...

“Anh nghiêm túc sao? Không phải đang trêu em chứ?” Lần này thật sự có thể tin tưởng Tiêu Trình sao? Không phải là anh tự mình đa tình, đối phương không hề đùa giỡn mình sao?

“Mạc Phong, xin lỗi... Anh đúng là thằng khốn! Trước đây anh từng trêu chọc em. Nhưng anh tuyệt đối sẽ không hôn người mà mình không yêu! Anh nghiêm túc đây. Mạc Phong, anh thích em, thật sự rất thích em!”

Nụ hôn cuồng nhiệt lại đè xuống lần nữa. Lần này Mạc Phong chỉ sửng sốt một chút rồi bắt đầu tích cực đáp lại. Sự đáp lại của Mạc Phong giống như rót thêm một thùng dầu vào ngọn lửa hừng hực cháy trong lòng Tiêu Trình. Sợi dây lý trí cuối cùng của hắn đứt rồi.

Đại thần, anh đâu rồi? Anh mau trở lại đi.

Đại thần, anh mau trở lại đi...

Đại thần, sao lại không nói gì nữa rồi?

Bài hát đáng thương chỉ có hai câu... Đại thần lại đang lừa dối chúng em... ~o(>_<)o ~

...

Khi hai nhân vật chính còn đang cố gắng chuyển chiến trường lên giường, hôn say đắm tới bùng bùng khí thế, điện thoại di động của Tiêu Trình đột nhiên vang lên.

Thanh âm lo lắng của Dư Nguyên truyền tới, “Này, người anh em, rốt cuộc cậu làm sao vậy?!”

“Bọn tôi đang lăn giường.”

“Bọn cậu?!” Dư Nguyên lập tức hiểu ra. “Được rồi, chuyện ca hội cứ giao cho tôi, anh em sẽ giúp cậu đối phó.”

Tiêu Trình dịu dàng nhìn người nằm dưới thân mình. Vốn cho rằng mình sẽ không làm được, nhưng khi đối mặt với giờ khắc này, hắn không thấy khó chấp nhận như mình tưởng tượng. Đối mặt với người mình yêu, thân thể sẽ nảy sinh dục vọng theo bản năng... Đúng lúc hắn muốn tiến thêm một bước, đột nhiên một trận trời đất quay cuồng ập tới...

“Đừng miễn cưỡng chính mình, để em làm là được rồi. Thả lỏng đi...”

“Em...?! ”

“Anh đang định hỏi vì sao em lại biết phải không? Ngay từ đầu em đã biết rồi. ID của anh rõ ràng như vậy— Tìm công. Hơn nữa...”

“Em là Top!”

“ ... ”

Mấy con thảo nê mã trong lòng Tiêu Trình lại nhảy chồm chồm lên, ai tới nói cho hắn biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì hay không?! Hắn đau khổ, dằn vặt mấy tháng trời cuối cùng là vì cái quái gì?!!!

“Đầu gối của anh bị làm sao thế? Sao lại bị thương?”

“Không sao...” Đã đến nước này rồi còn tâm trạng lo cho cái đầu gối của mình, Tiêu Trình kháng nghị kéo Mạc Phong xuống, chặn môi của anh...

11. Chương 11: Hỏa Hồ Quyển Rũ

Bây giờ Tiêu Trình rất không vui, từ sáng sớm hôm nay đến giờ hắn vẫn chưa được nhìn thấy Mạc Phong.

“Tổng giám đốc Tiêu, xin ngài kí tên vào tài liệu này.”

“Bảo giám đốc Mạc của các cô đích thân lên gặp tôi!”

“A, dạ.” Haizz, tổng giám đốc lại bắt đầu lên cơn rồi. Thư kí bắt đắ dĩ cầm tài liệu đi. Giám đốc cứ bị tổng tài “cày cấy” ngày đêm như vậy, thân thể thật sự chịu đựng nổi sao?

Giám đốc Mạc đáng thương ngày nào thất lưng cũng thẳng tắp, thế mà mọi người vẫn thấy đau xót khôn cùng, từ đáy lòng vang lên lời trách cứ tổng giám đốc chẳng biết thương hương tiếc ngọc. Trông bộ dạng đói khát của tổng giám đốc, lần này giám đốc Mạc vào phòng làm sao có thể đi ra được đây?

“A Phong.” Thấy Mạc Phong xuất hiện, Tiêu Trình lập tức vui vẻ nghênh đón.

“Bây giờ anh có thể ký tên được chưa?”

“Được được.” Tiêu Trình sung sướng mở tài liệu ra, xoẹt xoẹt ký một chữ.

“Anh không đọc lại sao?”

“Với em thì anh còn gì không an tâm nữa đâu. Bây giờ ký xong rồi, anh có thể được nhận phần thưởng không?” Tiêu Trình nói xong, hôn lên môi Mạc Phong...

“Ừm...” Lời kháng nghị của Mạc Phong bị nuốt xuống. Người này, cho dù quan hệ của hai người đã công khai rồi cũng đâu thể không chút kiêng dè gì trong công ty như vậy chứ...

Buổi chiều.

“Tổng giám đốc đâu rồi?” Mạc Phong nhìn phòng làm việc trống không rồi hỏi. Bình thường người kia đi làm cứ như bắt cá, đúng lúc quan trọng thì không tìm thấy hần.

“Tổng giám đốc đã tan tâm về nhà rồi ạ.”

“Tan làm rồi?” Mạc Phong nhìn đồng hồ treo trên tường, còn một tiếng nữa mới tới giờ tan sở, hần đã chạy mất tiêu rồi?! Chẳng lẽ buổi trưa làm quá kịch liệt, thân thể hần không chịu nổi? Từ lâu anh đã nói với hần rằng không thể làm khi làm việc, hần luôn luôn không nghe, bây giờ thì ăn đủ đau khổ rồi. Tuy rằng rất yêu thương hần, nhưng tài liệu này sáng mai cần dùng, Mạc Phong bắt buộc phải bấm số điện thoại di động của Tiêu Trình.

“Ông xã, mới vậy đã nhớ anh à?!” Thanh âm của Tiêu Trình phần khinh vô cùng, đâu có chút không thoải mái nào.

“...”

“Ông xã đừng nóng vội, hay là em cũng tan làm về nhà đi?”

“Anh về đây ký tài liệu cho em.” Mạc Phong hít thở sâu một hơi mới mở miệng.

“Không được, giờ cao điểm tan làm, kẹt xe rồi.”

“Tổng giám đốc Tiêu, nhà ngài cách công ty chỉ có sáu, bảy phút đi bộ thôi, ngài dám nói với tôi rằng ngài bị kẹt xe sao?”

“Nhưng mà... Nhưng mà anh đang chuẩn bị nấu tôm hùm phô mai bỏ lò... Bánh ga tô xoài còn mười phút nữa là nướng xong rồi.” Buổi chiều siêu thị giảm giá, còn có một đợt tôm hùm tươi ngon mới ra lò. Nghe được tin này, Tiêu Trình đâu còn tâm trí đâu mà làm việc, chỉ mong mau chóng về nhà mua thức ăn nấu cơm.

“...” Thôi bỏ đi, tên kia chắc chắn không chịu quay lại công ty đâu, đành phải mang tài liệu về nhà cho hần ký tên.

“Ông xã, anh còn nấu món cua và thịt bò thái lát. Em mau về nhà dùng cơm đi.”

Mạc Phong không tự chủ được mà nuốt nước miếng. Tất cả đều có món mà anh thích ăn, người kia lại dùng chiêu này...

Gần đây Tiêu Trình đồng thời gặt hái được nhiều thành công trong tình cảm và sự nghiệp. Chuyện công việc toàn quyền giao cho người yêu xử lý, bản thân hắn chỉ cần lo việc kí tên cuối cùng là được rồi. Dù sao năng lực làm việc của người yêu hắn thì mọi người đã rõ như ban ngày. Về phần giới vông phối, có “Phong Mặc” ở bên, Tiêu Trình càng chơi càng thuận buồm xuôi gió.

“Đàn anh à, sao vậy?”

“Mạc Phong, tôi không làm bộ “Hai công” nữa đâu, cậu nhận lại đi.”

“Được... Có chuyện gì thế?” Trực giác của Mạc Phong cảm thấy lần này lại có liên quan đến vị kia nhà mình, nếu không đàn anh sẽ không gọi điện thoại trực tiếp cho anh.

“Chỉ tại Cung Thu nhà chú.”

“...” Quả nhiên.

“PIA kịch không nghiêm túc đã đành, lúc thì làm mất âm thô, lúc thì hỏng microphone, bây giờ hắn còn nói bẻ bộn nhiều việc, không có thời gian ghi âm?!” Dù tính tình đạo diễn có tốt đến mấy cũng không chịu đựng nổi.

“Đừng tưởng tôi không biết ngày nào hắn cũng rảnh rỗi vô cùng. Có nhiều thời gian để viết weibo và dạy mọi người nấu cơm như vậy cơ mà. Chẳng lẽ ngày nào hắn cũng bận nấu cơm sao?!”

“...” Không ngờ bị đoán trúng rồi. Mạc Phong xuyên ra cửa phòng sách liếc xuống dưới lầu. Dưới đó vẫn truyền đến thanh âm của nồi niêu xoong chảo. Tiêu Trình đang ở bận rộn loay hoay trong bếp.

Anh biết Tiêu Trình thích nấu ăn. Khi chính thức yêu hắn rồi, anh mới thật sự cảm nhận được sự cuồng nhiệt của hắn với việc bếp núc.

“Vị kia nhà chú cũng chỉ có mình chú quản được. Anh không làm nổi...”

“...”

“Mà chú đó, quay lại đi. Sao phải khổ như vậy chứ? Nếu vẫn luôn âm thầm theo dõi vở kịch này, vì sao không đích thân làm đạo diễn. Chú quá cưng chiều vị kia nhà mình rồi...” Trước đây đàn anh nhận được

điện thoại của Mạc Phong, nói rằng nếu mình đã có thời gian rảnh thì anh muốn rời khỏi vở kịch, trả kịch lại cho mình.

Lúc đó, thanh âm của Mạc Phong nghe rất lạ, bất kể đàn anh gắng hỏi thế nào cũng nhất quyết không chịu nói. Tuy rằng lui kịch, nhưng Mạc Phong vẫn dùng acc clone đến dự thính hiện trường PIA, khiến đàn anh thấy mà đau lòng. Trực giác nói cho đàn anh biết, ở đây có một người rất quan trọng với Mạc Phong. Quả nhiên đàn anh đã đoán đúng.

“A Phong. Mệt lắm sao? Em ngồi xuống trước đi, anh massage cho em.” Tiêu Trình đang sung sướng từ trong nhà bếp ra nhìn thấy Mạc Phong bước tới. Hắn mau chóng thả cái xẻng nấu ăn trên tay xuống, vội vàng lôi ghế ra cho Mạc Phong ngồi xuống.

“Anh lại gây rắc rối cho đạo diễn à?” Thấy bộ dáng chân chó của Tiêu Trình, lời trách cứ đến miệng rồi mà vẫn không thể nói ra.

“Anh gây rắc rối cho hần bao giờ? Anh đối xử với hần giống như đối xử với em thôi, còn không bằng em.”

“Haizz...” Ngươi này, chẳng lẽ hần thật sự cho rằng ai cũng kiên trì như vậy sao?

“Thế nào? Có thoải mái không?” Đang nói chuyện, tay Tiêu Trình cũng không dừng lại, xoa bóp vai cho Mạc Phong. Hắn cũng rất bất đắc dĩ, không biết vì sao bị người ta mách lẻo. Quả nhiên là tên kia không thể thấu hiểu được sự “hài hước” của mình.

Hơn nữa, ngoại trừ Mạc Phong ra, các đạo diễn khác đều có trái tim thủy tinh. Trước đây có một tổ kịch, bởi vì hần tranh luận trong hiện trường PIA kịch, khiến cho đạo diễn khóc lóc bỏ chạy, ngấm lại thật ...

Mặc dù là trái tim thủy tinh, nhưng số kịch muốn mời Cung Thu vẫn nói liền không dứt.

Em gái chuẩn bị: Đại thần, cầu tiếp kịch. Tên kịch là “Hỏa hồ quyến rũ”, cầu đại thần nhận vai diễn Hỏa hồ tiên.

Hỏa hồ tiên? Đó chẳng phải là hồ ly tinh sao?!! Cuối cùng cũng xuất hiện một chuẩn bị có mắt nhìn người?!

Cung Thu: Được. Nhận!

Hai ngày sau, Tiêu Trình buồn bực nhìn kịch bản. Trước đó nghe tên kịch, hần nhận ngay lập tức. Bây giờ lại thành dòn mình vào đường cùng... Đây là một bộ kịch cao H, không phải là hần không diễn được, mà là hần hoàn toàn không tìm được cảm giác.

Câu chuyện nói về một tên thư sinh dâm đẳng tung bản lĩnh quyến rũ một con hồ ly tinh một lòng muốn tu hành thành tiên...

Ai bảo cứ là hồ ly tinh thì nhất định phải là thụ?! Trong tác phẩm này, hồ ly tinh là công...

Nhưng bảo hấn làm công, hấn không công nổi! Tuy rằng tất cả các kịch hấn phối đều là công âm, nhưng trong đó đa phần đều không có H, ngay cả có H cũng chỉ cần làm đơn giản qua loa, giao cho thụ một mình thở dốc là được. Phối kịch tình cảm thì hấn ứng phó được, nhưng phối H thì hấn hoàn toàn không thể nhập diễn được!!!

Hiện trường PIA thê thảm vô cùng. Sắp tới thời hạn giao âm rồi, Tiêu Trình vẫn không thể nào thu âm được phần H.

“Sao thế?” Mạc Phong ân cần hỏi thăm. Nhìn Tiêu Trình vừa ăn cơm vừa buồn bã ỉu xiu, ngay cả thức ăn ngon cũng không thể hấp dẫn hấn, xem ra hấn thực sự gặp phải phiền não rồi.

“Bộ kịch “Hỏa hồ quyến rũ” mà anh nhận không thể ghi âm được.”

Là vở kịch đó sao? Anh biết Tiêu Trình nhận vở kịch này. Bản thân anh là đạo diễn, bất kể Tiêu Trình nhận kịch gì, anh cũng hết sức ủng hộ.

Lí trí là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác. Cho nên tới khi anh nghe thấy Tiêu Trình nói rằng hấn nhận một vai “thụ” trong vở kịch cao H, lời chúc mừng của anh vô cùng gượng gạo. Nhìn bộ dạng vui vẻ của người yêu, anh không muốn làm đối phương thất vọng. Nhưng dự vọng chiếm hữu của anh lại khiến anh không vui vẻ nổi. Trừ anh ra, Tiêu Trình có thể làm “thụ” của người khác sao? Cho dù H trong đó chỉ để phục vụ cho việc phối kịch.

Chờ tới khi biết được Tiêu Trình tưởng bỏ rồi, anh mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng lo lắng, ăn xong em sẽ giúp anh.”

“Được.” Rốt cuộc Tiêu Trình có thể yên tâm rồi, có “Phong Mặc” ở đây, còn kịch nào không thể giải quyết được.

Sau khi ăn xong, Mạc Phong mở mic, đẩy Tiêu Trình lên bàn, sau đó đôi môi cũng dè lên.

Mạc Phong: “Hồ tiên đại nhân của ta, chi bằng ngài theo tiểu sinh đi.”

Biết Mạc Phong đang đối kịch cùng mình, Tiêu Trình lập tức đáp “Nhưng ta muốn thành tiên!”

Mạc Phong: “Thành tiên có gì tốt? Ta có thể thỏa mãn ngài! Giống như bây giờ vậy!”

Mạc Phong nói xong cũng dè Tiêu Trình lên bàn, hai tay vén quần áo của hấn...

Trong lòng Tiêu Trình có dự cảm không tốt, chẳng lẽ người kia định thực hành súng thật đạn thật ở nơi này luôn?

Tiêu Trình: “Không được, đừng ở chỗ này...” Nơi này là phòng sách, “Chúng ta vào phòng... Ừm...”

“Nhưng em không nhịn được.” Mạc Phong dán môi lên lần nữa, ngăn chặn lời kháng nghị của Tiêu Trình...

“Hỏa hồ quuyến rũ” được phát hành giống như một quả bom nổ tung trong giới võng phối, đặc biệt là đoạn H của thư sinh và Hỏa hồ trong kịch. Câu “Không được, đừng ở chỗ này...” kèm theo tiếng thở dốc của Hỏa hồ và phần H được hai người phối hợp ăn ý cứ như họ thực sự lạc vào thiên đường.

Ngay cả bản thân Tiêu Trình nghe kịch cũng đỏ mặt tía tai. Cái tên Mạc Phong kia, dám gửi đoạn ghi âm hôm đó của bọn họ...?!

Oa fuck, Cung Thu đại thần quả thực là thiên tài! Lần đầu tiên phối H cũng có thể phối tốt như vậy!

Đại thần có phong cách diễn H rất hấp dẫn!

Địch, công âm cũng quá tuyệt vời, thở dốc quuyến rũ vl!

Công âm của Cung Thu sama và thụ âm của Vạn Thụ Ô Giang sama thật hòa hợp!

Cái gì đây, thật không logic! Cung Thu sama thở dốc còn lợi hại hơn Ô Giang sama! Kịch H của Ô Giang sama cũng rất truyền cảm!

Kỳ sáu của “Hai công” bao giờ phát kịch thế? Cầu H, không ngờ đại thần giỏi như vậy! Mạnh mẽ yêu cầu “Hai công” cho thêm cảnh H!!!

“Hai công” sắp kết thúc rồi mà hai người mới chỉ nắm tay ~o(>_<)o~~ Thật may là em đã được nghe bộ kịch này, nếu không thì không ai ngờ rằng đại thần còn có tài năng này.

...

Kịch vừa được phát hành, lượng người mời Tiêu Trình phối kịch càng nhiều không đếm xuể. Mỗi ngày vừa lên mạng đã có rất nhiều tin nhắn cầu kịch được lưu lại. Bởi vì thành công của Cung thu đã xây đắp nên hình tượng công âm kinh điển, hơn nữa bản thân hắn cũng có danh tiếng “Vô cùng dễ tính” và “Diễn xuất cực tốt”, tất cả kịch tìm hắn đều là công âm, không có ngoại lệ.

Tiêu Trình buồn bực nhìn bảng tổng kết danh sách mời tiếp kịch, xem ra ở trong kịch thì hắn chẳng bao giờ tìm được công. Nhưng may là ở ngoài đời, hắn đã tìm được rồi.

12. Chương 12: Phiên Ngoại 01: Đâu Phải Là Ý Trời?

Gần đây ông Tiêu rất buồn bực. Ông bạn già ngày nào cũng khoe khoang cháu dâu đảm đang trước mặt ông. Không những thế, lão đó còn lấy một cái khăn quàng cổ do chính tay cháu dâu lão đan ra khoe. Chỉ là một cái khăn thôi mà, đan xiêu xiêu vẹo vẹo, ấy thế mà còn dám mặt dày mày dạn đem ra khoe?

Nhìn bộ dạng lão đó đi vòng quanh sân khoe khoang, ông Tiêu khó chịu vô cùng. Trời nóng thế này còn đeo khăn quàng cổ, không sợ rôm đốt sao? Ông cũng thật ngốc, biết rõ tính cách lão kia rồi, còn bị lão lừa tới tham gia triển lãm thiết kế đồ nội thất gì đó...

Mối quan hệ giữa hai người thật sự có thể nói là so bì với nhau từ nhỏ đến lớn. Khi còn nhỏ thì ganh đua thành tích, sau khi lớn lên thì so sánh sự nghiệp, sau lại so đến cháu trai. Giờ thì bắt đầu so cháu dâu với nhau...

Khi còn đi học, ông Tiêu vốn thông minh hơn người, về thương nghiệp thì càng giỏi giang hơn. Vốn ông vẫn đang trên đà thắng, cho tới lúc cháu trai come out...

Lúc đầu, ông cũng rất tức giận. Nhưng cháu trai ông rất quật cường, giống hệt như ông vậy. Nhiều năm trôi qua, ông đã dần dần chấp nhận, dù sao đây cũng là đứa cháu trai mà ông yêu quý nhất. Trong xã hội bây giờ, hôn nhân đồng tính đã được chấp nhận ở rất nhiều quốc gia rồi.

Cháu trai của bạn ông đã cưới vợ đẻ con, vậy mà cháu ông vẫn một thân một mình cho tới giờ. Nhiều năm qua, có rất nhiều người chủ động đeo bám cháu ông, nhưng chẳng có một ai có thể lọt vào mắt xanh của nó. Chính ông cũng âm thầm tạo cho cháu mình không ít cơ hội, vậy mà ngay cả một cái liếc mắt, nó cũng không thèm liếc.

Thân làm ông nội, tâm trạng của ông rất mâu thuẫn. Cháu trai không có tin mừng, ông cũng sốt ruột theo, đã thế còn hay bị bạn già cố tình khiêu khích. Nhưng ông vẫn luôn nghĩ cháu mình là người đàn ông tốt nhất trên đời, nó không thích những người đó cũng đúng vì nó xứng đáng với người tốt hơn thế. Ông Tiêu liếc nhìn bạn già của mình một cái, ông đã từng gặp cháu dâu của lão, một người nhìn tầm thường vô cùng, cho dù muốn làm cháu dâu của ông, ông cũng tuyệt đối không đồng ý.

“Cháu dâu nhà tôi ấy à, không được khéo tay cho lắm, nhưng rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Tấm lòng này làm tôi rất cảm động. Nó nói lần này đan khăn quàng cho tôi, lần sau sẽ đan áo len...”

“...” Nghi thức trao giải bắt đầu. Bạn già khoe khoang hết một vòng xong còn quay lại bên cạnh ông ríu rít không ngừng, khiến ông không thể nghe được lời người dẫn chương trình đang nói.

“Người trên sân khấu là ai vậy, vẻ ngoài cũng không tệ lắm, thật đúng là tuổi trẻ tài cao...” Vì để cho lão ta

câm miệng, ông Tiêu đành phải thuận miệng bịa một câu. Nhưng mà cũng không hoàn toàn là bịa, người có thể được xuất hiện trên sân khấu nhất định phải tuổi trẻ tài cao. Tuy rằng đối phương cúi đầu nên không thể nhìn rõ mặt, nhưng dáng người cao gầy, đúng tiêu chuẩn móc treo quần áo. Về phần ngoại hình thế này là xấu hay đẹp thì mỗi người đều có mắt thẩm mỹ của riêng mình.

“Ừ... Đúng là vẻ ngoài không tệ.” Ngay cả bạn già của ông cũng phải khen ngợi.

Đối phương ngẩng đầu lên, rốt cuộc ông Tiêu cũng thấy rõ được mặt đối phương. Đúng là một chàng thanh niên đẹp trai mà!

“Tác giả của tác phẩm đạt giải thưởng lần này, anh Mạc Phong sẽ phát biểu đôi lời với mọi người.” Hai người yên tĩnh lại, cuối cùng cũng có thể nghe rõ lời của người dẫn chương trình. Lúc này, bạn già của ông kích động kêu lên. “Hóa ra cậu ta chính là Mạc Phong?! Thật không ngờ. Có nhớ tôi đã từng nhắc với ông về Mạc Phong không? Hóa ra đây chính là Mạc Phong. Thằng nhóc này đã từng đoạt nhiều giải thưởng thiết kế lớn...”

Thanh âm của bạn già cứ thao thao bất tuyệt bên tai, nhưng nội dung thì hoàn toàn không thể lọt vào lỗ tai của ông Tiêu.

“Chào ông, cháu có thể giúp gì cho ông không?” Mạc Phong đã sớm để ý thấy một ông già đứng ở trong góc. Vốn ông ấy đi cùng một người khác, sau khi bạn ông đi rồi, một mình ông ấy đứng cô đơn ở đây.

“Ông không sao, cảm ơn cháu. Có phải cháu tên là Mạc Phong không?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Cháu là một trong số các nhà thiết kế sao?”

“Không phải, thiết kế chỉ là sở thích nghiệp dư của cháu thôi.”

“Vậy nếu có người muốn mời cháu nhận công việc thiết kế thì phải liên hệ với cháu thế nào?”

“Cháu không nhận đâu. Cháu chỉ thích đầu cơ bất động sản nghiệp dư, bởi vì thích thiết kế nên mới lắp đặt thiết bị trong nhà mình.”

“Ồ? Hóa ra cháu có nghiên cứu về bất động sản?”

“Cũng không hẳn là thế. Chỉ là rảnh rỗi thì tìm hiểu một chút.”

“Vậy sao? Gần đây ông cũng chuẩn bị tham gia kinh doanh bất động sản. Nếu cháu rảnh rỗi, vậy thì cùng

ông tham khảo một chút.”

“Được thôi.”

“Hơn nữa, tác phẩm của cháu rất tuyệt. Trình tự thiết kế phần cửa kính ở chỗ sân thượng và phía sau nhà tạo không gian rất lớn cho thị giác...”

Nghe lời bình luận của ông, Mạc Phong kích động mở to mắt, gặp được người tri âm...

“Cảnh tượng ngoài cửa sổ này... Đây chính là Thiên Hải Building sao?” Chẳng trách từ đầu nhìn ảnh, ông đã thấy khung cảnh ngoài cửa sổ rất quen thuộc.

“Đúng vậy. Ông sống ở Thiên Hải Building sao?”

“Không. Cháu của ông ở đó. Đây là nhà cháu à?” Thật đúng là ông trời cũng giúp ông mà.

“Coi như là của cháu. Đó là một bất động sản mà cháu đầu tư. Cháu không sống ở đó, dự định qua một khoảng thời gian nữa sẽ bán.”

“...” Tuy rằng trong lòng ông rất sốt ruột, nhưng đạo lý thả dây câu dài để bắt con cá lớn thì ông vẫn hiểu rõ.

...

“Mạc Phong, quản lý cấp cao của phòng kế hoạch, công ty Trần thị, nhiều lần nhận được giải thưởng thiết kế lớn trong và ngoài nước...” Khi ra khỏi hội trường, ông Tiêu phân phó cho thư ký điều tra bối cảnh của Mạc Phong. Hiệu suất làm việc của thư ký rất cao, sau mấy giờ đã đưa báo cáo lên. Dựa theo báo cáo điều tra của thư ký, ông Tiêu rất hài lòng. Quả nhiên là một thanh niên ưu tú.

...

“Vị trí của nhà này không tệ lắm, nhưng chỉ thích hợp đầu tư lâu dài, gần đây tốc độ tăng giá nhà đất cũng không cao...”

“Cháu kết hôn chưa?”

“Dạ... Chưa.” Mạc Phong không hiểu vì sao ông lại đột nhiên đổi trọng tâm câu chuyện từ bất động sản sang hôn nhân, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời.

“Vậy có người yêu chưa?”

“Chưa ạ.”

“Không tệ... Khụ khụ, ý của ông là bố cục nhà này cũng không tệ lắm.” Ông Tiêu mau chóng che giấu câu lỡ miệng của mình.

“Vâng, đúng là vậy. Tuy giá cả hơi cao, nhưng coi như hợp lý.”

“Tiểu Phong à, cháu đã từng nghe nói tới tập đoàn Tiêu thị chưa?”

“Đương nhiên là có.” Một trong số các tập đoàn truyền thông lớn nhất, làm sao anh có thể không biết.

“Cháu có muốn tới đó làm việc không? Ở đó còn thiếu một vị trí giám đốc nghệ thuật. Hơn nữa, cháu có thể sống ở căn hộ gần công ty, đi làm rất tiện lợi.”

“Cảm ơn ông. Cháu như bây giờ cũng tốt lắm rồi.”

“Gọi là ông nội đi. Cháu không cần xa lạ với ông như thế. Đừng vội từ chối ông, chờ cháu nghĩ cho kỹ rồi gọi vào số điện thoại này.” Ông Tiêu đưa ra một tấm danh thiếp.

...

Ông Tiêu chờ mãi, chờ mãi, chờ tới ba ngày mà vẫn không nhận được điện thoại của Mạc Phong. Thật đúng là làm cho người ta sốt ruột. Cuối cùng, ông không thể nhẫn nại được, đành phải bảo thư ký gọi điện hỏi thăm chuyện này.

Trong vài ngày tiếp xúc với Mạc Phong, ông lấy lý do muốn mua nhà để rủ Mạc Phong đi dạo cùng mình. Mạc Phong rất kiên nhẫn, không chút bực mình, giải thích cho ông giá cả của từng chỗ, để ông hiểu được thị trường bất động sản. Một đứa trẻ có tài có đức như vậy, ông Tiêu càng nhìn càng thấy thích. Cháu dâu của bạn già chỉ biết đan khăn thì có gì là giỏi, cháu dâu tương lai của ông vừa biết thiết kế nội thất, vừa biết đầu tư bất động sản kia kìa!

...

Khi Mạc Phong cầm hợp đồng với tập đoàn Tiêu thị, anh vẫn có chút bất ngờ. Ông Tiêu từng nhắc tới việc chuyển công tác này, nếu không phải người gọi điện đến tự xưng là thư ký của giám đốc tập đoàn Tiêu thị thì anh cũng quên bồng luôn chuyện này. Bởi vì bị ông chủ của công ty hiện tại quấy rối, hơn nữa có một người cứ theo đuổi anh mãi không tha, còn chạy tới công ty chặn đường anh mấy lần, nên anh không thể ở lại công ty này được nữa. Đúng lúc nhận được điện thoại của Tiêu thị, hơn nữa đối phương cũng rất có thành ý, Mạc Phong đồng ý đúng hẹn tới Tiêu thị.

Anh dự đoán được chuyện này có liên quan đến ông Tiêu, hiện tại mới thật sự biết chính xác được. Hóa ra người ông thân thiết của mình chính là chủ tịch tập đoàn Tiêu thị.

“Tiểu Phong, cháu rất ưu tú, thành tích cũng rất tốt. Ông tin rằng cháu có thể làm tốt công việc này.” Ông Tiêu hài lòng nhìn Mạc Phong ký tên lên hợp đồng. Cuối cùng ông sẽ để chàng trai trẻ này trong tầm mắt của cháu trai ông.

Ông đã nói bóng nói gió ám chỉ Mạc Phong chuyển nhà đến Thiên Hải Building. Đến lúc đó, hai người ở cùng một chỗ, còn làm việc cùng một nơi, nhất định có thể thành đôi.

Trước tiên không thể giới thiệu kỹ càng với cháu trai. Sau nhiều lần thất bại, ông cũng tìm ra được quy luật. Càng cứng rắn ép buộc càng không được, sẽ khiến thằng cháu ông khó chịu, cho dù tìm được người tốt đến mấy thì nó cũng ngứa mắt.

Đám trẻ bây giờ thích lãng mạn và duyên phận. Ông sẽ chờ cảnh tượng hai người đàn ông gặp gỡ tình cờ vô cùng mộng mơ, sau đó sẽ yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Vậy là ông sẽ lập tức có cháu dâu!

13. Chương 13: Phiên Ngoại 02: Hiện Trường Đây Không Phải Là Hiện Trường Kia

A Phong, điện thoại của em.”

“Anh nghe điện thay em đi.”

“Alô, ông ạ?” Được Mạc Phong cho phép, Tiêu Trình mới nhìn vào màn hình điện thoại di động. Lại là ông nội gọi tới.

“Ranh con đây à? Tiểu Phong đâu?”

“A Phong đang tắm.”

“Bình thường cháu phải cẩn thận một chút, đừng làm cho Tiểu Phong quá mệt mỏi. Sau này cũng không thể lúc nào cũng dựa giỡn thằng bé, ở công ty cũng không được đối đầu với Tiểu Phong...” Từ sau khi Tiểu Phong làm việc ở công ty, cháu ông lúc nào cũng tỏ thái độ khó chịu, gây rối đủ kiểu. Ông sợ mình mà nhúng tay vào sẽ càng khiến cháu trai phản ứng ngược cho nên mới im lặng. Chỉ khi nào Tiểu Phong có thể quản lý nó thật chặt, ông mới yên tâm. Không ngờ Tiểu Phong lại đột ngột từ chức. Ông vốn cho rằng mình sai rồi, hai người đàn ông này thật sự không có duyên. Nào ngờ bây giờ hai đứa nó lại yêu nhau.

“ ... ”

“Được rồi, lát nữa A Phong tắm xong, cháu sẽ gửi lời thay ông.” Thật đúng là bất công. Tiêu Trình ngắt lời dông dài của ông. Chỉ cần có liên quan đến Mạc Phong, ông hẳn sẽ nói mãi không ngừng.

“Cái này là cái gì?” Ngắt điện thoại xong, Tiêu Trình nhìn thấy trong màn hình điện thoại của Mạc Phong có một file tên là “Người yêu dấu”. Tiêu Trình rất tôn trọng tính riêng tư của Mạc Phong, chưa bao giờ lục lọi đồ đạc của đối phương. Nhưng file này vô cùng chói mắt, hẳn không thể nào nhịn được, cuối cùng vẫn mở ra xem... “Nếu như có thể, anh nhất định sẽ không phụ lòng em lần nữa. Anh yêu em hơn bất cứ thứ gì...”

“Tiêu Trình, điện thoại của ai vậy? Anh... Anh làm sao thế?” Tiêu Trình cứ nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt sáng lấp lánh, khiến Mạc Phong vừa bước ra khỏi nhà tắm thoáng dừng bước.

“A Phong!” Tiêu Trình kéo đối phương vào lòng, ôm thật chặt. “Anh đã nghe thấy rồi.”

“Anh... Anh nghe thấy cái gì?” Trong lòng Mạc Phong có chút hoảng hốt. Thôi chết rồi, anh quên không giấu cái file kia đi, để ngay trên màn hình điện thoại.

“Mạc Phong, anh yêu em! Lần này không phải là đọc lời thoại, anh chỉ nói với một mình em, anh yêu em!” Tiêu Trình nhìn thẳng vào mắt Mạc Phong mà nói, đồng thời mở điện thoại di động, ghi âm hết những lời này vào. Nụ hôn nồng nàn cũng theo đó mà rơi xuống.

Chờ tới khi hai người rảnh rồi đã là hơn hai tiếng sau chuyện ấy.

“Đúng rồi, ông nội vừa gọi điện muốn chúng ta sang ăn cơm vào tối thứ bảy.”

“Được.”

“Tối lúc đó, ăn cơm xong rồi, em ở lại chơi với ông. Anh sẽ đi gặp Hải Đông.” Dù sao ở đó hẳn cũng rảnh rồi tới phát chán.

“Không cho anh đi.”

“Hả?” Không ngờ Mạc Phong lại bảo “không cho”?

“A, được rồi, em không đi cũng được, anh đi uống rượu với Hải Đông một chút.”

“Ý của em là không cho phép anh đi tìm Lưu Hải Đông.”

“Hả? Vì sao?” Tiêu Trình cảm thấy khó hiểu.

“Nếu đã ở bên em, mặc kệ trước đây anh thế nào, sau này đều phải cắt đứt hết quan hệ với người cũ.”

“...”

“Chẳng lẽ anh còn muốn dây dưa với đối phương?” Hắc dám lộ ra bộ dạng câm lặng sao?

“Anh dây dưa với ai?”

“Em nhìn thấy hết rồi.”

“Em thấy cái gì?”

“Anh còn muốn giả ngu sao? Hôm đó hai người hôn môi, em nhìn thấy tất cả. Hai người đã từng yêu nhau, năm ngày đó anh ở cùng với hắc đúng không?”

“Bọn anh hôn nhau?! Sao anh lại không biết nhỉ?”

“Ồ trong quán bar đó...”

“Quán bar?” Rốt cuộc Tiêu Trình cũng hiểu được Mạc Phong đang nói gì. Bọn họ chỉ tới quán bar uống rượu với nhau thôi. “Bọn anh chỉ là bạn bè, năm ngày đó anh ở lại quán bar, một mình. Em có thể tới đó kiểm tra ghi chép ở trọ. Chiều hôm đó, anh gặp hắc ở bờ biển, trước đó bọn anh đã rất lâu không gặp nhau rồi. Sau đó, bọn anh cùng đi ăn cơm. Anh em bạn bè với nhau, khó tránh khỏi động chạm tay chân một chút, nhưng không hề vượt qua giới hạn bạn bè. Về chuyện bọn anh “tiếp xúc thân thể” với nhau hôm đó, anh không thể nhớ nổi là ai quàng vai ai trước, anh hoàn toàn không chú ý... Nhưng hôm ấy anh chỉ uống một chút rượu mà thôi, anh rất tỉnh táo. Anh không biết em đã nhìn thấy cái gì, có thể chỉ là do góc độ, nhưng tuyệt đối không phải như em nghĩ.” Việc liên quan đến sự trong sạch của mình thì nhất định phải giải thích rõ ràng.

“Ha ha, em ghen sao?”

“Em không ghen.” Nhìn đối phương cười như mèo trộm được cá, Mạc Phong thà chết chứ không thừa nhận.

“Được, em không ghen.” Tiêu Trình vui vẻ ôm cổ Mạc Phong, cảm giác được yêu như vậy thật tốt.

Hiện trường YY “Hai công”:

Cung Thu: A...!

Phong Mặc: ... Anh đang phối H, ai cho phép anh thở dốc, thở dốc cái gì... Anh đột nhiên hét một tiếng chói tai như vậy để làm gì?!

Tiêu Trình buồn bực nhìn người yêu ở bên cạnh. Không phải hẳn không phối hợp, mà là hẳn thực sự không phối được.

Hoa Hường Dương: Cung Thu, anh muốn hù chết mọi người à?

Quần chúng:

Đại thần, anh có thể thoải mái PIA kịch được không, trái tim nhỏ bé của em không chịu nổi cú sốc quá lớn.

Đại thần, anh thở dốc thật không giống người thường.

Đại thần, màn H nóng bỏng của anh đâu rồi?!!!! Thở dốc làm gì?!

Đại thần, đừng bày bộ dạng như vậy!!! Hu hu hu, ~~~~(>_<)~~~~ Anh thâm tàng bất lộ, còn lừa dối bọn em ~~~~(>_<)~~~~

Cung Thu: ...

Phong Mặc: Tiếp tục đi.

Cung Thu: Anh không tiếp tục nổi...

Mặc Phong cũng có chút bất đắc dĩ, không phải anh không hiểu, mà là do anh cũng không còn cách nào khác. Bởi vì “Hỏa hồ quyền rũ” quá thành công, tiếng vang vô cùng tốt, khiến cho tổ kịch đáp ứng nhu cầu của người nghe, thêm phần H vào “Hai công”. Tiêu Trình không phối H, anh biết, nhưng còn có các CV khác trong tổ kịch, anh vẫn phải dựa theo ý kiến của mọi người.

Phong Mặc: Tưởng tượng người ở trước mặt anh chính là người anh yêu.

Cái này còn phải tưởng tượng sao? Tiêu Trình lập tức nâng cao tình thần. Nhìn ánh mắt của Tiêu Trình, trong lòng Mặc Phong có một dự cảm không lành... Quả nhiên...

Cung Thu: Có phải là như thế này không? A Phong... Ừm... Bảo bối... Ừm...

Tiêu Trình ôm chặt lấy Mặc Phong, hôn lên môi anh...

Phong Mặc: Anh... Ừm...

Quần chúng:

WTF, chúng ta nghe được cái quái gì vậy?

Hiện trường H...

Ông trời ơi, giết tôi đi! Cung Thu đại thần và đạo diễn Phong Mặc...

Bảo sao hiện trường hôm nay thật kỳ quái, hóa ra bọn họ thật sự yêu nhau...

Hóa ra Cung Thu đại thần và đạo diễn yêu nhau?!!!

Trong ca hội sinh nhật, đại thần tỏ tình trước quần chúng nhân dân, gọi tên “A Phong”? Chính là đạo diễn sao?!

Bọn họ đang tiến hành tới đâu rồi? Tôi không hold nổi máu mũi...

...

“Đồ khốn, đóng mic trước!” Nghe được tiếng mọi người kinh ngạc, Mạc Phong lập tức tỉnh lại trong ái tình nồng nàn.

“A.” Tiêu Trình tắt microphone, lập tức quẩn quít lần nữa.

“...”

“Bảo bối, cái này em không thể trách anh. Là em bắt anh PIA kịch H. Em biết rõ là anh không phối H được. Bắt anh ngồi cạnh em mà phối H, làm sao anh nhịn được...” Vận động kịch liệt xong, Tiêu Trình nhìn người yêu có chút giận dỗi, rất vô tội nói.

“Anh xem anh đã gây ra chuyện gì rồi?!” Đồ ngốc! Mạc Phong rất chú ý bảo vệ cuộc sống ngoài đời của mình. Ở trên mạng, anh chưa bao giờ đề cập tới bất kỳ điều gì về đời tư cá nhân, ngoại trừ làm kịch, anh cũng không tham gia bất cứ hoạt động nào. Từ sau khi yêu Tiêu Trình, anh vẫn luôn cố gắng bảo vệ mối quan hệ trên mạng của hai người. Trong giới vông phổi, ngoại trừ Dư Nguyên và đàn anh, không có ai biết bọn họ đang yêu nhau. Bây giờ thì tốt rồi...

“Anh đã hứa với em rằng trên mạng là trên mạng, phải phân biệt rạch ròi với ngoài đời. Anh chưa từng tiết

lộ với ai. Là do mọi người quá thông minh, anh cũng bó tay.” Trong lòng Tiêu Trình vui tới nở hoa. Trên có chính sách, dưới có đối sách, hắn không hề “phạm quy” một chút nào.

Kênh YY của Cung Thu càng ngày càng náo loạn, từ sau khi biết Phong Mặc là bạn trai của Cung Thu, có rất nhiều người đã nhân cơ hội này nhờ Cung Thu nói đỡ vài câu. Bọn họ cũng không có cách nào khác, ai bảo đạo diễn Phong Mặc bí ẩn như vậy, bận rộn như vậy.

Sama, bạn trai anh đâu? Sau khi làm xong “Hai công”, hai người còn hợp tác làm kịch khác không?

Lầu trên chú ý, đây là chuyện đời tư...

A a, đúng đúng. Chuyện hai người bọn họ từ gặp gỡ đến yêu nhau không thể nói ra...

Đại thần, em đã ngồi xổm ở đây năm ngày, cuối cùng cũng có thể đợi được anh rồi. Vị kia nhà anh không có weibo cũng không có YY, QQ thì không công khai. Chỉ có mỗi một địa chỉ email để gửi kịch cũng không trả lời, căn bản không thể tìm được người. Cầu nhận kịch, khóc. Hãy nể mặt em có lòng thành như vậy, đại thần giúp em một tay đi, gửi lời hộ em với.

Cung Thu đại thần, anh xem xem có thể giúp em gửi lời cho vị kia nhà anh nhận thêm một bộ kịch nữa không? Làm tất cả cũng không tốn quá nhiều thời gian.

...

“Hai công” cuối cùng cũng hoàn thành, diễn xuất trong màn H ở phần cuối của Tiêu Trình càng khiến danh tiếng của hắn tăng cao. Mỗi lần Tiêu Trình lên YY, đều có rất nhiều người tới cầu nhận kịch, cầu gửi hộ lời nhắn tới Phong Mặc. Đồng thời, cũng có nhiều người hỏi về một vấn đề khác.

Đại thần, đại thần, rốt cuộc anh phối kịch H kiểu gì vậy?

Em cũng hiểu kỳ. Khi đại thần phối kịch với Ô Giang sama và Hoa Hướng Dương sama có thấy ngại ngùng không? Có phải rất muốn rút lui không?

Càng kinh khủng hơn là đạo diễn của “Hai công” chính là người yêu của anh. Đạo diễn đại nhân thật quá chuyên nghiệp!!!

Lầu trên +1! Có thể chỉ đạo cho người yêu và CV khác phối H tới mức vô cùng diễn cảm như thế, thật là vô cùng chuyên nghiệp!!!

Đồng ý với lầu trên. Tuyệt đối là thần tượng của tui. Tui thích đạo diễn nhất trên đời, không có ai hơn.

Khụ khụ, lâu trên chú ý nhé~~~

Hu hu hu, tui không kìm lòng được, lỡ miệng nói ra ~~o(>_<)o ~~

...

Tất cả mọi người đều rầu rĩ. Rõ ràng rất thích cặp đôi này nhưng lại không thể nói ra. Quan hệ của hai người bọn họ trong giới vông phổi đã trở thành bí mật công khai, để tôn trọng sự “riêng tư” của đạo diễn Phong Mặc, mọi người chỉ có thể giả ngu, ngậm miệng không đề cập tới.

Cung Thu: Ha ha, không sao, bây giờ cậu ấy không có ở nhà. Có vấn đề gì thì mau hỏi đi, chờ tới khi cậu ấy về thì phải ngậm chặt miệng. Ừ... Thật ra tôi không phối được H, PIA kịch ở hiện trường rất thê thảm. Phần H được ghi âm trực tiếp tại hiện trường luôn.

Vãi, hiện trường?!

Cược một túi ốt, “hiện trường” mà đại thần nói tới không phải là hiện trường PIA kịch.

Máu mũi, là “hiện trường” của đại thần và đạo diễn...

Quả nhiên tui đã đoán đúng...

Vậy nên phần H trong kịch thật ra là đại thần và đạo diễn sao... Xấu hổ...

Máu mũi...

Cung Thu: Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, bọn tôi đang yêu nhau. Nhưng mọi người nhớ rõ lời hứa giữa chúng ta nhé. Tuyệt đối không được nhấn tin trên weibo, có thể nhắn QQ cho tôi. Trên kênh YY, khi nào cậu ấy không có nhà, tôi sẽ ám chỉ cho mọi người, hỏi gì cũng được. Nếu như “vi phạm quy ước”, đạo diễn mà nổi giận, buổi tối tôi sẽ phải ngủ một mình trong khuê phòng tịch mịch. Các vị muốn mời tôi nhận kịch cũng phải chú ý, phải đảm bảo tình tiết H trong kịch có thể hoàn thành được trong hiện thực, nếu không thì tôi không thể ghi âm được. Về phần H, trong kịch có thể có, nhưng không được nhiều. Tôi sẽ không nhận kịch cao H, không thể để cho đạo diễn quá mệt mỏi được. Mọi người hiểu chưa...

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tim-chong>